Barnabas İncili

“Allah Her şeyden Önce Hz. Muhammedin Ruhunu Yarattı”

Joseph Barnabas kimdir?

İsa As ilk inananlardandır. Kıbrıs'ta doğdu. Önceleri Yahudi dininde idi. İsa As görünce iman etti. İsa As'a inandığı ve çok sevdiği için, Havariler ona "Barnabas" ismini verdiler. Barnabas, nasihat verici, iyiliğe teşvik edici anlamına gelmektedir. Fransızlar Saint Barnabe derler ve 11 Haziranda yortusunu yaparlar.

Bolüs adındaki bir Yahudi, İsa As'ın dinine inanmış görünüp Barnabas'a yanaştı. Yıkıcı fikirlerini aşılamak için kendisi ile senelerce arkadaşlık etti. Kandıramayacağını anlayınca, düşmanlığını açığa vurdu. İsa As'dan sonra Bolüs'ün ilk işi, hakiki İncili yok ettirmek oldu. İsa, Allah'ın oğludur, dedi. Şarabı ve domuzu helal etti. Barnabas bu yalanlara aldanmadı. İsa As'dan gördüklerini ve işittiklerini doğru olarak yazdı. Bu durumda İseviler ikiye ayrıldı.

Bolüsçüler (Pavlosçular), Avrupa krallarını elde edip, kuvvetlendiler. Barnabas tarafını tutanlar ise çoğaldı. Bunlardan Antakya piskoposu Lucian, teslise inanmadığı için 312'de öldürüldü. Barnabas'ın yolunda olanlar İsa As insandır, Ona tapılmaz diyorlardı. Mücadele senelerce devam etti. Lucian'ın talebesi Libyalı Aryüs de Barnabas gibi; İsa insandır, Ona tapılmaz dediği için İznik toplantısında aforoz edildi. Barnabas İncilinin yok edilmesine ve bu İncili okuyanların öldürülmelerine karar verildi. Aryüsçüler yok edilmeye başlandı. Roma İmparatoru Büyük Kostantin pişman olup Aryüs'ü İstanbul'a davet ettiyse de gelirken öldürüldü. Barnabas'ın yazdığı İncil, miladın 325. senesine kadar İskenderiye kiliselerinde okunuyordu. Papa Beşinci Sixtus,1585-1590 arasındaki papalık zamanında, bunu İbranice'den İtalyanca'ya tercüme ettirdi. Prusya kralının müşaviri J.F. Cramer, bunu bulup 1713'te Osmanlılarla yaptığı muharebeleri ile meşhur olan kitap meraklısı Prens Eugén'e hediye etti.

Prens 1736'da öldükten sonra, kütüphanesi Viyana (Hofbibliyothek) Kütüphanesine katıldı. Bu el yazma İncil hâlâ, Viyana İmparatorluk Kütüphanesindedir. Bu İncil'de Hazret-i İsa diyor ki:

Ben günah affedemem, günahları ancak Allah affeder.

Ben, Allah'ın resulünün yolunu hazırlamak için geldim. Bu Resul, sizden birkaç yıl sonra, İncil tahrif edilip hakiki inananların otuz kişi kadar kalacağı bir zamanda gelecektir. O zaman, Cenabı Hak, elçisini gönderecektir. Onun başının üzerinde beyaz bir bulut bulunur. O, putları kırar. Onun sayesinde, insanlar Allah'ı tanır ve ben de hakiki olarak tanınırım.

O resul güneyden gelecektir.

O resulün adı Ahmed'dir.

Görüldüğü gibi, Barnabas İncilinde, Hazret-i İsa'nın, son Peygamberin geleceğini, isminin Muhammed ile aynı manadaki Ahmet olacağını bildirdiği açıkça yazılıdır. Bu husus, Kur'an-ı kerimde de bildirilmektedir:

Meryem oğlu İsa, "Ey İsrail oğulları, benden önce gelmiş olan Tevrat'ı tasdik eden, benden sonra gelecek ve ismi Ahmet olan bir Peygamberi müjdeleyen, size gönderilmiş bir Peygamberim" demişti. Ancak, o kendilerine apaçık delillerle gelince, bu apaçık bir sihirdir dediler. Saf 6

Hazret-i İsa beşikte konuştu ve çeşitli mucizeler gösterdi. Peygamber efendimizin de bin kadar mucizesi görüldü. Buna rağmen Yahudiler ve diğer kâfirler "Bu bir sihir" diyerek inanmadılar.

Hazret-i İsa, son peygamber Muhammed As müjdeleyince, havariler, Onun ümmetinin nasıl olacağını sual ettiler. Hazret-i İsa da "Bizden sonra gelecek ümmet, âlim, hâkim, takva ehli iyi insanlardır. Allah'u Teâlâ'dan gelen az rızka razı olacaklar. Allah'u Teâlâ da, onların az ameline razı olacaktır" buyurdu. Bu vasıfların hepsi Eshab-ı kiramda var idi. (Tibyan) Bütün tahriflere rağmen İsa As sonra, bir son Peygamber geleceği İncil'de bildirilmişti. Bu haber, bütün tahriflere rağmen bugünkü bozuk İncillerde bile vardır. Yuhanna İncilinin 14.babının 16.âyetinde İsa As "Allah size, sizinle beraber kalacak bir teselli edici gönderecektir" demektedir. 26. ayetinde ise, "Bu hakiki tesellici size her şeyi öğretecek ve size benim öğrettiklerimi de hatırlatacaktır" demektedir. 16.babın 13.âyetinde ise, "O, size her hakikate yol gösterecektir. Zira O, size kendiliğinden bir şey söylemeyecek, fakat Allah'ın söylediklerini size bildirecektir" demektedir. Hristiyanlar Tesellici kelimesini Ruh diye tercümede ısrar ederler.

Kur'an-ı kerimde de iki ayet-i kerime meali şöyledir:
"Resulullah'ta sizin için uyulması gereken güzel örnekler vardır." Ahzab 21
"Resulüm, kendi arzusu ile konuşmaz. Onun [dini hükümlere ait her] sözü vahiydir." Necm 3, 4

Bir hadis-i şerif meali de şöyledir:
"Yemin ederim ki, ben size ancak Allah'u Teâlâ'nın emrettiğini emrediyor, nehyettiğini nehyediyorum.

Bundan başka, Kitab-ı mukaddesin Eski Ahd (Tevrat) kısmında Arap ırkından bir Peygamber geleceği yazılıdır. Tesniyenin 18.babının 15.âyetinde, Musa As İsraillilere, "Rab sizin için aranızdan, kardeşlerinizden benim gibi bir Peygamber çıkaracaktır" dediği yazılıdır. Burada bahis konusu olan İsraillilerin kardeşleri, İsmaililer yani Araplardır. İşte İncil'de ve Tevrat'ta yazılı olan ve Arap ırkından geleceği müjdelenen bu son Peygamber, Muhammed aleyhisselamdır.

Barnabas İncili

Mesih denilen, Allah'ın Dünyaya Gönderdiği Yeni Peygamber İsa'nın, havarisi Barnabas'ın Anlatımına Göre Gerçek Kitabı.

Mesih denilen Nasıralı İsa'nın havarisi Barnabas, yeryüzünde oturan herkese barış, huzur ve teselli diler.

Pek sevgili, yüce ve ulu Allah, büyük öğretme ve mucizeler merhametinden şu son günlerde peygamberi İsa Mesih aracılığıyla bizi ziyaret etmiştir. Şeytan tarafından aldatılan pek çokları, dindarlık maskesi altında en dinsiz akideyi vaaz ederek, İsa'ya Allah'ın oğlu demekte, Allah'ın sonsuza değin emrettiği sünnet olmayı red etmekte ve her türlü kirli etin yenmesine izin vermektedirler. Bunlar arasında bulunan, kendinden üzüntü duymadan söz edemediğim Pavlus da aldatılmıştır.

Kurtulasınız, şeytan tarafından aldatılmayasınız ve Allah'ın hükmü önünde hüsrana uğramayasınız diye İsa ile yaptığım konuşma ve görüşmelerde gördüğüm ve duyduğum gerçeği yazıyorum. Bu nedenle, sana yazdığımın aksine yeni akideyi vaaz edecek herkese dikkat et ki, ebedi kurtuluşa eresin.

Yüce Allah seninle olsun, seni şeytan'dan ve her şerden korusun. Âmin.

1. Bu ilk bölümde, melek Cebrail'in Bakire Meryem'e İsa'nın doğuşunu bildirmesi yer alır.

Bu son yıllarda, Yahudi kavminin Davud soyundan Meryem adında bir bakire, Allah'ın gönderdiği melek Cebrail tarafından ziyaret edildi. Günahsız, ayıpsız, namazı kılıp oruç tutarak tam kutsal bir hayat süren bu bakire bir gün yalnızken odasına melek Cebrail girdi ve "Allah seninle olsun, ey Meryem" diye onu selamladı. Bakire, meleği görünce ürktü; fakat melek şöyle diyerek onu rahatlattı;

- Korkma Meryem; çünkü sen, seni kalp gerçeğiyle kanunlarına göre yürüsünler diye İsrail halkına göndereceği bir peygamberin annesi seçen Allah'ın rızasına erdin.
- Şimdi ben, hiç bir erkek bilmediğimi görüp dururken, nasıl oğlan dünyaya getireceğim?
- Ey Meryem; insan yokken insan yaratan Allah, senden de erkek olmadan insan meydana getirmeye kadirdir. Çünkü O'nun için hiç bir şey imkân haricinde değildir.
- Allah'ın her şeye kadir olduğunu biliyorum; öyleyse iradesi yerine gelecektir.
- Şimdi peygambere yüklü oldun; Adını İsa koyacak ve onu şaraptan, kuvvetli içkiden ve bütün temiz olmayan etlerden koruyacaksın, çünkü çocuk Allah'ın kutsal bir kuludur.
- Allah'ın hizmetçi kuluna bak, dediğin gibi olsun.

Melek gitti ve bakire, Allah'ı tesbih ve tazim etti. "Ey kalbim, Allah'ın büyüklüğünü bil ve ey ruhum, Kurtarıcım Allah'ı çok sev; çünkü O kız hizmetçisinin alçak gönüllülüğünü öylesine saydı ki, bütün milletlerce kutsanacağım; çünkü Kadir Olan beni yüceltti, O'nun kutsal adını tesbih ederim. Çünkü O'nun rahmeti, nesilden nesile Kendisinden korkanlar için yayılır. O Kadir Olan elini güçlü kıldı ve kalbinin tasavvurunda gururu dağıttı. Güçlü olanı oturduğu yerden indirdi ve aşağıda olanı yükseltti. Aç olanı güzel şeylerle doyurdu ve zenginleri eli boş gönderdi. Çünkü O, İbrahim ve oğluna verilmiş sözleri sonsuza değin tutar."

2. Cebrail'in Bakire Meryem'in hamileliğiyle ilgili olarak Yusuf'a yaptığı hatırlatma.

Allah'ın iradesini öğrenen Meryem, yüklü olduğundan kendine saldırırlar ve zina suçlusu sayarak taşlarlar diye insanlardan korkup, dindar, takva sahibi, namaz ve oruçla Allah'a ibadet eden ve bir marangoz olarak ellerinin yaptığı ile geçinen bir adam olduğundan, ayıpsız yaşantılı Yusuf adında kendi soyundan bir yoldaş seçti.

Bakire, bildiği böyle bir adamı yoldaşı olarak seçti ve ilahî teklifi ona açtı. Dindar bir adam olan Yusuf Meryem'in hamile olduğunu anlayınca, Allah'tan korkup, ondan ayrılmayı düşündü. Bak ki, uyurken, "Ey Yusuf, neden kadının Meryem'i bırakmayı düşünüyorsun?" diye Allah'ın meleği tarafından uyarıldı ve şöyle denildi.

"Bil ki, ona ne olmuşsa, hepsi Allah'ın iradesiyle olmuştur. Bakire, bir çocuk dünyaya getirecek, adını İsa koyacaksın; şaraptan, kuvvetli içkiden ve her türlü temiz olmayan etten onu uzak tutacaksın, çünkü o, annesinin rahminden Allah'ın kutsal bir kuludur. O, Yehuda'yı kalbine döndürsün İsrail kavmi Musa'nın Kanunu'nda yazılı olduğu gibi, Rabbin kanunu yolunda yürüsün diye İsrail halkına gönderilen Allah'ın bir peygamberidir. O, Allah'ın kendine vereceği büyük güçle gelecek, büyük mucizeler gösterecek ve bu sayede pek çok insan kurtulacaktır."

Uykudan uyanan Yusuf Allah'a şükretti ve bütün içtenliğiyle Allah'a ibadet ederek, ömrü boyunca Meryem'in yanında kaldı.

3. İsa'nın harika doğuşu ve Allah'ı Öven meleklerin görünüşü

Bu sıralar, Kayser Avgustos'un buyruğuyla, Yahudiye'de Hirodes hüküm sürüyor ve Arma ve Sayfa şehirlerinde de Pilotus vali bulunuyordu. Bütün dünya kütüklere kayıt yaptırmakta olduğundan, herkes kendi memleketine gidiyor ve kayıt için kendi kabileleriyle kendilerini takdim ediyorlardı.

Bu nedenle Yusuf Sezar'ın buyruğuna göre kayıt yaptırmak için, Beytlehem'e (burası, Davut soyundan gelme olduğundan kendi kentiydi) gitmek üzere kadını hamile Meryem'le birlikte Galile'nin bir kenti olan Nasıra'dan ayrıldı. Beytlehem'e varan Yusuf burası çok küçük ve yabancılarla dolu bir kent olduğundan, kalacak yer bulamayıp, kent dışında bir çobanın sığınağı olarak yapılan bir odayı tuttu.

Yusuf burada kalırken, Meryem'in de doğum günleri gelmişti. Bakire oldukça parlak bir nurla kuşatıldı ve hiç sancısız çocuğunu doğurdu, kucağına alıp kundağına sardı ve yemliğe yatırdı; çünkü odada hiç yer yoktu. Birçok melek, Allah'ı takdis edip, Allah'tan korkanlara salât ve selam getirerek sevinç içinde odaya geldiler.

Meryem ve Yusuf Rabbe İsa'nın doğumundan dolayı hamd ve senada bulundular ve sonsuz bir neşe ile çocuğu doyurdular.

4. Meleklerin İsa'nın doğuşunu çobanlara bildirmesi ve çobanların da çocuğu gördükten sonra bunu ilân etmeleri.

Bu sırada, adetleri üzere çobanlar sürülerine bakıyorlardı. Ve dikkat et ki, içinden Allah'ı takdis eden bir meleğin göründüğü oldukça parlak bir nur sardı onları da.

Çobanlar, bu ani nur ve meleğin görülmesi nedeni ile korkuya kapıldılar; bunun üzerine Rabbin meleği şöyle diyerek onları rahatlattı. “Bakın, size büyük bir müjde veriyorum, çünkü Davud'un kentinde Rabbin peygamberi olan bir çocuk doğdu; İsrail'in ailesine büyük kurtuluş getirir. Çocuğu Allah'ı tazim eden annesi ile birlikte yemlikte bulacaksınız.” Ve o bunları söyleyince, hayırlı istekleri olanlara selâm ederek, Allah'ı tazim eden pek çok melekler geldiler. Melekler gidince, çobanlar birbirlerine şöyle dediler. “Beytlehem'e kadar gidelim ve Allah'ın meleğin aracılığıyla bize bildirdiği kelimeyi görelim.”

Beytlehem'e yeni doğan bebeği aramaya pek çok çobanlar geldi ve kent dışında, meleğin sözlerine göre, yemlikte yatan yeni doğmuş çocuğu buldular. Ona saygı gösterip, annesine gördüklerini ve duyduklarını bildirerek ellerinde olanı verdiler. Meryem bütün bunları kalbinde tuttu ve Yusuf da Allah'a şükretti.

Çobanlar sürülerinin başına döndüler ve ne büyük bir şey görmüş olduklarını herkese söylediler. Ve böylece tüm Yahudiye tepeleri haşyetle doldu ve herkes içinden söyle diyordu,

“Bu çocuk acaba ne olacak?”

5. İsa'nın sünnet olması

Musa'nın kitabında yazıldığı gibi, Rabbin kanununa göre, sekiz gün dolduğu zaman, çocuğu alıp, sünnet etmesi için mabede götürdüler. Çocuğu sünnet ettiler ve Rabbin meleğinin çocuk ana rahmine düşmeden önce söylediği gibi, İsa adını verdiler.

Meryem ve Yusuf, çocuğun pek çoklarının kurtuluşuna ve pek çoklarının da helakine neden olacağını seziyorlardı. Bundan dolayı, Allah'tan korkuyorlar ve çocuğu Allah korkusuyla koruyorlardı.

6. Yahudiye'nin doğusundaki bir yıldızın yol göstermesiyle gelip, İsa'yı bularak, saygı ve hediyeler sunan üç müneccim.

Yahudiye kralı Hirodes'in egemenlik günlerinde, İsa'nın doğumu sırası doğu bölgelerinde üç müneccim gökteki yıldızlan gözlüyorlardı.

Nihayet kendilerine çok parlak bir yıldız göründü; bunun üzerine, aralarında karar vererek önlerinden giden yıldızın kılavuzluğunda Yahudiye'ye geldiler ve Kudüs'e varıp Yahudilerin kralının nerede olduğunu sordular. Hirodes bunu işitince korktu ve bütün kenti tedirginlik kapladı. Bunun üzerine, Hirodes kâhinleri ve din adamlarını toplayarak sordu,

- Mesih nerede doğması gerekir?
- Beytlehem'de doğması gerekir. Çünkü Peygamber tarafından şöyle yazılmıştır "Ve sen Beytlehem, Yehuda reisleri arasında küçük değilsin, çünkü senden kavmim İsrail'e önder olacak bir lider gelecektir"

diye cevap verdiler. Hirodes bunun üzerine müneccimleri toplayarak, gelişlerini sordu. Doğuda kendilerini bu tarafa getiren bir yıldız gördüklerini ve hediyelerle gelip, yıldızın bildirdiği bu yeni Kral'a tapınmak istediklerini söylediler. Ardından Hirodes şöyle dedi,

- Beytlehem'e gidin ve bütün dikkatinizle çocuğu araştırın; bulduğunuz zaman gelin ve bana söyleyin, çünkü ben de seve seve gelecek ve ona secde edeceğim.

Ve o yalandan böyle konuştu.

7. Müneccimlerin İsa'yı ziyareti ve İsa'nın rüyalarında yaptığı uyarıyla kendi memleketlerine dönüşleri.

Müneccimler Kudüs'ten ayrıldılar ve bir de ne görsünler, kendilerine doğrudan görünen yıldız önleri sıra gitmiyor mu?

Yıldızı gören müneccimleri sevinç kapladı. Ve böylece Beytlehem'e gelip, şehir dışında, yıldızın İsa'nın doğmuş olduğu hanın üstünde durduğunu gördüler. Bunun üzerine müneccimler o tarafa yönelip, içeri girerek çocuğu annesi ile birlikte buldular ve önünde eğilip saygı gösterdiler.

Müneccimler üzerine altın ve gümüşle baharat saçarak gördükleri her şeyi Bakire'ye anlattılar. Sonra uykularında çocuk tarafından Hirodes'e gitmemeleri için ikaz edildiler. Bu nedenle, müneccimler bir başka yoldan kendi memleketlerine dönüp, Yahudiye'de ne gördülerse hepsini yaydılar.

8. İsa Mısır'a götürülüyor Ve Hirodes suçsuz çocukları katliamdan geçiriyor.

Müneccimlerin dönmediğini gören Hirodes kendisi ile alay edildiğini sanarak doğan çocukları öldürmeye karar verdi. Ama bak ki, uykusunda Yusuf'a Rabbin meleği göründü ve

- Çabuk kalk ve çocuğu annesi ile birlikte alıp Mısır'a git, çünkü Hirodes onu öldürmek istiyor"

dedi. Yusuf büyük bir korkuyla uyanıp, Meryem ve çocuğu alarak Mısır'a vardı ve müneccimlerin kendisi ile alay ettiklerini sanarak, Beytlehem'de bütün yeni doğan çocukları öldürmek için askerlerini gönderen Hirodes ölünceye kadar orada kaldı.

Askerler Beytlehem'e gelip Hirodes'in emri üzerine orada bulunan tüm çocukları boğazladılar. Böylece, peygamberin şu sözleri yerine gelmiş oldu.

- Roma'da figan ve büyük ağlamalar var Rahel oğullan için yas tutar, fakat ona teselli verilmez, çünkü onlar yoktur.

9. Yahuda'ya dönen İsa, oniki yaşına gelmiş olup, muallimlerle harikulade tartışmaya giriyor.

Hirodes ölünce bak ki, Rabb'in meleği rüyada Yusuf'a göründü ve şöyle dedi, "Yahudiye'ye geri dön, çünkü çocuğun ölmesini isteyenler ölmüş bulunuyor."

Yusuf, Meryem'le çocuğu alarak Yahudiye'ye geldi; bu kez, Hirodes'in oğlu Arhedous'un Yahudiye'de egemen olduğunu duyup, Yahudiye'de kalmaktan korkarak Galile'ye gitti ve Nasira'da yerleşmek üzere ayrıldılar. Çocuk insanlar önünde ve Allah'ın önünde kerem ve hikmet içinde büyüdü.

On iki yaşına gelen İsa, Musa'nın kitabında yazılı bulunan Rabbin kanununa göre ibadet etmek için Meryem ve Yusuf ile Kudüs'e geldi. İbadetleri bitince İsa'yı kaybederek ayrıldılar, çünkü yakınlarıyla eve döneceğini sanıyorlardı. Bu nedenle Meryem, yakınları ve bildikleri arasında İsa'yı aramak için Yusuf ile Kudüs'e geri geldi.

Üçüncü gün, çocuğu mabette muallimler arasında, kanunla ilgili tartışma yaparken buldular. Herkes sorduğu sorulara ve verdiği cevaplara şaşırmıştı ve şöyle diyorlardı, "Bu kadar küçük olduğu ve okuma bilmediği halde, bunda böyle bir akide nasıl bulunabilir?" Meryem onu azarlayarak şöyle dedi,

- Oğul, bize yaptığını görüyor musun? Bak, baban ve ben seni üç gündür yana yakıla arıyoruz.
- Allah'a hizmetin baba ve anneden önde gelmesi gerektiğini bilmiyor musunuz?

Sonra İsa annesi ve Yusuf ile birlikte Nasıra'ya gelip, tevazu ve saygı ile onlara tabi oldu.

10. İsa otuz yaşında iken Zeytinlik dağında, mucize olarak melek Cebrail'den İncil'i alıyor.

Otuz yaşına gelmiş olan İsa, kendisinin bana söylediğine göre, annesi ile zeytin toplamak için Zeytinlik Dağı'na çıktı. Sonra öğleyin dua ederken, "Rab, rahmetle..." sözlerine geldiğinde, çevresini oldukça aydınlık bir nur ve sonsuz sayıda, "Allah'ı tesbih ve ta'zim ederiz" diyen melekler sardı.

Melek Cebrail ona, ışıldayan bir aynaymış gibi bir kitap sundu. İnsanın kalbine inen bu kitapta, Allah'ın neler yaptığının, neler dediğinin ve neler irade buyurduğunun bilgisini aldı. Öyle ki,

"İnan Barnabas, her peygamberlikte her peygamberi öylesine biliyorum ki, söylediğim her şey şu kitaptan geliyor"

şeklinde bana anlattığı gibi her şey açık ve çıplak önüne kondu.

Bu vahyi alan ve İsrail Oğullarına gönderilen bir peygamber olduğunu anlayan İsa her şeyi annesi Meryem'e anlattı ve Allah'ın şanı için büyük eziyetlere katlanması gerektiğini ve kendisine hizmet için daha fazla yanında kalamayacağını söyledi. Bunun üzerine Meryem şöyle karşılık verdi,

"Oğul, sen doğmadan önce her şey bana anlatıldı, Allah'ın yüce adını tesbih ve tazim ederim."

İsa hemen o gün peygamberlik görevini yapmak üzere annesinden ayrıldı.

11. İsa, mucizevi bir şekilde bir cüzzamlıyı iyileştiriyor ve Kudüs'e gidiyor.

Kudüs'e gitmek için dağdan inen İsa, ilahi ilhamla kendisinin peygamber olduğunu bilen bir cüzzamlıya rastladı. Gözyaşlarıyla kendisine,

- İsa, sen Davud oğlu, bana merhamet et"
- Sana ne yapıvermemi istersin, kardeş?
- Rab bana sıhhat ver.
- Aptalsın sen; seni yaratan Allah'a dua et, o sana sıhhat verecektir; çünkü ben de senin gibi bir insanım.
- Rab, senin bir insan olduğunu biliyorum, fakat Rabbin kutlu bir insanı. Dolayısıyla, Allah'a sen dua et ve O bana sıhhat versin.

Sonra İsa, iç çekerek şöyle dedi. "Rabbim, Kadir olan Allah, kutsal peygamberlerinin aşkı için, bu hasta adama sıhhat ver." Ardından, bunları söyledikten sonra, hasta adama Allah adına elleriyle dokunarak şöyle dedi. "Ey kardeş, sıhhat bul." Ve bunu deyince cüzzam kayboldu, öyle ki, cüzzamlının derisi bir çocuğunki gibi oldu. İyileştiğini gören cüzzamlı yüksek sesle bağırdı, "Allah'ın üzerinize gönderdiği peygamberi almak için, ey İsrail kavmi, bu yana gelin!" İsa ona rica ederek, şöyle dedi, "Kardeş, sus bir şey söyleme." Fakat İsa rica ettikçe o daha çok bağırıyordu, "Peygamberi görün! Allah'ın kutsal kulunu görün."

Bu sözler üzerine, Kudüs'ten çıkanların çoğu koşarak geri döndüler ve İsa ile birlikte Kudüs'e girerek, Allah'ın İsa aracılığıyla cüzzamlıya yaptığını anlattılar.

12. İsa'nın Allah'ın adı konusunda halka ilk verdiği akideyle ilgili harika vaazı.

Tüm Kudüs şehri bu sözlerle çalkalandı ve hep birden, İsa'yı görmek üzere ibadet için girdiği mabede koşuştular ve sıkışık bir biçimde oturdular. Bunun üzerine kâhinler İsa'ya ricada bulundular, "Bu insanlar seni görmek ve işitmek isterler; bu nedenle şu en yukarı çık ve Allah'ın sana verdiği kelimeleri Rab adına konuş!" Sonra İsa, din adamlarının şimdiye kadar konuşageldikleri yere çıktı. Ve susulması için bir işaret yapıp, konuşmaya başladı,

- Rahmet ve iyiliğinden, yarattıklarını kendisini yüceltsinler diye yaratmak dileyen Allah'ın kutsal adını tesbih ederim.
  Kulu Davud'a "Velilerin parlaklığı içinde Zühre yıldızından önce seni yarattım" diyerek konuştuğu gibi, dünyanın kurtuluşu için göndermek üzere her şeyden önce tüm velilerin ve peygamberlerin ihtişamını yaratan Allah'ın Kutsal adını tesbih ederim.
  Kendisine hizmet etsinler diye melekleri yaratan Allah'ın kutsal adını tesbih ederim.
  Allah'ın saygı duyulmasını irade ettiğine saygı duymayan şeytanı ve peşinden gidenleri cezalandıran ve yoksunluğa iten Allah'ı tesbih ederim.
  İnsanı yeryüzünün çamurundan yaratan ve işlerinin başına gönderen Allah'ın kutsal adını tesbih ederim.
  Koyduğu kutsal kuralı çiğnediği için insanı cennetten çıkaran Allah'ın kutsal adını tesbih ederim.
  Merhametiyle, insan soyunun ilk anne, babası olan Âdem ve Havva'nın gözyaşlarına bakan Allah'ın kutsal adını tesbih ederim.
  Adaleti ile kardeş katili Kabil'i cezalandıran, yeryüzüne tufan gönderen, üç şerli kenti yakıp yıkan, Mısır'a azap eden Firavunu Kızıl Deniz'de boğan, kendi kullarının düşmanlarını dağıtan, kâfirleri azapla cezalandıran ve tövbe edip doğru yola girmeyenlerin cezasını veren Allah'ın kutsal adını tesbih ederim.

Yarattıklarına rahmetiyle bakan ve bu nedenle önünde doğruluk ve takva ile yürüsünler diye kutsal peygamberlerini gönderen; kullarını her kötülükten koruyup, kurtaran ve babamız İbrahim ile oğluna sonsuza değin söz verdiği gibi, bu toprağı kullarına veren Allah'ın kutsal adını tesbih ederim.
Sonra, kulu Musa aracılığıyla, şeytanın bizi aldatmaması için bize kutsal kanununu verdi ve bizi bütün diğer kavimlerin üstüne çıkardı. "Fakat kardeşler, bugün, günahlarımızdan ötürü ceza görmememiz için ne yapıyoruz?"

Ve ardından İsa Allah'ın sözünü unuttuklarından ve kendilerini boş şeylere verdiklerinden dolayı halkı şiddetli azarladı; Allah'a hizmeti bırakıp, dünyalık hırsları için kâhinleri azarladı; Allah'ın kanununu bırakıp, boş akideler vaaz ettiklerinden dolayı din adamlarını azarladı; kendi gelenekleri ve yaptıklarıyla Allah'ın kanununu bir hiç duruma düşürdüklerinden dolayı muallimleri azarladı. Ve insanlara karşı öyle hikmetli sözler söyledi ki, en küçüğünden en büyüğüne kadar herkes, merhamet için haykırarak ve İsa'ya kendileri adına dua etmesi için yalvararak ağladı.

Yalnız, o gün, kâhinlere, yazıcılara ve muallimlere karşı bu şekilde konuştuğu için İsa'ya karşı nefret duyan kâhinler ye reisler ağlamadı. Ve onu öldürmeyi düşündüler, fakat onu Allah'ın bir peygamberi olarak kabul etmiş bulunan halktan korkarak hiç bir söz söylemediler.

İsa ellerini Rab Allah'a açarak dua etti ve halk ağlayarak "Âmin, âmin" dedi. Dua bitince İsa kürsüden indi ve o gün ardından gelen pek çok kişi ile birlikte Kudüs'ten ayrıldı. Ve kâhinler İsa hakkında aralarında kötü kötü söyleştiler.

13. İsa'nın dikkat çekici korkusu, duası ve melek Cebrail'in harika biçimde onu rahatlatması.

Birkaç gün sonra, ruhunda kâhinlerin arzularını sezen İsa, dua etmek için Zeytinlik Dağına çıktı. Ve bütün geceyi ibadetle geçirerek, sabah olunca şöyle dua etti.

"Ey Rabbim, biliyorum ki, din adamları benden nefret ediyor ve Ferisiler, beni, senin kulunu öldürmeyi düşünüyorlar; bu bakımdan Rabbim, Kadir ve Rahim Allah, merhamet et ve bu kulun dualarını duy ve beni onların tuzaklarından kurtar, çünkü benim kurtuluşum Sende'dir. Ey Rabbim, sözünü söyle, çünkü Senin sözün sonsuza değin sürecek olan gerçektir."

İsa bu sözleri söyleyince, bak ki, onu melek Cebrail gelip dedi,

- Korkma ey İsa, çünkü senin giysilerini koruyan bir milyon melek vardı. Gökler üstünde ve sen her şey yerini buluncaya ve dünya sonuna yaklaşıncaya kadar ölmeyeceksin.
- Ey Rabbim Allah, Senin bana olan merhametin ne büyüktür; senin bana bahşettiğin bütün bu şeyler karşısında ben Sana ne vereceğim?
- Kalk İsa ve Allah'a bir tanecik oğlu İsmail'i Allah'ın sözünü yerine getirmek için kurban etmek isteyen İbrahim'i ve oğlunu bıçak kesmeyince bir koyun kurban etmesini bildiren benim sözümü hatırla. Sen de böyle yapacaksın Ey Allah'ın kulu İsa.
- Başım üstüne, fakat kuzuyu nerede bulacağım? Görüyorum ki, param yok ve çalmak da meşru değil.

Bunun üzerine, Cebrail kendisine bir koyun gösterdi ve İsa her zaman şanı Yüce Allah'ı hamd ve tesbih ederek onu kurban etti.

14. Kırk günlük oruçtan sonra İsa On iki Havariyi seçiyor.

İsa dağdan inip, yalnız başına geceleyin Erden'in karşı yakasına geçti ve kırk gün, kırk gece hiç bir şey yemeden, sürekli Rabbe Allah'ın kendilerine göndermiş olduğu halkının kurtuluşu için niyazda bulunarak oruç tuttu.

Kırk günün sonunda aç bir insandı. Sonra, şeytan göründü ve pek çok sözlerle onu iğfal etmeye çalıştı. Fakat İsa, Allah'ın sözlerinin gücü ile onu def etti. Şeytan çekilip gittikten sonra melekler gelip, İsa'nın ihtiyaç duyduğu şeyleri kendisine verdiler.

Kudüs bölgesine dönen İsa'yı halk yine coşkun bir sevinçle karşıladı ve ona kendileri ile kalması için ricada bulundular; çünkü onun sözleri din adamlarının ki gibi değildi; bir güç taşıyor ve kalbe dokunuyordu. İsa, Allah'ın kanunu üzerinde yürümek için kendilerine dönen insanların çokluğunu görünce dağa çıktı ve bütün gece orada kalıp dua ve ibadette bulundu; gün başlayınca dağdan inip, Havariler diye adlandırdığı, aralarında çarmıha gerilip öldürülen Yahuda'nın da bulunduğu on iki kişi seçti.

Adları budur: Balıkçı iki kardeş Andreas ve Simun (Petrus), vergi mültezimi Matta ve bu kitabı yazan Barnabas, Zebedi'nin oğulları Yuhanna ve Yakup, Tomas (Taddeus) ve Yahuda, Bartolomeus ve Filipus, Yakup ve hain Yahuda îskariyot.

Bunlara her zaman ilâhî sırlan açıklardı; fakat zekâtları dağıtmakla görevlendirdiği Yahuda îskariyot her şeyin onda birini çalardı.

15. İsa'nın bir evlenme töreninde suyu şarap yapan mucizesi.

Gül bayramı yaklaştığında, bilinen zengin bir adam, İsa'yı ve şakirtlerini annesi ile birlikte bir evlenme törenine davet etti.

İsa da davete gitti ve ziyafet sırasındalarken şarap yetmedi. Annesi İsa'ya usulca seslendi. "Şarapları kalmadı." İsa cevap verdi, "Bana ne bundan, anneciğim?" Annesi, hizmetçilere İsa ne buyurursa itaat etmelerini emretti. Orada, İsrail kavmi âdetine göre, ibadet için temizlikte kullanılmak üzere altı su küpü bulunuyordu. İsa, "Bu küpleri suyla doldurun" dedi. Hizmetçiler de dediğini yerine getirdiler, İsa onlara, "Allah'ın adıyla, yemek yiyenlere içmeleri için verin" dedi.

Hizmetçiler, bunun üzerine tören sahibine küpleri götürdüler ve azar duydular, "Ey işe yaramaz hizmetçiler, neden şarabın daha iyisini şimdiye kadar bekletirsiniz?" Çünkü onun, İsa'nın yaptıklarından hiç haberi yoktu. Hizmetçiler cevap verdiler, "Ey efendimiz, burada Allah'ın kutlu bir kişisi var, o suyu şarap yaptı." Törenin sahibi, hizmetçilerin sarhoş olduklarını sandı Fakat İsa'nın yanında oturanlar tüm olan biteni gördüklerinden, sofradan kalkarak saygılarını sundular. "Kuşkusuz sen Allah'ın bir mukaddesisin, Allah'tan bize gönderilen gerçek bir peygambersin." Ardından şakirtleri ona inandılar ve çokları kendinden geçerek şöyle dediler,

"İsrail kavmine rahmeti ile davranan ve Yahuda'nın ailesini sevgiyle ziyaret eden Allah'a hamd olsun, onun kutsal adını tesbih ederiz."

16. İsa'nın havarilerine kötü yaşantıdan kurtulmakla ilgili olarak verdiği harika ders.

Bir gün İsa şakîrdlerini çağırarak dağa çıktı ve orada oturunca, şakirdleri yanına geldiler ve ağzını açıp onlara şunları öğretti.

“Allah'ın bize bahşettiği nimetleri büyüktür. Bu nedenle, gerçek bir kalple ona hizmet etmemiz gerekir. Ve mademki yeni şarap yeni kaplara konuyor ve öyle de, eğer benim ağzımdan çıkan yeni akideyi alacaksanız, sizin de yeni adamlar olmanız gerekmektedir.

Hemen size söylüyorum ki, nasıl bir kişi gözleri ile göğü ve yeri bir arada göremezse, Allah'ı ve dünyayı sevmek de işte böyle imkânsızdır. Ne kadar akıllı olursa olsun, hiç kimse, birbirine düşman iki efendiye hizmet edemez; çünkü biri seni severse, diğeri senden nefret edecektir. İşte, ben size gerçekten söylüyorum ki, Allah'a ve dünyaya hizmet edemezsiniz, çünkü dünya yalancılık, aç gözlülük ve eza ile cefa doludur. Bu bakımdan, dünyada rahat edemez, ancak zulüm ve yenilgi görürsünüz. Dolayısıyla, Allah'a hizmet edin ve dünyayı hakir görün. Benden ruhlarınız için sekinet elde edeceksiniz; sözlerime kulak verin, çünkü size doğruyu söylüyorum.

Gerçekten, bu dünya hayatına ağlayanlara ne mutlu, çünkü onlar rahata ereceklerdir. Dünyanın zevklerinden gerçekten nefret eden yoksullara ne mutlu, çünkü onlar Allah'ın hükümdarı olduğu ülkenin zevklerini bol bol tadacaklardır.

Gerçekten, Allah'ın sofrasından yiyenlere ne mutlu, çünkü onlara melekler hizmet edecektir. Siz hacılar gibi yolculuk ediyorsunuz. Bir hacı, yolu üzerindeki saraylar, tarlalar ve başka dünyalık şeylerle eğler mi kendini? Emin olun ki, hayır! Ama o, yolu üzerinde kullanışlı ve işe yarar olan hafif ve para eder şeyleri taşır.

Bu, şimdi size bir örnek olmalıdır ve eğer bir başka örnek daha isterseniz, anlattıklarımın hepsini yapasınız diye onu da vereyim. Dünyalık arzulan kalbinize ağırlık etmeyin. Bizi kim giydirecek? Veya Bize kim yemek verecek?

Rabbimiz Allah'ın, Süleyman'ın tüm ihtişamından daha büyük bir ihtişamla giydirip beslediği çiçeklere, ağaçlara ve kuşlara bakın. O sizi yaratıp kendi hizmetine çağıran, kadınlar ve çocuklar dışında sayıları altı yüz kırk bine varan kulları İsrailoğulları'na çölde kırk yıl gökten kudret helvası indiren ve giysilerini eskiyip yok olmaktan koruyan Allah, sizi beslemeye de kadirdir.

Size söylüyorum, gök ve yer tükenecek; yine de O'nun Kendinden korkanlara olan rahmeti tükenmeyecektir. Fakat dünyanın zenginleri, zenginlikleri içinde aç ve sonludurlar. Geliri artıp duran bir zengin vardı ve şöyle derdi,

"Ne yapayım ey ruhum? Çiftliklerimi yıkacağım, çünkü onlar küçüktür; yeni ve daha büyüklerini yapacağım, böylece sen zafer kazanacaksın ey ruhum!"

Vah zavallı adam! O gece ölüverdi. Yoksulları düşünmeliydi. Ve bu dünyanın haksız zenginliklerinin sadakasını alanlarla arkadaş olmalıydı; çünkü onlar gök sultanlığında hazineler getirirler. Söyleyin bana lütfen, paranızı bankaya, bir bankere, verseniz, o da size verdiğinizin on katını, yirmi katını verse, böyle bir adama her şeyinizi vermez misiniz?

Fakat size söylüyorum, Allah sevgisi uğruna ne verir ve ne harcarsanız, geri yüz katını ve sonsuz bir hayatı alacaksınız. Allah'a hizmet etmekle ne kadar sevinmeniz gerektiğini görün işte.

17. Bu bölümde müminin gerçek inancı açıkça algılanıyor.

İsa bunu deyince, Filipus cevap verdi.

- Allah'a hizmet etmeye razıyız, ama Allah'ı bilmek de istiyoruz. Çünkü İşaya peygamber "Cidden sen gizli bir Allah'sın" demiş ve Allah kulu Musa'ya "Ben neysem oyum" demişti.
- Filipus; Allah kendisi olmadan hiçbir Hakk'ın olmadığı bir Hak'tır; Allah Kendisi olmadan hiçbir şeyin olmadığı varlık'tır; Allah Kendisi olmadan yaşayan hiçbir şeyin olmadığı bir Hayat'tır. Öylesine büyüktür ki, her şeyi doldurur ve her yerdedir. Tektir, O'nun hiç bir dengi yoktur. Ne başlangıcı vardır, ne de sonu olacaktır. Fakat her şeye bir başlangıç vermiş ve her şeye bir de son verecektir. Ne babası vardır, ne de annesi; ne oğlu vardır, ne kardeşi; ne de yoldaşı. Ve Allah'ın hiç bir bedeni yoktur. Bu bakımdan yemez, uyumaz, ölmez, yürümez, kımıldamaz, fakat insandaki gibi olmayan sonsuz bir hayatı vardır. Çünkü cismanî değildir, bileşik değildir, maddî değildir, en sade özdendir. O kadar iyidir ki, iyiliği sever yalnızca; öylesine âdildir ki, cezalandırdığı ve bağışladığı zaman, "Bu neden böyle?" denemez. Kısaca, sana diyorum ki Filipus, burada yeryüzünde O'nu göremez ve tam olarak bilemezsin de; fakat melekûtunda O'nu ebedî göreceksin, orada tüm mutluluğumuz ve ihtişamımız bulunur.
- Üstat, siz ne söylüyorsunuz? İyi biliyorum ki, İşaya'da Allah'ın babamız olduğu yazılıdır; bu durumda, nasıl olur da, O'nun hiç bir oğlu bulunmaz?
- Peygamberler için yazılmış pek çok kıssalar vardır, bu nedenle, harflere değil, manaya bakmalısın. Allah'ın dünyaya gönderdiği yüz yirmi dört bine varan tüm peygamberler kapalı konuşmuşlardır. Fakat benden sonra bütün peygamberlerin ve kutsal kişilerin ulusu gelecek ve peygamberlerin söyledikleri tüm şeylerin karanlığı üstüne ışık dökecektir, çünkü O, Allah'ın Elçisi'dir. Ey Rabbim Allah, İsrail kavmine merhamet et ve sana gerçek bir kalple hizmet edebilmeleri için İbrahim'e ve zürriyetine acıyarak bak.

Şakirdleri cevap verdiler.

“Âmin ya Rab, ey Allah'ımız!”

İsa dedi.

- Size ciddî olarak söylüyorum ki, din adamları ve muallimler, Allah'ın kanununu, Allah'ın gerçek peygamberlerinin aksine sahte kehanetleriyle boş yaptılar; bu nedenle, Allah, İsrail kavmine ve bu imansız nesle gazap etti.

Şakirdleri bu sözler üzerine ağlayarak, şöyle dediler.

“Merhamet et ey Allah’ımız, mabet üzerine ve kutsal şehir üzerine merhamet et ve Senin kutsal ahdini hakir görmeyen milletleri ondan nefret ettirme.”

İsa cevap verdi.

“Âmin, ey babalarımızın Allah'ı Rabbimiz.”

18. Burada, Allah'ın kullarına dünyanın zulmettiği ve Allah'ın korumasının onları kurtardığı anlatılıyor.

İsa bundan sonra dedi.

“Siz beni seçmediniz, fakat benim havarilerim olasınız diye ben sizi seçtim. Eğer, dünya sizden nefret ederse, o zaman benim gerçek havarilerim olacaksınız; çünkü dünya her zaman Allah'ın kullarının düşmanı olmuştur. Dünyanın boğazladığı kutsal peygamberleri hatırlayın; İlya zamanında bile Cizebel tarafından on bin peygamber katledilmiş, o kadar ki, yoksul İlya güç belâ gizlenerek kurtulabilmiştir. Ve yedi bin peygamber oğlu da Ahab tarafından katledildi.

Ah, Allah'ı tanımayan şerli dünya! Sen korkma, çünkü başındaki saçlar o kadar çok ki, bitmeyecektir. Dikkat et, tek bir tüyleri bile Allah'ın iradesi olmadan düşmeyen serçelere ve diğer kuşlara bak. Hem sonra Allah, kuşlara, uğruna her şeyi yarattığı insandan daha mı çok dikkat edecektir? Hiç mümkün müdür ki, kendi oğlundan daha çok ayakkabılarına bakan bir insan bulunsun? Kuşkusuz ki hayır…

Şimdi, kuşlara bakarken, Allah'ın seni terk edeceğini ne kadar da az düşünmen gerekiyor. Ve ben neden kuşlardan söz ediyorum? Bir ağacın yaprağı Allah'ın iradesi olmadan düşmez. Bana inanın, çünkü size gerçeği söylüyorum ki eğer sözlerime kulak verirseniz, dünya sizden çok korkacaktır. Çünkü eğer o, kötülüklerinin açığa çıkmasından korkmuyorsa, sizden nefret etmeyecektir; fakat açığa çıkmasından korkuyor, bu nedenle de, sizden nefret edecek ve size zulüm edecektir. Eğer, sözlerinizden dünyanın hiç hoşlanmadığını görürseniz, onu kalpte tutmayın, fakat Allah'ın sizden daha büyük olduğunu göz önünde tutun; kim dünyanın sevmediği ve hakir gördüğü böylesi bir akla sahipse, onun akıllılığı delilik kabul edilir.

Eğer Allah sabırla dünyaya katlanıyorsa, o zaman sen de onu kalbine mi yerleştireceksin? Ey yeryüzünün tozu ve çamuru! Sen sabrınla ruhuna sahip olacaksın. Bu bakımdan, eğer bir kimse, yüzünün bir tarafına bir yumruk vuracak olsa, ona vurması için öbür yanını teklif et.

Kötülüğe karşılık verme, çünkü en kötü hayvanlar böyle yapar; fakat kötülüğe iyilikle karşılık ver ve senden nefret edenler için Allah'a yalvar. Ateş, ateşle söndürülmez, ama suyla söndürülür.

İşte böyle, size diyorum ki, kötülüğün üstesinden kötülükle değil, aksine iyilikle geleceksiniz. Güneşi iyilerin ve kötülerin üzerine doğuran ve yağmuru da aynı şekilde yağdıran Allah'a bakın. Evet, işte herkese iyilik yapmanız gerekiyor; çünkü kanunda yazılıdır. Kutsal ol, çünkü senin Allah'ın

"Ben kutsalım; temiz ol, çünkü Ben temizim ve kâmil ol, çünkü Ben kâmilim."

demektedir. Size cidden söylüyorum ki, bir hizmetçi efendisini memnun etmek için çalışır ve efendisini memnun etmeyecek herhangi bir giysi de giymez, sizin, giysileriniz iradeniz ve sevginizdir. Bakın, Allah'ı, Rabbimizi razı etmeyecek bir şeyi istememeye ve sevmemeye dikkat edin. Emin olun ki, Allah dünyanın debdebesinden ve şehvetlerinden nefret eder, bu bakımdan siz de dünyadan nefret edin."

19. İsa, ihanete uğrayacağını haber veriyor ve dağdan inerken on cüzzamlıyı iyileştiriyor.

İsa, bunları söyledikten sonra Petrus (Simon) cevap verdi.

- Ey muallim bak ki, biz senin arkandan gelen her şeyi terk ettik, bize ne olacak?
- Kuşkusuz Hüküm Günü'nde yanıma oturacak, on iki İsrail kabilesine karşı şahitlik edeceksiniz. Ey Rabbim, nasıl şeydir bu? Ben on iki tane havari seçtim ve içlerinden biri bir şeytandır.

Bu söz üzerine havariler üzüntülerinden sapsarı kesildiler ve gizlice yazan gözyaşlarıyla İsa'ya sordu,

- Ey muallim, şeytan beni aldatacak ve sonra ben tart mı edileceğim?
- Bu kadar üzülme, Barnabas, çünkü Allah'ın dünyayı yaratmadan önce seçtikleri helak olmayacaktır. Sevin, çünkü senin adın hayat kitabında yazılıdır. Korkmayın, çünkü benim kötülüğümü isteyecek olan benim sözüme üzülmez, çünkü onun içinde ilahî duygu yoktur.

Bu sözleri üzerine, seçilenler rahatladılar. İsa dualarda bulundu ve şakirdleri de, "Âmin, âmin, kadir ve rahim olan Rabbimiz Allah" dediler. Duasını bitirdikten sonra İsa, havarileriyle birlikte dağdan indi ve uzaklardan "İsa, Davud'un oğlu, bize merhamet et!" diye bağıran on tane cüzzamlıya rastladı. İsa onları yanına çağırdı ve şöyle dedi.

- Benden ne diliyorsunuz, ey kardeşler?
- Bize sıhhat ver!
- Ah, ne kadar zavallısınız siz, aklınızı öylesine yitirmişsiniz ki, "Bize sıhhat ver!" diyorsunuz. Benim de sizin gibi bir insan olduğumu görmüyorsunuz.
  Sizi yaratan Allah'ımıza seslenin ve kadir ve rahim olan O sizi iyileştirecektir

- Senin de bizim gibi insan olduğunu biliyoruz, fakat yine de, Allah'ın kutsal bir insanı ve Rabbin bir peygamberi; bu nedenle, Allah'a sen dua et ki, O bizi iyileştirsin.

  Bunun üzerine, havariler İsa'ya rica ettiler. "Rab, onlara merhamet et." Sonra, İsa derin bir iç geçirdi ve Allah'a yalvardı. "Kadir ve rahim olan Rabbim Allah, kuluna merhamet et ve sözlerini duy: ve babamız İbrahim aşkına ve senin kutsal vadin için bu adamların isteklerine rahmetinle davran ve onlara sıhhat bahşet." Ardından İsa bunları söyleyince cüzzamlılara döndü ve şöyle dedi. "Gidin ve Allah'ın kanununa göre kâhinlere görünün." Cüzzamlılar ayrıldılar ve yolda giderken temizlendiler. Bunun üzerine, içlerinden biri iyi olduğunu görünce İsa'yı bulmak için geri döndü; kendisi bir İsmaili idi. İsa'yı bulunca önünde eğilip saygı gösterisinde bulunarak şöyle dedi. "Bildim ki, sen Allah'ın bir mukaddesisin" ve teşekkür ederek kendini hizmetçi edinmesi için yalvardı. İsa cevap verdi. "On kişi temizlenmişti; dokuzu nerede?" Ve temizlenene dedi, "Ben kendime hizmet edilsin diye değil, hizmet etmek için geldim. Haydi, evine git ve evdekilerin de İbrahim'e ve oğluna verilmiş sözlerin Allah'ın sultanlığı ile birlikte yaklaşmakta olduğunu öğrenmeleri için, Allah'ın sende neler yaptığım anlat."

  Temizlenen cüzzamlı ayrıldı ve kendi oturduğu bölgeye gelince Allah'ın İsa aracılığıyla kendinde neler yaptığını anlattı.

20. İsa'nın denizde gösterdiği mucize ve İsa, bir peygamberin nerede kabul gördüğünü bildiriyor.

İsa Galile denizine gitti ve bir gemiye binerek Nasıra'ya doğru yola çıktı. Bu sırada denizde büyük bir fırtına başladı. O kadar ki, gemi nerede ise batacaktı. Ve İsa geminin pruvasında uyuyordu. Havariler yanına yaklaşarak uyardılar. "Ey muallim, kurtar kendini, helak oluyoruz!" Ters taraftan esen kuvvetli rüzgâr ve denizin kükremesi nedeniyle büyük bir korkuya kapılmışlardı. İsa uyandı ve gözlerini gökyüzüne dikerek dedi, "Ey Elohim Sabao, kullarına merhamet et."

İsa bunu demişti ki, birden rüzgâr durdu ve deniz sakinleşti. Bunun üzerine denizciler korkuya kapılarak dediler: "Kimdir bu, deniz ve rüzgâr kendisine itaat ediyor?" Nasıra kentine gelince denizciler, İsa ne yaptıysa hepsini yaydılar. Bunun üzerine İsa'nın kaldığı evin çevresine şehirde oturanların hemen hemen hepsi yığıldı. Ve din adamları fakihler kendilerini O'na takdim ederek dediler,

- Denizde ve Yahudiye'de yaptıklarını işittik; bu nedenle burada kendi memleketinde de bize bazı işaretler göster.
- Bu imansız nesil bir işaret ister, fakat bu onlara gösterilmeyecek. Çünkü hiç bir peygamber kendi memleketinde kabul görmez. İlya zamanında Yahudiye'de pek çok dullar vardı. Fakat emzirilmesi için hiç birine gönderilmedi. Saydalı bir dula gönderildi. Elişa zamanında ise Yahudiye'de pek çok cüzzamlı vardı. Ama yalnız Suriyeli Naaman temizlendi.

Bunun üzerine şehir halkı kızarak O'nu yakaladılar ve aşağıya atmak için bir uçurumun tepesine götürdüler, fakat İsa aralarından geçip giderek onlardan ayrıldı.

21. İsa bir deliyi (cin çarpmış) iyileştiriyor ve domuzlar denize atılıyor. Ardından Kenânîler'in kızını iyileştiriyor.

İsa Kefernahum'a gitti ve şehire yaklaştığında bak ki kabirlerden cinlere tutulmuş birinin çıkıp geldiğini ve ne yapılırsa yapılsın hiç bir zincirin kendisini zapt edemediğini ve adama büyük zarar verdiğini gördü. Cinler ağzıyla bağırdılar, "Ey Allah'ın mukaddesi, vaktinden önce bizi incitmek için neden gelirsin?" ve kendilerini fırlatıp atmaması için yalvardılar. İsa, kaç tane olduklarını sordu, cevap verdiler, "Altı bin altı yüz altmışaltı." Havariler bunu duyunca korktular. Ve İsa'ya gitmesi için ricada bulundular.

Sonra İsa dedi, "Sizin imanınız nerede? Cinlerin gitmesi gerekir, benim değil." Cinler, bunun üzerine bağırıştılar, "Çıkacağız fakat bize izin ver de şu domuzların içine girelim." Deniz kenarında Kenanîler'e ait on bin kadar domuz otluyordu. İsa dedi, "Çıkın ve domuzların içine girin." Büyük bir gürültüyle cinler domuzların içine girerek, onları baş aşağı denize düşürdüler. Bunun üzerine domuzlara bakanlar şehre kaçarak, İsa'nın yaptığı her şeyi anlattılar. Bunun üzerine, kent halkı hemen ileri çıkıp, İsa'yı ve iyileştirilen adamı buldu. Halk korkuya kapıldı ve İsa'ya sınırlarının dışına çıkmasını rica ettiler. İsa, buna uyarak onlardan ayrıldı ve Sur ve Sayda bölgelerine gitti…

İşe bakın, İsa'yı bulmak için memleketinden ayrılan Kenanî bir kadın iki oğluyla birlikte gelmiyor mu? İsa'nın havarileriyle birlikte karşıdan geldiğini görünce, bağırdı. "İsa, Davud'un oğlu, kızıma merhamet et, cinler kendisine işkence ediyor!" İsa, bir kelimeyle olsun cevap vermed: çünkü onlar sünnet olmayan insanlardandı. Havarilerin acıma duyguları harekete geçip, dediler, "Ey muallim, onlara acı! Bak, nasıl da ağlayıp çığrışıyorlar!" İsa cevap verdi, "Ben ancak İsrail kavmine gönderildim."

Bunun üzerine, kadın iki oğluyla birlikte İsa'nın önüne gelip, ağlayarak dedi. “Ey Davud'un oğlu, bize merhamet et.” İsa cevap verdi; “Ekmeği çocukların ellerinden alıp, köpeklere vermek doğru değildir.” Ve İsa bunu, onların temiz olmaması nedeniyle söyledi. Çünkü onlar, sünnet olmayan insanlardandı. Kadın cevap verdi, “Ey Rab, köpekler, sahiplerinin sofralarından düşen kırıntıları yerler.” İsa, kadının sözüne hayran kalarak, dedi, “Ey kadın, senin imanın çok hoş.” Ve ellerini gökyüzüne kaldırıp, Allah'a dua etti ve ardından dedi, “Ey kadın, kızın kurtulmuştur, var, huzurla yoluna git.” Kadın ayrıldı ve eve döndüğünde, kızını Allah'ı tesbih ederken buldu. Bunun üzerine şöyle dedi, “Bildim ki, İsrail kavminin Tanrı'sından başka Tanrı yoktur.” Ardından, tüm yakınları, Musa'nın kitabında yazılan kanuna göre Allah'ın kanununa teslim oldular.

22. Sünnet olmayanların zavallı hali.

Havariler, o gün İsa'ya şunu sordular.

- Ey muallim, neden o kadına, onların köpek olduğu şeklinde cevap verdin?
- Bakın, size diyorum ki, bir köpek, sünnetsiz bir adamdan daha iyidir.
- Bu sözler ağır, onları kim kabul edebilecek?
- Eğer siz, ey budalalar, aklı olmayan bir köpeğin sahibi için neler yaptığını düşünürseniz, benim dediklerimin doğru olduğunu göreceksiniz. Söyleyin bana, köpek sahibinin evini koruyup, soyguncuya karşı hayatını ortaya koymaz mı? Kesinlikle, böyle. Fakat ne görür karşılığında? Dayak, incinme, azıcık ekmek ve sahibine daima neşeli bir yüz gösterir. Doğru değil mi?
- Evet, muallim, doğru…
- Şimdi düşünün, Allah insana neler veriyor ve Allah'ın, kulu İbrahim'e verdiği söze itibar etmemekte, onun ne kadar haksız olduğunu görün. Filistinli Calut karşısında İsrail kralı Saul'e Davud'un dediklerini hatırlayın "Rabbim! Senin kulun Senin kulunun sürüsüne bakarken, kurt, ayı ve Arslanlar gelip, kulunun koyunlarını yakaladı; bunun üzerine, kulun gidip onları öldürerek, koyunları kurtardı. Ve işte onlara benzemekten başka nedir bu sünnetsiz adam? Bu bakımdan kulun, İsrail'in Tanrısı Rab adına gidecek ve Allah'ın kutsal milletine küfreden bu necisi öldürecek."
- Söyle bize ey muallim, ne sebeple insanın sünnet olması gerekir?
- Allah'ın İbrahim'e olan şu emri yetsin. "İbrahim, kendinin ve evinde, bulunanların ön derisini al sünnet et; bu seninle Benim aramda ebedî bir ahiddir."

23. Sünnetin menşei, Allah'ın İbrahim'le ahidleşmesi ve sünnetsizlerin lanetlenmesi.

Ve bunu dedikten sonra, İsa seyretmekte oldukları dağın yanına oturdu. Ve havarileri sözlerini dinlemek için yanına geldi. Sonra İsa dedi,

"İlk insan Âdem, şeytanın kandırması ile Allah'ın yasakladığı yemeği Cennet'te yiyince, derisi ruhuna isyan etti; bunun üzerine yemin edip dedi, "Vallahi seni keseceğim!" Ve bir kaya parçası bulup, taşın keskin kenarıyla kesmek için derisini ele aldı; bunun üzerine Cebrail tarafından azarlandı. Ve cevap verdi, "Onu keseceğim diye Allah'a yemin ettim. Asla bir yalancı olmayacağım!" Ardından, Melek ona derisinin fazla kısmını gösterdi ve o da bunu kesti. İşte, bundan böyle nasıl herkes derisini Âdem'in derisinden aldı ise, öyle de Âdem'in bir yeminle söz verdiği şeyi yerine getirmekle yükümlüdür. Âdem bunu oğullarına uyguladı ve bu sünnet zorunluluğu nesilden nesile süregeldi. Fakat İbrahim'in zamanında yeryüzünde yalnızca birkaç kişi vardı sünnetli. Çünkü şu puta tapıcılık yeryüzünde pek yaygındı. Bunun üzerine, Allah İbrahim'e sünnetle ilgili gerçeği söyledi ve bu ahdi yaptı. "Derisini sünnet ettirmeyecek kişiyi, ebediyen kullarım arasından atacağım."

Havariler İsa'nın bu sözleri üzerine konuşmasının ciddiyet ve ateşinden dolayı korkuyla titrediler. Sonra İsa dedi, "Korkuyu, ön derisini sünnet ettirmeyene bırakın, çünkü o, Cennet'ten mahrumdur." Ve İsa bunu deyip ardından da şöyle konuştu, "Pek çoklarının ruhu Allah'ın hizmetine hazırdır, fakat beden zayıftır. Bu bakımdan Allah'tan korkan insan bedenin ne olduğuna, nereden geldiğine ve neyde yok olacağına bakmalıdır. Yeryüzünün çamurundan Allah bedeni yarattı. Ve ona bir iç üflemeyle hayat nefesini üfledi. Ve bu nedenle, beden Allah'ın hizmetinden geri kaldığı zaman, bu dünyada ruhundan nefret ettiği kadar, sonsuz hayatta onunla birlikte olacağı düşünülerek çamur gibi atmalı ve çiğnenmelidir.

Şimdiki halde bedeni, arzuları ortaya koyuyor, bütün iyiliklerin amansız düşmanıdır o, çünkü tek başına günahı arzulayan odur. İnsan, bir düşmanını tatmin etmek uğruna, Allah'ın, yaratıcısının rızasını bir kenara mı atmalıdır?

Buna dikkat edin, bütün veliler ve peygamberler, Allah'a hizmet için bedenlerinin düşmanı olmuşlardır. Bu nedenle de, Allah'ın kulu Musa'ya verilen kanuna karşı gelmemek ve gidip sahte ve yalancı tanrılara hizmet etmemek için, tereddüt etmeden ve severek ölüme gitmelidir.

Dağların çöllük yerlerine kaçıp, yalnızca ot yiyen ve keçi derisi giyen İlya'yı hatırlayın. Ah, kaç gün ağzına yiyecek, içecek bir şey almadı! Ah, ne kadar da dayandı, sabretti! Ah, ne yağmurlar ıslattı onu ve yedi yıl necis îzabel'in acımasız zulümlerine tahammül etti! Arpa ekmeği yiyen ve kaba giysileri giyen Elisa'yı hatırlayın.

İşte size söylüyorum ki, bedeni terk etmekten korkmayan bu zatlardan krallar ve prensler şiddetle korkuyorlardı. Bedenin terkedilmesi için bu kadarı yetmelidir size ey insanlar. Taş türbelere bakarsanız, bedenin ne olduğunu bilirsiniz."

24. Bir İnsanın ziyafet ve çok yemekten nasıl kaçması gerektiğine dair ilgi çekici örnek.

Bunu söyledikten sonra İsa ağladı ve dedi,

"Bedenlerinin hizmetçisi olanlara yazıklar olsun, çünkü onlar, öbür hayatta günahlarının azabından başka kesinlikle hiç bir iyilik görmezler. Size anlatıyorum ki, Yiyip içmekten başka hiç bir şey düşünmeyen zengin bir obur vardı ve her gün görkemli, ziyafetler verirdi. Lazarus adında yoksul bir adam dururdu kapısında; yaralarla kaplıydı bedeni ve oburun sofrasından düşen ekmek kırıntılarını seve seve almaya razıydı fakat bunları bile vermiyordu kimse ona; tersine herkes alay ediyordu kendisiyle. Ona yalnızca köpekler acıyordu da, yaralarını yalıyorlardı. Gün geldi, yoksul adam öldü ve melekler onu babamız İbrahim'in kucağına taşıdılar. Zengin adam da öldü, onu da cinler şeytanın kucağına taşıdılar. Evet, şimdi azabın en büyüğüne maruz kalan bu adam gözlerini kaldırınca uzaktan Lazarus'u İbrahim'in kucağında gördü ve bağırdı,

- Ey baba İbrahim, bana merhamet et de Lazarus'u gönder. O bana bu alev içinde azap gören dilimi serinletmek için bir damla su getirebilir belki.
- Hatırla ki sen öbür hayatın tadını aldın, Lazarus ise kötülüklerini tattı; bu bakımdan şimdi sen azapta olacaksın, Lazarus nimetler içinde.
- Ey baba İbrahim, evimde üç kardeşim var. Lazarus'u gönder de onlara benim ne kadar işkence çektiğimi anlatsın, belki tövbe ederler de buraya gelmezler
- Onların Musa'sı ve peygamberleri var, onları dinlesinler.
- Hayır, baba İbrahim; ama bir ölü kalkar varırsa inanırlar.
- Musa'ya ve peygamberlere inanmayan, kalkıp gitseler bile, ölülere de inanmazlar.

Görün işte dedi İsa,

“Sabreden ve gerekli tek arzusu bedenden nefret etmek olan yoksulların kutsanıp kutsanmadığını! Başkalarını, bedenleri solucanlara yem olsun diye mezara götürenler ve gerçeği öğrenmeyenler ne kötüdür! Gerçekten öylesine uzaktalar ki, büyük büyük evler yapıp, büyük akarlar satın alırlar ve böbürlene böbürlene ömür sürerek, ölmeyecekler gibi yaşarlar burada.”

25. Kişi bedeni nasıl hakir görmeli ve dünyada nasıl yaşamalı.

Sonra, bunları yazan dedi, “Ey muallim, sözlerin doğru; bunun için biz peşinden gelmek uğruna her şeyden geçtik. Ama bedenimizden nasıl nefret etmemiz gerektiğini bize söyle; çünkü kişinin kendini öldürmesi meşru değil, yaşamak için de, bedene yiyeceğini vermemiz gerekiyor.” İsa cevap verdi,

“Bedenini bir at gibi tut; o zaman güven içinde yaşarsın. Şöyle ki, bir ata yemek ölçüyle verilir ve ölçüsüz çalıştırılır, istediğiniz gibi yürümesi için gemlenir, herhangi birini incitmesin diye bağlanır, kötü bir yerde tutulur ve itaat etmediği zaman dövülür ve sen de Barnabas, işte böyle ol ve o zaman daima Allah'la yaşarsın. Benim sözlerime alınmayın, Davud peygamber de, itirafta bulunurken aynı şeyi yapmış ve şöyle demişti, “Ben sizin önünüzde bir atım ve daima sizinle beraberim” Şimdi söyleyin bana, az ile yetinen mi daha yoksuldur yoksa çok şeyi arzulayan mı? Bakın, size diyorum ki, dünyanın sağlam bir aklından başka hiç bir şeyi olmasa, kimse kendisi için bir şey biriktirmez, her şey ortak olurdu. Fakat bu durumda onun deliliği biliniyor, ne kadar çok biriktirirse, o kadar çok arzu duyuyor. Ve biriktirdikçe biriktiriyor çünkü başkalarının bedeni rahatı aynı şekilde biriktirmeyi gerekli kılıyor. Bu bakımdan, bırakın, tek bir ip size yetsin, kesenizi fırlatıp atın, hiç bir cüzdan taşımayın, ayağınızda sandal olmasın ve “Bize ne olacak” diye düşünmeyin, aksine Allah'ın iradesini yerine getirme düşüncesi içinde olun; O, hiç bir eksiğiniz olmayacak şekilde ihtiyaçlarınızı karşılayacaktır. Bakın, size söylüyorum, bu hayatta biriktirdikçe biriktirmek, öbüründe hiç bir şey bulamamanın kesin kanıtıdır. Kudüs'ü vatan edinen, Samiriye'de evler yapmaz, çünkü bu şehirlerarasında düşmanlık vardır. Anlıyorsunuz değil mi?” “Evet” diye cevap verdi havariler.

26. Kişi Allah'ı nasıl sevmeli ve bu bölümde, İbrahim'in babasıyla harika mücadelesi yer alıyor.

Sonra İsa dedi, "Seyahat etmekte olan bir adam vardı ve giderken, beş paraya satılacak olan bir tarlada bir hazine buldu. Bunun üzerine hemen bu tarlayı satın almak için pelerinini sattı. İnanır mısınız buna?" Havariler cevap verdiler, "Buna inanmayacak olan delidir." Bunun üzerine İsa dedi, "İçinde sevgi hazinesinin yattığı ruhunuzu satın almak için, duyularınızı Allah'a vermezseniz deli olursunuz; çünkü sevgi, hiç bir şeyle mukayese edilemez bir hazinedir. Allah'ı seven içindir Allah ve kimin Allah'ı varsa her şeyi vardır." Petrus cevap verdi,

- Ey İsa, gerçek bir sevgiyle Allah'ı nasıl sevilmelidir? Siz bize söyleyin,
- Bakın, size söylüyorum ki, kim Allah sevgisi uğruna babasından ve annesinden ve kendi hayatından ve çocuklarından ve karısından nefret etmezse, böyle bir kişi, Allah tarafından sevilmeye değer bulunmaz.
- Ey İsa, Musa'nın kitabındaki Allah'ın kanununda şöyle yazılıdır, "Babana çok saygı göster ki, yeryüzünde fazla yaşayabilesin. Babasına ve annesine itaat etmeyen oğula lanet olsun." Bu bakımdan Allah, böyle itaatsiz bir oğulun, halkın gazabıyla şehir kapısı önünde taşlanmasını emretmiştir. Böyleyken, şimdi siz bize nasıl baba ve anneden nefret etmeği emrediyorsunuz?
- Benim her sözüm doğrudur, çünkü benim değil, beni, İsrail kavmine gönderen Allah'ın sözüdür. Bu bakımdan size diyorum ki, sahip olduğunuz ne varsa, hepsini size bahşeden Allah'tır; o halde, hediye mi daha kıymetlidir, yoksa hediyeyi veren mi? Başka şeylerle birlikte, baban ve annen Allah'a hizmette önünde engel oluyorlarsa, bırak o düşmanları. Allah, İbrahim'e, "Babanın ve yakınlarının evinden uzaklaş, sana ve soyuna verdiğim ülkeye gel ve yerleş" demedi mi? Allah bunu neden dedi; yalnızca, İbrahim'in babası sahte tanrılar yapıp tapınan bir put yapıcı olduğu için değil mi? Bu nedenle, aralarında, babanın oğlunu yakmayı isteyecek kadar düşmanlık vardı.

- Dediklerin doğrudur; şimdi sizden İbrahim'in babasıyla nasıl alay ettiğini bize anlatmanıza rica ediyorum.
- İbrahim, Allah'ı aramaya başladığında yedi yaşındaydı. Bir gün babasına,

  - Baba, insanı kim meydana getirdi?
  - İnsan; ben seni meydana getirdim, beni de babam meydana getirdi.
  - Öyle değil, baba; çünkü ben yaşlı bir adamın ağlanarak, "Ey Allah'ım, neden bana çocuk vermedin?" dediğini duydum.
  - Doğrudur oğlum, Allah, insana insan meydana getirmesi için yardım eder, fakat başka türlü müdahalesi olmaz; insanın sadece Allah'a dua etmesi ve O'na kuzu ve koyun vermesi gerekir, o zaman Allah da kendisine yardım eder.
  - Kaç tane Allah vardır, baba?
  - Sonsuz sayıda, oğlum...
  - Ey baba, eğer ben bir tanrının dediklerini yapar ve diğeri de, kendisinin dediklerini yapmadığım için benim kötülüğümü isterse, o zaman ben ne yapacağım? Her ne durumda olursa olsun, aralarında anlaşmazlık çıkacak ve tanrılar birbirleriyle savaşacaklardır. Ya, benim kötülüğümü isteyen tanrı, benim kendi tanrımı öldürüverirse, ben o zaman ne yapacağım? Belli ki, beni de öldürecektir o.
  - Ey oğul, korkma, çünkü hiç bir tanrı, bir diğer tanrı üzerine savaş açmaz; mabette büyük tanrı Baal'ın yanısıra bin tanrı daha var. Ve yetmiş şu yaşıma geldim, bir tanrının diğerine vurduğunu görmüş değilim. Hem, herkes aynı tanrıya ibadet etmez ki, biri birine, diğeri diğerine ibadet eder.
  - O zaman, aralarında barış var herhalde?
  - Evet var.
  - Ey baba, tanrılar neye benzerler?
  - Budala, her gün bir tanrı yapıyor ve ekmek almak için başkalarına satıyorum; sen ise halâ tanrıların neye benzediğini bilmiyorsun!

Bu dedi, palmiye odunundan, şu zeytin ağacından, şu küçük olan ise fildişinden; bak, ne kadar da güzel! Canlıymış gibi görünmüyor mu? Mutlaka görünüyor, sadece nefesi eksik!

- Yani, tanrıların nefesi yok mu, baba? Öyle de, nasıl nefes veriyorlar? Ve kendileri cansızken, nasıl can veriyorlar? Belli baba, bunlar tanrı değil.
- Eğer anlayacak yaşta olsaydın, kafanı bu baltayla kırardım. Ama rahat ol çünkü anlayacağın yok!
- Baba, eğer tanrılar insanlara yardım ediyorsa, o zaman, nasıl olur da insan tanrı yapabilir? Ve eğer tanrılar odundansa, o zaman, odun yakmak büyük bir günahtır. Fakat söyle bana baba, sen nasıl bu kadar çok tanrı yapmış bulunuyorsun da, dünyanın en güçlü insanı olasın diye pek çok çocuk meydana getirmen için neden tanrılar sana yardım etmedi? Baba, dünyada hiç insanın bulunmadığı zaman oldu mu?
- Evet, Neden soruyorsun?
- Çünkü ilk tanrıyı kimin yaptığını öğrenmek istiyorum da.
- Şimdi evimden defol! Beni bırak da, şu tanrıyı çabucak yapayım ve bana bir şey söyleme; çünkü acıkınca ekmek istiyorsun, lâf değil.
- Güzel, bir tanrı gerçekten onu istediğin gibi kesiyorsun da, kendisini korumuyor!
- Bütün dünya onun bir tanrı olduğunu söylüyor, sen, deli herif ise, değil diyorsun. Tanrılarıma yemin ederim ki, bir adam olmuş olsaydın, seni öldürebilirdim!

Böyle deyip, yumruk ve tekmelerle İbrahim'e girişti ve onu evden kovaladı.

27. Bu bölümde, insandaki gülmenin ne kadar uygunsuz olduğu açıkça görülür ve İbrahim'in fetaneti.

Havariler yaşlı adamın deliliğine güldüler ve İbrahim'in fetanetine şaşıp kaldılar. Fakat İsa onları susturarak, dedi, "Şu andaki gülme, gelecekteki ağlamanın bir habercisidir" diyen ve "Gülmenin olduğu yere gitmeyecek, fakat ağlanılan yerde oturacaksınız, çünkü bu hayat acı ve ıstırap içinde geçer" şeklinde devam eden peygamberi unuttunuz." Sonra, şöyle dedi İsa, "Musa'nın zamanında, Allah'ın Mısır'da pek çok kişiyi, başkalarına gülüp eğlendiklerinden dolayı, çirkin hayvanlar haline getirdiğini bilmiyor musunuz? Ne olursa olsun, sakın kimseye gülmeyin, çünkü hiç kuşkusuz karşılığında ağlarsınız."

Havariler cevap verdi,

- Yaşlı adamın deliliğine gülmüştük.
- Bakın, size diyorum ki, herkes kendi gibi olanı sever ve ondan zevk alır. Bu nedenle, eğer deli değilseniz, deliliğe gülmezsiniz.
- Allah bize merhamet etsin.
- Âmin
- Ey Rab, nasıl oldu da, İbrahim'in babası oğlunu yakmak istedi?
- Bir gün, İbrahim on iki yaşındayken, babası kendisine dedi; "Yarın bütün tanrıların bayramıdır; bu nedenle, büyük mabede gidecek ve tanrım büyük Baal'e bir hediye götüreceğiz. Ve sen de kendin için bir tanrı seçeceksin, çünkü bir tanrı edinecek yaştasın artık." İbrahim kurnazca cevap verdi, "Hay hay ey benim babam." Ve sabahleyin erkenden, herkesten önce mabede gittiler. Fakat İbrahim eteğinin altında gizlice bir balta taşıyordu. Gelip, mabede girdiler; kalabalık arttığından, İbrahim mabedin karanlık bir bölümünde bir putun arkasına saklandı.

Babası, mabetten çıktığında, İbrahim'in kendinden önce eve gittiğine inanıyordu. Bu nedenle onu aramak için geride kalmadı. Herkes mabetten ayrılınca, din adamları mabedi kapatıp gittiler. Sonra, İbrahim baltayı alarak, büyük put Baal'ın dışında bütün putların ayaklarını kesti. Eski ve parçalı olduklarından, düşüp parçalanan heykellerin meydana getirdiği harabeliğin ortasında kalan Baal'ın ayaklarına baltayı koydu. Bundan sonra mabetten çıkan İbrahim'i bir takım kimseler gördüler ve mabetten bir şeyler çalmaya gitmiş olabileceği kuşkusuna kapıldılar. Önüne engel koyup, mabede vardılar ve tanrılarının parça parça edilmiş olduğunu görünce, yas ederek bağırdılar! "Çabuk gelin ey ahali, tanrılarımızı öldüreni öldürelim!" Birden, din adamlarıyla birlikte oraya on bin kişi üşüştü ve İbrahim'e, tanrılarını niye kırıp parçaladığım sordular. İbrahim cevap verdi, "Aptalsınız siz! Bir insan tanrı mı öldürürmüş? Onları öldüren büyük tanrıdır. Ayaklarının yanındaki baltayı görmüyor musunuz? Belli ki, hiç arkadaş istemiyor." Sonra, İbrahim'in babası geldi, oğlunun tanrılarına karşı söylediği sözleri düşünüyordu ve İbrahim'in putları parçaladığı baltayı tanıyarak, bağırdı, "Tanrılarımızı öldürmüş olan bu hain benim oğlumdur, çünkü bu balta benimdir!" Ve oğluyla aralarında olup geçen her şeyi oradakilere anlattı. Hemen, bir odun toplayıp yığdılar; İbrahim'in ellerini ve ayaklarını bağlayıp, odunların üzerine koydular ve altındaki odunları ateşlediler. Ama hayır; Allah, melekleri aracılığıyla ateşe, kulu İbrahim'i yakmamasını emretti. Ateş şiddetle parladı ve İbrahim'i ölüme mahkûm edenlerden iki bin kişiyi yaktı, İbrahim Allah'ın meleği tarafından, kendini taşıyanı görmeyen babasının evinin yakınına götürülüp, serbest olduğunu gördü ve böylece ölümden kurtuldu.

- Allah'ın kendisini sevenler üzerine rahmeti büyüktür. Anlat bize İsa, İbrahim Allah'ın bilgisine nasıl vardı?
- İbrahim, babasının evine yaklaşınca, eve girmekten korktu; evden biraz uzağa gidip, bir palmiye ağacının altına oturdu ve burada kendi kendine dedi,

"Hayat sahibi ve insandan daha güçlü bir tanrı var olmalı, çünkü insanı o meydana getiriyor ve insan, tanrı olmadan insan meydana getiremez." Sonra, çevresine yıldızlara, aya ve güneşe baktı ve onların tanrı olduklarını düşündü. Fakat onların hareketlerinde değişken olduklarını görünce, şöyle dedi, "Bu tanrı hareket etmemeli ve bulutlar onu gizlememeli; yoksa insanlar hiç olacak."

Bu şekilde kararsız dururken, "İbrahim!" diye çağırıldığını işitti, çevresine bakındı ve dört bir yanda kimseyi göremeyip, şöyle dedi, "Adım İbrahim'le çağırıldığıma eminim, ama!" Ardından, aynı şekilde iki defa daha "İbrahim" ismiyle çağırıldığını duydu. Cevap verdi, "Beni kim çağırıyor?" Sonra, şöyle dendiğini duydu, "Ben, Allah'ın meleği Cebrail'im." Bunun üzerine, İbrahim korkuya kapıldı; fakat melek onu rahatlatarak dedi,

- Korkma, İbrahim, çünkü sen Allah'ın dostusun; bu nedenle, insanların tanrılarını parçaladığın zaman, meleklerin ve peygamberlerin Tanrı'sını seçmiştin; öyle ki, adın hayat kitabında yazılıdır.
- Ben meleklerin ve kutsal peygamberlerin Tanrı'sına hizmet etmek için ne yapmalıyım?
- Şu çeşmeye git ve yıkan, çünkü Allah seninle konuşmayı irade ediyor.
- Şimdi, nasıl yıkanmam gerekiyor?

Bunun üzerine melek, güzel bir genç suretinde geldi ona ve çeşmede yıkanıp, dedi, "Sen de, sırayla böyle yap, ey İbrahim." İbrahim yıkanınca, melek dedi, "Şu dağa çık, çünkü Allah seninle orada konuşmayı irade eder." Melek böyle deyince, İbrahim dağa çıktı ve dizleri üstüne oturup, kendi kendine dedi, "Meleklerin Tanrısı benimle ne zaman konuşacak?" Yumuşak bir sesle çağıldığını duydu, "İbrahim!" İbrahim cevap verdi, "Beni kim çağırıyor?" Ses cevap verdi, "Ben senin Tanrınım ey İbrahim." İbrahim korkuya kapılarak, yüzünü toprağa sürdü ve dedi,

“Toz ve kül olan senin kulun, seni nasıl duyabilir?” Sonra, Allah dedi, “Korkma, kalk, ben seni kullarım için seçtim ve seni kutsamak, seni büyük bir ümmet haline getirmek istiyorum. Bu nedenle, babanın ve yakınlarının evinden ayrıl ve sana ve soyuna vereceğim ülkeye gelip, yerleş.” İbrahim cevap verdi, “Her istediğini yaparım, Rabbim fakat başka bir tanrının beni incitmemesi için beni koru.” Sonra, Allah şöyle konuştu, “Ben tek olan Tanrıyım ve benden başka tanrı yoktur. Yıkan da benim, yapan da; ben öldürürüm ve ben hayat veririm; Cehenneme atarım, oradan çıkarırım da ve kimse benim elimden kurtulamaz.” Ardından, Allah ona sünnet ahdini verdi ve işte böyle babamız İbrahim Allah'ı tanıdı.”

İsa bunları söyleyip, ellerini kaldırdı ve dedi, “Yücelik, şan ve şeref sanadır, ey Allah. Sana olsun!”

28. Komşuluk.

İsa, kavmimizin bir bayramı olan Gül Bayramı'na yakın Kudüs'e gitti. Din adamları Ferisî'ler bunu duyunca, onu konuşmasında yakalamak için müşavere ettiler. Bunun üzerine, ona bir fakih gelerek, dedi,

- Muallim, sonsuz hayatı elde etmek için ne yapmalıyım?
- Kanunda ne şekilde yazılıdır?
- Allah'ın Rabbi ve komşunu sev. Allah'ı her şeyin üstünde, bütün kalbinle ve düşüncenle, komşunu da kendin gibi seveceksin.
- Güzel cevapladın. Bu nedenle git ve böyle yap derim ve o zaman sonsuz hayatı elde edersin.
- Benim komşum kimdir?
- Bir adam Kudüs'ten çıkmış, lanetle yeniden yapılan bir şehre, Eriha'ya gidiyordu. Bu adam yolda eşkıya tarafından yakalandı, yaralandı ve soyuldu, bundan sonra, şakiler onu yarı ölü bir durumda bırakarak çekip gittiler. Yolu bu yere düşen bir kâhin yaralı adamı görüp, selâm vermeden geçip gitti. Aynı şekilde, hiç bir şey demeden bir Levili de geçip gitti. Aynı yere bir Samiriyelinin yolu düştü; yaralı adamı görünce merhamete geldi ve atından inip, yaralı adamı yanına aldı ve yaralarını şarapla yıkadı, üzerlerine merhem sürdü, yaralarını sarıp rahatlattı ve kendi atına bindirdi. Sonra, akşamleyin hana vardıklarında, onu han sahibine emanet etti. Ertesi gün, uyandığında han sahibine şöyle dedi, "Bu adama bak, ne tutarsa sana ödeyeceğim" ve hasta adama han sahibi için dört altın vererek şöyle dedi, "Geçmiş olsun, üzülme; ben hemen dönüp, seni kendi evime götüreceğim."

Şimdi söyle bana dedi İsa, "Bunlardan hangisi komşuydu?" Fakih cevap verdi, "Merhamet gösteren." Ardından, İsa dedi, "Doğru cevap verdin; işte, sen de git ve böyle yap." Fakih şaşırmış bir halde çekip gitti.

29. "Kayser'in Olanı Kayser'e, Allah'ın Olanı Allah'a Verin!"

Sonra, İsa'ya Ferîsiler yaklaşarak dediler, "İsa, Kayser'e vergi vermek caiz midir?" İsa, Yahuda'ya dönerek, dedi, "Para yar mı yanında?" Ve eline bir kuruş alarak, Ferisîler'e döndü ve dedi; "Bu parada bir resim var; söyleyin bana, kimin resmidir o?" Cevap verdiler, "Kayser'in." "Öyleyse verin. Kayser'in olanı Kayser'e, Allah'ın olanı Allah'a verin." dedi. Şaşkınlık içinde çekip gittiler.

Biraz sonra bir yüzbaşı yaklaşıp, dedi: "Rab, oğlum hastadır; yaşlılığıma acı!" İsa cevap verdi, "İsrail'in Allah'ı Rab sana acır!" Adam gidiyordu; İsa seslendi, "Beni bekle, evine gelip, oğlun için dua edeceğim." Yüzbaşı cevap verdi, "Rab, sen, Allah'ın bir peygamberi evime gelecek kadar değerli biri değilim ben, oğlumun iyileşmesi için söylediğin söz yeter bana; çünkü senin Tanrın, meleğinin uykumda bana söylediği gibi, seni her hastalığın hekimi yapmıştır." İsa hayrete düştü ve kalabalığa dönerek, dedi, "Şu yabancıya bakın, onun imanı, İsrail kavminde gördüğüm imanların hepsinden daha fazla." Ve yüzbaşıya dönerek, dedi, "Selâmetle git, çünkü Allah, sana verdiği büyük imandan dolayı oğluna sıhhat bahsetmiştir."

Yüzbaşı yoluna gitti ve yolda, oğlunun nasıl iyileştiğini bildiren hizmetçileriyle karşılaştı. Adam karşılık verdi, "Hangi saatte ateş kendisini terk etti?" Dediler ki, "Dün, altıncı saatte ateş kendisinden ayrıldı." Adam, İsa'nın, "İsrail'in Allah'ı Rab sana acır" dediği zaman oğlunun sıhhatine kavuştuğunu anladı. Bunun üzerine, adam bizim Allah'ımıza inandı ve evine girip, "Yalnızca İsrail'in Allah'ı, gerçek ve yaşayan Allah vardır" diyerek, bütün kendi tanrılarını parça parça etti. Bundan sonra da, dedi, "İsrail'in Allah'ına ibadet etmeyen kimse benim ekmeğimden yemeyecek."

30. Puta Tapmak.

Kanunda uzmanlaşmış biri, İsa'yı, denemek için akşam yemeğine çağırdı. İsa havarileriyle birlikte geldi; onu denemek için pek çok yazıcı da evde bekliyordu. Havariler, ellerini yıkamadan sofraya oturdular. Din adamları, bunun üzerine İsa'ya seslendiler,

- Neden havarilerin ekmek yemeden önce ellerini yıkamamakla, büyüklerinin geleneklerine dikkat etmiyorlar?
- Siz din adamları ve Ferîsiler, başkalarının omuzlarına taşınamaz yükleri yükler, fakat kendiniz, bu esnada tek parmağınızla olsun, onları kımıldatmak istemezsiniz. Size söylüyorum, size, her şer dünyaya, sözde büyükler sebep gösterilerek girmiştir. Söyleyin bana, büyüklerin kullanmasıyla değil de, kim sokmuştur puta tapıcılığı dünyaya?

  Bir kral vardı, Baal adındaki babasını aşırı derecede seven ve babası ölünce, oğlu, kendini teselli etmek için, babasına benzeyen bir heykel yaptırıp, şehrin pazar yerine diktirtti. Ve bu heykele on beş gez (bir uzunluk birimi) yaklaşanın güven içinde olacağı ve her ne olursa olsun, onun incitilmeyeceğine dair bir emir çıkardı.

  Bundan böyle bütün kötüler ve suçlular, oradan gördükleri yarar nedeniyle, heykele güller ve çiçekler sunmaya başladılar ve kısa bir zaman sonra, sunulan bu şeyler paraya ve yiyeceğe dönüştü. O kadar ki, onurlandırmak için ona tanrı dediler. Adetten kanuna dönüşen şu şeye bakın, o kadar ki, Baal putu dünyanın her tarafına yayıldı ve Allah buna ne kadar üzüldüğünü peygamber İşaya'ya bildirdi. "Gerçekten benim kullarım bana boşuna tapınıyor, çünkü onlar, kulum Musa aracılığıyla kendilerine verilen benim kanunumu hükümsüz kılıp, büyüklerinin geleneklerine uymaktadırlar."

Size diyorum, temiz olmayan ellerle ekmek yemek, bir insanı kirletmez, çünkü insanın içine giren insanı kirletmez, insanı insandan çıkan şeyler kirletir.

- Eğer ben domuz eti veya bir başka temiz olmayan et yersem, benim vicdanımı kirletmezler mi?
- İtaatsizlik insanın içine girmez, insandan, kalbinden dışarı çıkar ve bu nedenle yasaklanmış yemeği yerse kirlenmiş olur.
- İsa sanki İsrail kavminin putları varmış gibi, verdin puta tapıcılık aleyhinde konuştun ve bize haksızlık etmiş oldun.
- Bugün İsrail halkında odundan heykeller olmadığını ben de pek ala biliyorum; fakat etten heykeller var.

Bütün din adamları buna kızarak cevap verdi.

- O halde, biz de puta tapıcılardanmı oluyoruz?
- Size diyorum ki, hükümde, "Tapınacaksınız" demiyor, "Allah'ınız Rabbi bütün ruhunuzla, bütün kalbinizle ve bütün düşüncenizle seveceksiniz" diyor. Doğru değil mi bu?
- Doğru.
- Şüpheniz olmasın ki, kişinin seveceği ve uğruna her şeyden geçeceği tek şey Allah'tır ve bundandır ki, zanînin hayalinde zina, pisboğaz ve sarhoşun hayalinde kendi bedenî ve dünya perestin hayalinde altın ve gümüş ve bunun gibi, her bir diğer günahkârın hayalinde kendi günah düşüncesi yatar.
- Muallim, en büyük günah nedir?
- Bir evi, en kötü şekilde harabe haline getiren nedir? Eğer yıkıma temel yol açarsa, bu durumda evi yeniden yapmak gerekir; fakat her bir bölüm yıkıma yol açarsa, o zaman onarmak imkânsızlaşır. İşte, size diyorum ki, puta tapıcılık en büyük günahtır. Çünkü kişiyi tümüyle inançtan ve sonunda Allah'tan yoksun hale getirir; böylece, kişide hiç bir manevî duygu görülemez olur. Bunun dışında her günah, merhamet olunma ümidi bırakabilir insanda ve bundan dolayı diyorum ki, puta tapıcılık en büyük günahtır.

Herkes, İsa'nın sözlerine şaşakaldı çünkü hiç bir şekilde karşı çıkamayacaklarını anlamışlardı. Sonra İsa devam etti,

- Allah'ın sözlerini ve Musa ile Yuşa'nın kanunda neler yazdıklarını hatırlayın, o zaman, bu günahın ne kadar ağır olduğunu göreceksiniz. Allah, İsrail kavmine şöyle demişti, "Gökte olanlardan ve göğün altında olan şeylerden kendinize putlar yapmayacaksınız, yerin üstünde olan şeylerden ve yerin altındakilerden de yapmayacaksınız; suyun üstünde olanlardan ve suyun altındaki şeylerden de yapmayacaksınız. Çünkü sizin Tanrınız benim, güçlü ve gayyûrum, bu günahın öcünü babalardan ve dördüncü batma varıncaya kadar çocuklarından bile alırım." Kavminiz buzağıyı yaptığı ve ona tapındığı zaman, Yuşa ve Levi kabilesinin kılıcı çekip, Allah'tan merhamet dilenmeyenlerden yüz yirmi dört bin kişiyi nasıl öldürdüğünü hatırlayın. Ah, puta tapıcılar üzerine Allah'ın korkunç, ne korkunç cezası!

Kapıda, sağ eli, kullanılamayacak biçimde büzülmüş biri dikildi. Bunun üzerine, İsa kalbini Allah'a vererek dua etti ve ardından dedi, "Sözlerimin doğru olduğunu öğrenmen için diyorum ki: Allah'ın adıyla, ey adam, sakat olan elini aç ve uzat!" Adam, elini, sanki hiç sakatlık görmemiş gibi tümüyle açtı. Sonra, Allah korkusuyla yemeye başladılar ve bir miktar yedikten sonra, İsa yine dedi, "Bakın, size söylüyorum; bir şehri yakmak, orada kötü bir adet bırakmaktan daha iyidir. Çünkü böyle bir şey olursa, Allah, kötülükleri yok edici, kılıcı ellerine teslim ettiği yeryüzünün hükümdarlarına ve krallarına gazap eder. Bir yere çağırıldığınızda, en yüksek yerde oturmamak aklınızda olsun ki, ev sahibinin daha büyük bir dostu geldiğinde size, "Kalk ve aşağı otur!" deyip utandırmasın. Bunun yerine, gidip, en altta oturun ki, sizi davet eden gelip, "Kalk arkadaş, gel şuraya, yukarı otur!" desin. Böyle, büyük onur kazanırsın; çünkü kendini yükselten kim olursa olsun, alçaltılır ve kendini alçaltan da, yükseltilir.

Bakın, size söylüyorum, şeytan başka bir günahından dolayı değil, gururu yüzünden lanete uğradı. İşaya Peygamber de onu şu sözleriyle azarlar, "Meleklerin güzeli olup, şafak gibi parlarken, nasıl oldu da gökten atıldın, ey îblis? Seni yere gönderen, gururundan başkası değildir!" Bakın, size söylüyorum, eğer insan acınacak hallerini bilse, burada, yerde daima ağlar ve kendisini en düşük, her şeyin gerisinde görür. İlk insanı karısıyla birlikte, Allah'tan merhamet dilenerek, yüz yıl durup dinlenmeden ağlatan başka bir neden yoktu. Çünkü gururları yüzünden nereye düştüklerini gerçekten biliyorlardı."

İsa bunları deyip, Allah'a şükretti ve o gün gösterdiği mucizelerle birlikte, İsa'nın ne yüce sözler söylediği Kudüs'ün her tarafında öylesine yayıldı ki, halk kutsal adını tesbih ederek, Allah'a şükretti. Fakat O'nun büyüklerin gelenekleri aleyhinde konuştuğunu anlayan din adamları ve kâhinler daha büyük bir kinle yanıp tutuştular ve Firavun gibi kalplerini sertleştirdiler; bu nedenle, O'nu öldürmek için fırsat aradılarsa da bulamadılar.

İsa Kudüs'ten ayrılıp, Erden'in ötesindeki çöle gitti ve çevresinde oturan havarileri İsa'ya dedi, "Ey İsa, bize şeytanın nasıl gurura kapıldığını anlat, çünkü biz onun itaatsizliği dolayısıyla düştüğünü ve insanı daima kötülüğe ittiğini anlamış bulunuyoruz. İsa cevap verdi,

"Allah, bir yeryüzü kütlesi yaratıp, başka bir şey yapmadan onu yirmi beş bin yıl bekletti. Meleklerin başı ve bir hoca olan şeytan, sahip olduğu büyük anlayışla, bu yeryüzü kütlesinin Tanrının, peygamberlikle işaretlenmiş yüz kırk dört bin insan ve ruhunu öteki her şeyden altmış bin yıl önce yaratmış olduğu Allah'ın Elçisini yeryüzüne getireceğini biliyordu. Bu nedenle kızıp, "Bakın, bir gün Allah bu yeryüzüne bizim saygı göstermemizi irade edecek. Bu bakımdan, bizim ruh olduğumuzu ve dolayısıyla böyle bir şeyin uygun olmayacağını düşünün" diyerek melekleri kışkırttı. Bu şekilde, pek çoğu Allah'ı bıraktı.

Bunun üzerine, bütün meleklerin toplandığı bir gün Allah dedi, "Beni Rab kabul eden her biriniz, hemen bu yeryüzüne saygı göstersin." Allah'ı sevenler baş eğdiler fakat şeytan, kendi düşüncesinde olanlarla birlikte dedi, "Ey Rab; biz ruhuz ve bu nedenle, bizim bu çamura saygı göstermemiz adilane değildir." Şeytan böyle deyince, çirkin ve korkunç görünüşlü oldu ve ardından gidenler de çirkinleşti; isyanlarından dolayı Allah kendilerinden yaratırken verdiği güzelliği çekip aldı. Bunun üzerine, kutsal melekler başlarını kaldırınca, Şeytan'ın ve takipçilerinin ne korkunç birer canavar olduklarını görüp, korkuyla yüzlerini yere attılar. Sonra şeytan dedi, "Ey Rab, beni haksız olarak çirkinleştirdin ama ben buna razıyım çünkü ben senin yapacağın her şeyi hükümsüz kılmak istiyorum." Ve diğer şeytanlar da dediler, "O'na Rab deme ey İblis çünkü Rab sensin." Bundan sonra Allah, Şeytan'ın peşinden gidenlere dedi, "Tevbe edin ve beni Rabbiniz, yaratıcınız olarak tanıyın." Cevap verdiler, "Biz Sana saygı gösterdiğimiz için tövbe ediyoruz, çünkü sen adil değilsin ama şeytan adil ve suçsuzdu ve bizim Rabbimizdir." Buna karşı Allah dedi, "Ayrılın benden ey lanetliler, artık sizin üzerinize hiç rahmetim, yok." Ve ayrılırken şeytan yeryüzü kütlesine tükürdü ve bu tükürüğü melek Cebrail bir kısım toprakla birlikte kaldırdı ve işte bundan insanın karnındaki göbeği meydana geldi."

Havariler, meleklerin başkaldırışına şaşıp kaldılar. Sonra İsa dedi, "Bakın, size söylüyorum ki, ibadet etmeyen Şeytan'dan daha kötüdür ve daha büyük eziyet çekecektir. Çünkü Şeytan'ın önünde kovulmadan önce hiç bir korkma örneği yoktu ve Allah onu tövbeye çağıracak hiç bir peygamber de göndermiş değildi. İnsan şimdi, Allah böyle dediği için, benden sonra gelecek ve belki de benim yolunu hazırladığım Allah'ın Elçisi dışında bütün peygamberler gelmiş bulunuyor ve insan, diyorum ki Allah'ın adaletinin sonsuz örneklerini görmüş olmasına rağmen, hiç Allah yokmuş gibi korkusuz, keyfince yaşar. Davud Peygamber'in şu sözü ne güzel örnek, "Aptal olan içinden "Allah yoktur" der.

Bu nedenle o sefil ve iğrençtir, hiç bir iyiliği yoktur. Durmadan ibadet edin ey havarilerim ki, kazanasınız. Çünkü arayan bulur, kendine kapı açana açılır ve isteyen alır. Ve ibadetinize çok konuşmaya bakmayın, çünkü Allah, Süleyman'a, "Ey kulum, bana kalbini ver" dediği gibi, kalplere bakar. Bakın, size söylüyorum, münafıklar, halk kendilerini görsün ve veli sansın diye şehrin her yanında ibadet üstüne ibadet ederler; fakat kalpleri kötülük doludur; bu nedenle de içlerinde olan dillerinde değildir. İbadetinizi, Allah'ın kabul etmesini istiyorsanız kalpten yapmanız gerekir. Şimdi söyleyin bana, ilk önce kime gideceğine ve ne yapacağına karar vermiş olandan başka kim gidip, Romalı valiyle veya Hirodes'le konuşur? Emin olun ki, hiç kimse ve eğer insan insanla konuşmak için böyle davranırsa, Allah'la konuşmak, kendisine verdiği her şey için şükredip, günahları için merhamet istediğinde ne yapmalıdır? Size söylüyorum ki pek az kişi gerçekten ibadet eder ve bu nedenle şeytan diğerleri üzerinde güç sahibidir.

Çünkü Allah, kendisini dudaklarıyla yüceltenleri istemez; mabette dudaklarıyla merhamet isterken, kalplerinden adalet diye haykıranları istemez. İşaya peygambere dediği gibi, "Beni gücendiren şu insanları benden uzaklaştır, çünkü onlar dudaklarıyla beni yüceltir, ama kalpleri benden uzaktır." Bakın, diyorum ki, düşünmeden kayıtsızca ibadet etmeye kalkan Allah'la alay eder. Şimdi, kim sırtını dönerek Hirodes'le konuşmaya gider ve onun önünde ölesiye nefret ettiği vali Pilatus'u övebilir? Kuşkusuz hiç kimse… Hiç hazırlıksız ibadet etmeye kalkanın hali de bundan hiç aşağı değildir: Sırtını Allah'a döner ve yüzünü Şeytan'a vererek, onu över de över. Çünkü kalbinde kötülük aşkı yatar ve bundan tövbe de etmez. Eğer, sizi inciten biri dudaklarıyla "Bağışlayın" derken, elleriyle size bir yumruk atarsa, onu nasıl bağışlayabilirsiniz? İşte böyle de, dudaklarıyla "Rab, bize merhamet et" derken, kalplerinde kötülük aşkı taşıyanlara ve yeni yeni günahlar işlemeyi düşünenlere Allah merhamet mi edecek?"

Havariler, İsa'nın sözleri üzerine ağlayarak, ona yalvardılar, "Rab, bize dua etmeyi öğret." İsa cevap verdi, "Romalı vali sizi öldürmek niyetiyle yakalarsa ne yaparsınız düşünün de, duaya kalktığınızda aynen böyle davranın ve sözleriniz şöyle olsun. "Ey Allah'ımız Rab! Kutsal ismin yücelsin; melekûtun gelsin; iraden her zaman yerine gelsin; gökte yerine geldiği gibi yerde de gelsin; bize her gün için ekmek ver. Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de günahlarımızı bize bağışla ve bizi iğvalara kapılıp azap çektirme; bizi her şerden koru, çünkü yalnızca Sen ebede kadar izzet, azamet ve kudret sahibi, bizim Allah'ımızsın."

Sonra, Yuhanna cevap verdi, "Muallim, Allah'ın Musa aracılığıyla emrettiği şekilde biz de yıkanalım." İsa dedi, "Benim kanunu ve peygamberleri yok etmek için geldiğimi mi sanıyorsunuz? Bakın, size diyorum ki, Allah'ın varlığına inandığınız gibi inanın, ben bunları yıkmak için değil, gözetmek için geldim. Çünkü her peygamber, Allah'ın kanununu ve Allah'ın diğer peygamberler aracılığıyla söylemiş olduğu her şeyi gözetmiştir. Ruhumun huzurunda durduğu Allah vardır ve diridir ki en küçük bir hükmü yerine getirmeyen kim olursa olsun, Allah'ı razı etmek şöyle dursun, O'nun melekûtunda en küçük bir şey olur. Çünkü orada hiç bir payı yoktur. Hatta size söylüyorum ki Allah'ın kanununun tek bir hecesi, en ağır günahı göze almadan çiğnenemez. Fakat ben, Allah'ın İşaya peygamber aracılığıyla bildirdiği şu sözlere uymanızın gerekli olduğunu aklınıza havale ediyorum. Yıkan ve temiz ol, düşüncelerini benim gözlerimden uzaklaştır. Bakın, size söylüyorum ki kalbi kötülükleri seven insanı denizlerin tüm suyu yıkamayacaktır ve yine size söylüyorum ki yıkanmayan kimse ibadetiyle Allah'ı razı etmek şöyle dursun, ruhuna puta tapıcılığa benzer günah yükleyecektir. Bana gerçekten inanın; eğer insan Allah'a gerektiği gibi ibadet edecek olsa, istediği her şeyi elde eder. İbadetiyle Mısır'a gazap eden Allah'ın kulu Musa'yı hatırlayın; Kızıl Deniz'i yardı da, Firavun ve ordusu orada boğuldu.

Güneşi durduran Yuşa'yı hatırlayın, sayısız Filistin askerini korkudan titretmişti; gökten ateş yağdıran İlya'yı, ölü bir adamı kaldıran Elişa'yı ve ibadet ve dua ile istedikleri her şeyi elde eden daha başka pek çok kutsal peygamberleri hatırlayın. Fakat bunlar kendi kişisel amaçları için değil, yalnız Allah ve Allah'ın şanı için çalıştılar."

Sonra Yuhanna dedi, "Güzel konuştun ey muallim, fakat insan gururuyla nasıl günah işledi, tam bilemiyoruz." İsa cevapladı,

"Allah Şeytan'ı kovup, melek Cebrail de Şeytan'ın tükürdüğü yeryüzü kütlesini temizleyince, Allah yaşayan her şeyi, hem uçan ve hem yürüyen ve hem de yüzen hayvanları yarattı ve dünyayı içinde bulunan her şeyle süsledi. Bir gün şeytan cennetin kapılarına yaklaşıp otlayan atları gördü ve onlara, eğer yeryüzü kütlesi bir ruh olacak olursa, kendilerine eziyet verici bir iş düşeceğini bildirdi; bu nedenle de bu yeryüzü parçasının hiçbir şeye yaramayacak şekilde çiğnemeleri faydalarına olacaktı.

Atlar ayaklandılar ve hemen zambaklarla güller arasında uzanan o yeryüzü parçasını çiğnemeye giriştiler. Bunun üzerine Allah, Cebrail'in kütle üzerinden almış olduğu Şeytan'ın tükürüğünün bulunduğu kirli yeryüzü parçasına ruh verdi ve havlayan köpekler ortaya çıkınca korkuya kapılan atlar kaçtılar.

Bundan sonra Allah, tüm kutsal melekler "Senin kutsal adını tesbih ederiz ey Rabbimiz Allah" diye söyleşirken, insana ruhunu verdi. Ayağı üstüne kalkan Âdem, havada güneş gibi parlayan bir yazı gördü, "Allah'tan başka ilâh yoktur ve Muhammed Allah'ın Resulüdür."

Bunun üzerine Âdem ağzını açarak, dedi, "Şükür sana ey Allah'ım Rab, bana hayat nimeti verdin; fakat bana söylemeni diliyorum, Bu, "Muhammed Allah'ın elçisidir" sözlerinin mesajı ne anlama geliyor?

Benden önce yaratılmış başka insanlar mı vardı?" Bundan sonra Allah dedi, "Tabii, ey kulum Âdem. Sana diyorum ki: ilk yarattığım insan sensin. Ve senin görmüş olduğun, yıllar sonra dünyaya gelecek, benim resulüm olacak ve her şeyi kendisi için yarattığım oğlundur. Geldiği zaman dünyaya ışık verecektir; ruhu, ben herhangi bir şey yaratmadan altmış bin yıl önce semavî bir nur içine konmuştur." Âdem Allah'a şöyle yalvardı, "Rabbim, bu yazıyı el parmaklarımın tırnakları üzerinde bana bahşet." Sonra Allah, ilk insana başparmakları üzerinde bu yazıyı verdi. Sağ elin başparmak tırnağı üzerinde, "Allah'tan başka ilâh yoktur" sol elin başparmak tırnağı üzerinde de, "Muhammed Allah'ın Resulüdür." Sonra, babaca bir sevgiyle ilk insan bu sözleri öptü ve gözlerini ovarak dedi, "Senin dünyaya geleceğin gün mübarek olsun."

Allah insanı yalnız görünce dedi, "Onun yalnız kalması iyi değildir." Bu nedenle onu uyuttu ve kalbinin yakınından bir kaburga kemiği alarak, yerini etle doldurdu. Bu kaburga kemiğinden Havva'yı yaratıp, onu Âdem'e eş olarak verdi. Bu ikisini Cennetin efendileri olarak yerleştirdi.

Ve kendilerine dedi, "Bakın, size yemek için her meyveyi veriyorum, yalnız elmalar ve mısır hariç; ne olursa olsun, bu meyvelerden yememeye dikkat edin, yerseniz kirlenirsiniz ve öyle ki, sizi burada tutarak azap etmem; buradan sürer çıkarının ve büyük eziyetler çekersiniz."

Bunları öğrenen şeytan, kızgınlığından deli oldu ve Cennet'in kapısına yaklaştı. Orada, deve gibi ayakları ve her yanında bir ustura gibi kesilmiş ayak tırnaklan olan korkunç bir yılan nöbet bekliyordu, ona dedi,

- Bi zahmet et, beni Cennet'e koyuver!
- Allah bana seni çıkarmamı emretmişken, ben nasıl seni içeri almak zahmetine katlanırım?

- Allah'ın seni ne kadar çok sevdiğini görüyorsun ki seni insan denilen bir okka çamurun başında nöbet tutman için Cennet'in dışına koydu. Bu bakımdan, eğer beni Cennet'e alırsan, seni öyle korkunç yaparım ki, herkes senden kaçar ve arzu ettiğin yerde gider kalırsın.
- Seni içeri nasıl koyacağım ben?
- Sen büyüksün; ağzını aç, ben karnına gireceğim ve sen Cennet'e girince, şu sıralarda yer üzerinde yürümekte olan iki okka çamurun yanında beni bırakacaksın.

Sonra, yılan böyle yaptı ve Şeytan'ı kocası Âdem uyumakta olduğundan Havva'nın yanında bıraktı. Şeytan, güzel bir melek gibi kadının önünde durdu ve ona dedi,

- Neden şu elmalardan ve mısırdan yemiyorsunuz?
- Rabbimiz bize bunlardan yersek kirleneceğimizi ve kendisinin de bizi Cennetten çıkaracağını söyledi.
- O, gerçeği söylemez. Allah'ın kötü ve kıskanç olduğunu, bu nedenle de hiç bir dengine katlanamayıp, herkesi köle tuttuğunu bilmelisiniz ve kendisine eşit olmayasınız diye size böyle demiştir.
  Fakat sen ve yoldaşın benim tavsiyeme göre hareket ederseniz, diğerlerinden olduğu gibi şu meyvelerden de yiyecek ve başkalarına tabî olarak kalmayıp, Allah gibi iyi ve kötüyü bilecek ve istediğinizi yapacaksınız. Çünkü Allah'a denk olacaksınız.

Sonra, Havva o meyvelerden alıp yedi ve kocası uyandığında, Şeytan'ın tüm dediklerini ona anlattı ve o da karısının sunduğu meyveleri alıp yedi. Bunun üzerine, yenilenler aşağı doğru inerken Allah'ın sözlerini hatırladı; bu sebepten, yemeği durdurmak isteğiyle elini, her insanın işareti bulunan boğazına götürdü. Sonra, her ikisi de çıplak olduklarını anladılar; dolayısıyla utanıp, incir yaprakları alarak gizli yerleri için bir elbise yaptılar. Öğle vakti geçince, bak ki, Allah kendilerine göründü ve Âdem'e seslenip dedi,

- Âdem, neredesin?
- Rabbim, huzurundan kendimi gizliyorum çünkü ben ve karım çıplağız. Bu nedenle de senin huzurunda bulunmaktan utanıyoruz.
- Yediğiniz takdirde kirleneceğiniz ve cennette daha fazla kalamayacağınız meyveyi yemedikçe, sizi kim masumluğunuzdan soyup çıkarmıştır ki?
- Ey Rabbim, bana vermiş olduğun eş yemem için yalvardı, ben de ondan yedim.

Sonra Allah kadına dedi,

- Neden dolayı böyle bir yemeği kocana verdin?
- Şeytan beni aldattı ve ben de yedim.
- Ama bu melun nasıl girdi buraya?
- Kuzey kapıda duran bir yılan onu benim yanıma getirdi.

Sonra Allah Âdem'e dedi, "Mademki sen karının sözünü dinledin ve meyveyi yedin, yeryüzü senin işlerinle lanetlensin, belâ bulsun; senin için iğnelikler ve dikenler bitirecektir o ve yüzünün teriyle ekmek yiyeceksin. Ve toprak olduğunu hatırla ve yine toprağa döneceksin." Ve Havva'ya da şöyle konuştu "Ve Şeytan'a kulak asıp, kocana yemeği veren sen, seni köle tutacak olan erkeğin egemenliği altında yaşayacak ve doğum çekip, çocuklar dünyaya getireceksin." Ve yılanı da çağıran Allah, Allah'ın kılıcını tutan melek Mikail'e seslenip dedi, "Önce Cennet'ten bu kötü yılanı çıkar ve dışarıda bacaklarını kes ki yürümek isterse, yerde vücudunu sürüsün." Ardından Allah, gülerek gelen Şeytan'a seslendi ve ona dedi, "Madem sen melun, bunları aldattın ve kendilerini kirlettin, öyle ise ben de diliyorum ki, onların ve bana gerçekten tövbe edip kulluk yapacak çocuklarının tüm kirlilikleri bedenlerinden çıktıkça senin ağzından girsin ve böylece sen kirliliklerle doyasın." Şeytan sonra korkunç bir şekilde kükredi ve dedi, "Madem sen benim daha da kötü olmamı dilersin, ben de o zaman, elimden geleni arkama koymayacağım."

Sonra Allah dedi, "Defol melun, benim huzurumdan!" Sonra şeytan gitti; bunun üzerine Allah ağlamakta olan Âdem'le Havva'ya dedi, "Siz de Cennet'ten çıkın ve cezanızı çekin ve ümidiniz de yok olmasın, çünkü ben, soyun Şeytan'ın egemenliğini insan cinsinin üzerinden kaldıracak şekilde oğlunu göndereceğim. Çünkü o gelecek olan, kendisine her şeyi vereceğim benim elçimdir." Allah gizlendi ve Melek Mikail onları Cennet'ten çıkardı. Bunun üzerine Âdem, çevresine bakınarak kapının üstünde yazılı olan "Allah'tan başka ilâh yoktur ve Muhammed Allah'ın elçisidir" sözünü gördü. Bu nedenle, ağlayarak dedi, "Allah'ı razı edici olsun ki ey oğlum, çabucak gelesin ve bizi perişanlıktan kurtarasın."

Sonra bu konuşmanın ardından havariler ağladılar ve İsa da ağlıyordu. O sırada onu bulmaya gelen pek çok kişi gördüler; kâhinler onu konuşurken yakalamak için aralarında müşavere yapmış ve bu nedenle de, Levililerle din adamlarının bazılarını ona, "Sen kimsin?" diye sormaya göndermişlerdi. İsa itirafta bulunup, gerçeği söyledi,

- Ben Mesih değilim.
- İlya mısın? Yeremya mısın, yoksa eski peygamberlerden biri misin, kimsin sen? Bizi yollayanlara doğru şahitlikte bulunabilmemiz için bize söyle.
- Ben bütün Yahudiye'de haykıran ve İşaya'da da yazılı olduğu gibi, "Rabbin elçisi için yol açın" diye haykıran sesim.
- Eğer sen Mesih veya İlya veyahut da herhangi bir peygamber değilsen, neden yeni akide vaz eder ve kendini Mesih'ten daha çok saydırırsın?
- Allah'ın benim elimde meydana getirdiği mucizeler, benim Allah'ın dilediği şeyleri konuştuğumu gösteriyor, ben hiç bir zaman sözünü ettiğiniz kişiden kendimi daha çok saydırmıyorum da çünkü ben, sizin "Mesih" dediğiniz, benden önce yaratılmış ve benden sonra gelecek ve inancı son bulmasın diye gerçeğin sözlerini getirecek olan Allah'ın

> Elçisi'nin ayakkabılarının iplerini veya çoraplarının bağlarını çözecek değerde değilim.

Levililer şaşkınlık içinde ayrılıp gittiler ve ileri gelen kâhinlere her şeyi anlattılar da, bunlar dediler, "Onun sırtında her şeyi kendine anlatan cini var" Sonra İsa havarilere dedi, "Bakın, size diyorum, reisler ve halkımızın büyükleri bana karşı fırsat kolluyorlar." Sonra Petrus dedi, "Öyleyse, bir daha Kudüs'e gitmeyin." Bunun üzerine İsa ona dedi, "Sen budalasın ve ne söylediğini bilmiyorsun. Pek çok eziyetler çekmem gerek, çünkü bütün peygamberler ve Allah'ın kutsal kulları çekmişlerdir. Ama korkmayın, bizimle birlikte olanlar da vardır, bize karşı olanlar da."

Ve İsa böyle deyip ayrılarak Tabur dağına gitti ve oraya yanında Petrus, Yakup ve kardeşi Yuhanna'yla bunu yazan da çıktı. Bunun üzerine üstünde büyük bir nur parladı, elbiseleri beyaz kar gibi oldu ve yüce güneş gibi ışıldadı ve bir de ne görelim! Oraya cinsimiz ve kutsal şehir üzerine gelmesi gereken tüm şeylerle ilgili olarak İsa ile konuşan Musa ve İlya gelmesinler mi?

Petrus şöyle konuştu, "Rab, burada bulunmakla iyi ettik. Bu bakımdan, eğer dilerseniz burada, biri sizin için biri Musa ve diğeri de İlya için üç çardak kuralım." Ve o konuşurken, beyaz bir bulut üzerlerini örttü ve "Kendinden çok hoşnut olduğum kuluma bakın; onu dinleyin" diyen bir ses duydular. Havariler korkuya kapılarak, ölü gibi yüz üstü yere düştüler. İsa geldi ve havarilerini kaldırıp dedi, "Korkmayın, çünkü Allah sizi seviyor ve benim sözlerime inanmanız için böyle yapmıştır."

31. "Allah Her şeyden Önce Hz. Muhammedin Ruhunu Yarattı"

İsa, aşağıda kendisini bekleyen sekiz havarisinin yanlarına vardı ve dört tanesi bu sekiz taneye bütün gördüklerini anlattılar; o gün hepsinin kalbinden İsa ile ilgili tüm kuşkular silindi, yalnız hiç bir şeye inanmayan Yahuda îskariyot hariç. İsa, dağın eteğinde bir yere oturdu ve ekmekleri olmadığından, hepsi dağ meyveleri yediler. Sonra Andreas dedi, "Bize Mesih hakkında çok şeyler söylediniz, bu nedenle, lütfen bize her şeyi açıkça anlatın." Ve aynı şekilde diğer havariler de kendisine rica ettiler. Bunun üzerine İsa dedi,

"Çalışan herkes, tatmin olacağı bir gaye için çakışır. Bu bakımdan size söylüyorum ki, Allah kendinde hiç bir noksanlık olmadığı için tatmin olma ihtiyacı duymaz. Zaten O'nun kendinde kemal vardır. Ve işte, çalışmak dileğiyle O, her şeyden önce, yaratıklar Allah'ta rıza ve doygunluk bulsunlar diye kendisi için tüm kâinatı yaratmaya karar verdiği Elçisi'nin ruhunu yarattı ki, kulları olarak tayin ettiği tüm yaratıklarından elçisi haz ve sevinç duysun. Ve bu nedenle işte her şey bilip gördüğünüz gibi oldu. Ama O neden böyle olmasını diledi? Bakın, size diyorum ki; her peygamber geldiği zaman yalnızca bir kavme Allah'ın rahmetinin işaretini götürmüştür. Ve sözleri de gönderildikleri insanların ötesine uzanmamıştır. Fakat Allah'ın Elçisi geleceği zaman, Allah O'na kudret ve rahmetinin sonuymuş gibi verecek, o kadar ki akidesini alacak olan tüm dünya kavimlerine rahmet ve selâmet götürecektir. Dinsizler üzerine güçle gidecek ve puta tapıcılığı ezecek, o kadar ki Şeytan'ı kahredecektir çünkü Allah İbrahim'e böyle vaat etmiştir,

"Dikkat et, senin soyunla yeryüzünün tüm kabilelerini kutsayacağım. Ve sen Ey İbrahim, nasıl putları parça parça etmişsen, senin soyun da böyle yapacaktır."

Sonra şöyle soruldu, “Ey muallim, bu vaat kime verilmiştir, söyle bize çünkü Yahudiler “İshak'a” diyorlar, İsmail’iler ise “İsmail'e.” İsa cevap verdi,

- Davud kimin oğluydu ve hangi soydandı?
- İshak'ın; çünkü İshak Yakup’un babasıydı, Yakup da soyu Davud'a varan Yahuda'nın babasıydı.
- Öyleyse, Allah'ın elçisi geleceği zaman, hangi soydan olacaktır?
- Davud'un.
- Siz kendinizi aldatıyorsunuz; çünkü Davud, şöyle söyleyerek, ona ruhundan Rab der: Allah Rabbine, “Ben düşmanlarına senin ayak taburen yapıncaya kadar sağ yanımda otur” dedi. Allah düşmanlarının ortasında Rablık kazanacak olan asanı gönderecektir. Eğer, sizin Mesih dediğiniz Allah 'in Elçisi Davud'un oğlu ise, Davud O'na nasıl “Rab” der? Bana inanın, size söylüyorum ki, vaat İsmail'e yapılmıştır, İshak'a değil.
- Ey muallim, Musa'nın kitabında böyle, yani vaadin İshak'a yapılmış olduğu yazılıdır.
- Öyledir, ama onu Musa yazmadı, Yuşa da yazmadı onu Allah'tan korkmayan hahamlarınız yazdı. Bakın, size söylüyorum ki; melek Cebrail'in sözlerine baktığınızda din adamlarınızın ve fakihlerinizin mel'anetini anlayacaksınız. Çünkü Cebrail demiştir ki, “İbrahim, tüm dünya Allah'ın seni ne kadar sevdiğini biliyor; fakat senin Allah'a olan sevgini dünya nasıl bilecek? Mutlaka Allah sevgisi için bir şey yapman gerekiyor.” İbrahim cevap verdi, “Bak, Allah'ın kulu Allah'ın dileyeceği her şeyi yapmaya hazırdır.” Sonra Allah İbrahim'e şöyle seslendi, “Oğlunu, ilk doğan İsmail'i al ve dağa çıkıp onu kurban et.” Eğer, İshak doğduğu zaman İsmail yedi yaşında idiyse, o zaman İshak nasıl ilk doğan olmuş olur?
- Bizim fakihlerimizin aldattığı ortada; bu bakımdan bize gerçeği anlat, çünkü biz senin Allah tarafından gönderildiğini biliyoruz.

- Bakın, size söylüyorum ki, şeytan Allah'ın kanunlarını hükümsüz kılmak için çalışır durur ve bu nedenle yoldaşları olan sahte imanlı münafıklar ve yaşantıları şehvet peşinde geçen günahkârlarla birlikte, bugün hemen hemen her şeyi kirletmiş bulunmaktadır ki pek az gerçeğe rastlanılmaktadır. Yazıklar olsun münafıklara, çünkü bu dünyanın övgüleri, cehennemde onlar için azaba ve hakarete dönüşecektir. Bu nedenle size diyorum ki, Allah'ın elçisi, Allah'ın yarattığı hemen her şeye mutluluk getirecek olan bir nurdur; çünkü o, anlayış ve müşavere ruhuyla, hikmet ve kudret ruhuyla, korku ve sevgi ruhuyla, akıl ve itidal ruhuyla donatılmıştır. Rahmet ve merhamet ruhuyla, adalet ve takva ruhuyla, yumuşaklık ve sabır ruhuyla donatılmıştır ki bunları, Allah'tan, bütün diğer yaratıklarına verdiğinden üç kat daha fazla almıştır. Ey O'nun dünyaya geleceği kutlu zaman! İnanın bana, O'nun ruhunu görenlere Allah peygamberlik verdiğinden, her peygamber gibi ben de O'nu gördüm ve O'na saygı gösterdim. O'nu görünce, ruhum teselli ile doldu ve dedim, "Ey Muhammed, Allah seninle olsun ve beni ayakkabının bağlarını çözecek değerde kılsın. Buna ermekle ben de büyük bir peygamber ve Allah'ın kutsal bir kulu olacağım.

Ve İsa böyle deyip, Allah'a şükretti. Sonra, melek Cebrail; İsa'ya geldi ve O'na, bizim sesini duyabileceğimiz bir şekilde seslendi, "Kalk ve Kudüs'e git!" İsa, bu emre uyarak çıktı ve Kudüs'e gitti. Yedinci gün mabede girerek, halka öğretmeye başladı. Bunun üzerine insanlar akın akın mabede geldiler. İçlerinde bulunan baş kâhin ve kâhinler İsa'ya yaklaşarak, dediler,

- Ey muallim, hakkımızda kötü şeyler diyormuşsun; bu bakımdan dikkat et de başına bir kötülük gelmesin.
- Dikkat edin, size diyorum, ben münafıklar hakkında kötü konuşuyorum; eh siz de münafıksanız, sizin aleyhinizde de konuşurum.
- Kim bir münafıktır? Bize açıkça anlat.

- Bakın, size diyorum ki insanlar kendini görsün diye iyi bir şey yapan kişi münafıktır. Öyle ki yaptığı iş insanların göremediği kalbe işlemez, orada ancak her türlü kötü düşünce ve her türlü kirli şehvet kalır. Şimdi bildiniz mi münafığın kim olduğunu? Diliyle Allah'a kulluk ederken, kalbiyle insanlara kulluk eden kişi münafıktır. Ey zavallı adam! Ölünce, bütün kazandıklarını yitirecek. Bu konuda Davud peygamber der, "Reislere güven bağlamayın. Kendileri için kurtuluş olmayan insanoğullarına da. Çünkü ölürken düşündükleri yok olur." Heyhat, ölmeden önce kendilerini mükâfattan yoksun bulurlar, çünkü Allah'ın peygamberi Eyüp'ün dediği gibi, "İnsan gelici geçicidir, hiç bir zaman bir kalışta kalmaz." Öyle ki, bugün seni övse, yarın kötüler, bugün seni ödüllendirmek istese, yarın malını elinden almak ister. Yazıklar olsun öyleyse münafıklara, çünkü onların kazandığı boşunadır. Huzurunda durduğum Allah vardır ve hayattadır ki, münafık soyguncudur ve saygısızdır, sahtekârdır, o kadar ki iyi görünmek için kanundan yararlanır ve hamd, sena ve şan ebediyen yalnızca kendine ait olan Allah'ın şanını çalar. Size daha da söylüyorum ki, münafığın inancı yoktur, öyle ki, eğer Allah'ın her şeyi gördüğüne ve kötülüğü korkunç bir hükümle cezalandıracağına inanmış olsa, inanmadığı için kötülüklerle doldurduğu kalbini arıtır. Bakın, size diyorum ki, münafık, dıştan beyaz görünen, fakat içi çürük, küf ve solucanlarla dolu bir mezardır. Size gelince ey kâhinler, Allah sizi yarattığı ve sizden istediği için Allah'a kulluğunuzu yerine getiriyorsanız, size lâfım yok, çünkü siz Allah'ın kullarısınız. Fakat her şeyi kazanç için yapıyor ve Allah'ın mabedinin soyguncular mağarasına çevirdiğiniz bir ticaret değil, ibadet evi olduğuna bakmadan pazarda olduğu gibi mabette de alış verişte bulunuyorsunuz. Her şeyi insanları memnun etmek için yapıyor ve Allah'ı aklınızdan çıkarıyorsanız, o zaman size haykırarak diyorum ki, siz Allah aşkı için babasının evini terk eden ve kendi oğlunu kesmek isteyen İbrahim'in değil, Şeytan'ın çocuklarısınız.

Eğer böyleyseniz, yazıklar olsun size ey kâhinler ve fakihler, çünkü Allah kâhinliği sizden alacaktır! Önünüze bir mesel koyuyorum. Bir aile reisi bir bağ dikmiş ve hayvanlar tarafından çiğnenip ezilmesin diye etrafını çevirmişti. Ve orta yere de şarap çıkarmak için mengene koymuştu ve buradan çiftçilere şarap verecekti. Gel zaman, şarabın biriktirilme vakti gelince hizmetçilerini yolladı. Bunları gören çiftçiler bazılarını taşladı, bazılarını yaktı ve diğerlerini de bıçakla delik deşik ettiler. Ve bunu defalarca yaptılar. Söyleyin bana, bağın sahibi çiftçilere ne yapsın şimdi?

- En kötü biçimde hepsini yok eder ve bağını başka çiftçilere verir.
- Bağın İsrail ailesi ve çiftçilerin ise Yahudiye ve Kudüs halkı olduğunu bilmez misiniz? Yazıklar olsun size, Allah size gazap etmektedir, Allah'ın bu kadar peygamberinin karnını yardınız; öyle ki, Ahab zamanında Allah'ın kutsal kullarını gömecek tek bir kişi bulunamıyordu.

İsa böyle deyince, kâhinler onu yakalamak istedilerse de, kendisini yücelten halktan korktular. Sonra İsa, doğuştan başı öne doğru eğik bir kadın görüp, dedi, "Allah'ın adıyla başını kaldır ey kadın ki şunlar benim doğruyu söylediğimi ve benim O'nun dilediği şeyleri bildirdiğimi anlayabilsinler." Sonra kadın Allah'ı tazim ederek, başını tümüyle kaldırdı. Baş kâhin bağırdı, "Bu adam Allah'ın göndermesi değildir, bakın, Sebt'i tanımıyor, çünkü sakat bir kişiyi iyileştiriyor bugün." İsa cevap verdi, "Şimdi söyleyin bana, yedinci Sebt günde konuşmak ve başkalarının kurtulması için dua etmek meşru değil midir? Sebt günü eşeği ve öküzü bir hendeğe kaçtığında, onu Sebt günü çekip çıkarmayacak kim vardır içinizde? Eminim ki, hiç kimse. Ve ben, bir İsrail kızına sıhhat kazandırmakla yedinci günü bozmuş mu oluyorum? Evet, işte burada münafıklığınız kesinkes ortaya çıkıveriyor! Ah, kendi üzerinde başını kesmek için bir pala durup dururken, başkasının gözüne bir saman çöpü gelip de çarpacak diye korkan nice kişi vardır bugün.

Ah, bir karıncadan korkarken bir fili önemsemeyen nice nice insan vardır!

Ve İsa bunları söyleyip mabetten çıktı. Fakat ele geçirip, babalarının Allah'ın kutsal kullarına yaptığı gibi, ona istediklerini yapamayan kâhinler kendi aralarında öfkeden kuduruyorlardı.

İsa, peygamberlik görevinin ikinci yılında Kudüs'ten çıkıp Nain'e gitti. Şehrin kapısına yaklaştığı sırada, ahali, herkesin ölümüne ağladığı dul bir annenin tek oğlunu mezara götürüyordu. Bu sırada İsa şehre gelmiş bulunuyordu. Ve halk, Galileli bir peygamber olan İsa'nın geldiğini anlayıp, ölüyü bir peygamber olduğundan kaldırabilir diyerek, kendisine yalvarmaya koyuldular. İsa çok korktu ve Allah'a yönelerek dedi, "Beni bu dünyadan al ey Rabbim, çünkü dünya delirmiş, nerdeyse bana tanrı diyecekler!" Ve İsa böyle deyip ağladı. Sonra melek Cebrail gelip dedi, "Ey İsa, korkma, çünkü Allah sana her sakat ve noksanlık üzerine güç vermiştir, o kadar ki, senin Allah adıyla bahşedeceğin her şey tümüyle yerine gelecektir." Bunun üzerine İsa iç çekip, dedi, "Sen ne dilersen olur, Rab Allah kadir ve rahimdir." Böyle deyip ölünün annesine yaklaştı ve ona acıyarak dedi, "Kadın, ağlama." Ve ölünün elini tutarak, dedi, "Sana diyorum genç, Allah'ın adıyla iyileşip kalk!" Sonra, çocuk yeniden canlandı ve bunun üzerine herkes korkuya kapılıp, dediler, "Allah içimizden büyük bir peygamber seçip çıkardı ve halkını ziyaret etti."

Bu sırada Roma ordusu Yahudiye'de olup, memleketimiz atalarımızın günahları yüzünden onlara bağlıydı. Şimdi, Romalıların âdetiydi ki, halka yararlı yeni bir şey yapan tanrıya seslenip ibadet ederlerdi. Ve Nain'de bulunan bu askerlerin bazıları da bir ötekini, bir berikini paylıyor ve "Tanrılarınızdan biri sizi ziyaret etti ve siz buna hiç önem vermediniz. Eğer, bizim tanrılarımızdan biri bizi ziyaret edecek olsa, biz ona elimizde olan her şeyimizi veririz.

Bizim tanrılarımızdan ne kadar korktuğumuzu görüyorsunuz. Onların heykellerine sahip olduğumuz şeylerin en iyisini veriyoruz." diyorlardı. Nain halkı arasında en ufak bir fesat çıkaramayan şeytan, bu tür konuşmaları teşvik ediyordu. Ama İsa Nain'de hiç oyalanmayıp, Kefernahum'a döndü. Nain'de anlaşmazlıklar öyle bir kerteye gelmişti ki bazıları, "Bizi ziyaret eden Allah'ımız" derken, bazıları "Allah görünmez, öyle ki, O'nu kimse görmemiştir, kulu Musa bile; o halde o Allah değil, ama O'nun oğludur" diyordu. Bir diğerleri de, "O Allah değil, Allah'ın oğlu da değildir, çünkü Allah'ın baba olacak bedeni de yoktur ayrıca; O, sadece Allah'ın bir peygamberidir." diyordu. Ve böyle kışkırtmalarda bulunuyordu İsa'nın peygamberliğinin üçüncü yılında şeytan. Öyle ki, bu kışkırtmalardan halkımızın başına büyük bir yıkım gelecekti.

İsa Kefernahum'a gitti; burada ahali, kendisinin geldiğini öğrenince tüm hastalarını toplayıp, İsa'nın havarileriyle birlikte kaldığı evin sundurmasının önüne koydu. Ve İsa'yı dışarı çağırıp, hastalara sıhhat için ricada bulundular. Sonra, İsa ellerini her birinin üzerine koyup, dedi, "Kutsal adınla İsrail'in Rabbi, bu hastaya sıhhat ver." Böyle böyle hepsi iyileşti. Sebt gün İsa havraya girdi ve tüm halk konuştuğunu duymak üzere buraya koşuştu. Yazıcı o gün Davud'un mezmurunu okudu, şöyle diyordu Davud orada, "Bir zaman bulduğumda dosdoğru hükmedeceğim." Ardından, peygamberleri okuduktan sonra İsa kalktı ve elleriyle sus işareti yapıp, ağzını açarak şöyle konuştu,

"Kardeşler, babamız Davud'un, bir zaman bulduğunda dosdoğru hükmedeceğini söyleyen sözlerini duydunuz. Size gerçekten diyorum ki, pek çok hâkim hükmünde, kendileri için uygun düşmeyen hüküm vermek ve kendileri için uygun düşene de zamanından önce hükmetmekten başka bir nedenle yanılgıya düşmez. Bu bakımdan, babalarımızın Allah'ı peygamberi Davud aracılığıyla bize şöyle bağırır, "Adaletle hükmedin ey insanoğulları"

Bundan dolayı, cadde köşelerinde oturup da, gelen geçen için, "Şu güzeldir, şu çirkindir, şu iyidir, bu kötüdür" demekten başka bir şey yapmayanlar zavallılardır. Yazıklar olsun onlara, çünkü onlar, "Ben şahidim ve hâkimim ve şanımı kimseye vermem" diyen Allah'ın elinden hükmünün asasını kapıp alırlar. Bakın, size söylüyorum ki bunlar görmedikleri ve gerçekten duymadıkları şeylere şahitlik ederler ve kendilerine yetki verilmeden hükümde bulunurlar. Bu nedenle, yerde olanlar Allah'ın gözüne iğrençtirler ve Allah son günde kendileri için korkunç hükmünü verecektir. Yazıklar olsun size, yazıklar olsun hayır ve şerden söz edip, hayrın yazarı olan Allah'a suç isnat ederek, şerre iyi diyenlere ve tüm şerlerin kaynağı olan Şeytan'ı haklı çıkaranlara! Ne ceza göreceğinizi düşünün ve kötüyü para için haklı çıkaran ve yetimlerle dulların davasına bakmayanlar üzerine gelecek olan Allah'ın hükmüne düşmek ne korkunçtur!

Size diyorum, size, öyle korkunç olacaktır ki bu, tüm şeytanlar bu hüküm karşısında titreyecektir. Ey sen, hüküm makamında oturan insan, hiç bir şeye bakma, ne yakına, ne dosta, ne şerefe, ne kazanca sadece, Allah korkusuyla, en büyük dikkatle araştıracağın gerçeğe bak, çünkü Allah'ın hükmünde seni kurtaracak olan budur. Ben seni uyarıyorum ki, merhametsiz hükmedene, merhametsizce hükmedilecektir.

Söyle bana ey başkasını yargılayan adam, bütün insanların menşeinin aynı çamurdan olduğunu bilmez misin? Yalnızca Allah'tan başka hiç bir şeyin iyi olmadığını bilmez misin? Bu bakımdan, her insan, bir yalancı ve bir günahkârdır. İnan bana ey adam, eğer sen bir hatadan dolayı başkalarını yargılıyorsan, kendi kalbinin de aynı nedenle yargılanması gerekir. Ah, ne tehlikeli bir şeydir yargılamak, ah, kaç kişi helak olmuştur yanlış yargılarından dolayı! Şeytan, insanın kendinden daha değersiz olduğuna hükmetti de, yaratanı Allah'a karşı isyan etti ve kendisiyle konuşurken öğrendiğim gibi, bu davranışından dolayı da tövbekâr olmadı.

İlk anne babamız Şeytan'ın sözüne iyi hükmü verdiler ve bu nedenle Cennet'ten atılarak, tüm nesillerini de mahkûm ettiler. Bakın size söylüyorum, huzurunda durduğum Allah sağ ve diridir ki yanlış hüküm tüm günahların babasıdır. Öyle ki, kimse iradesi dışında günah işlemez ve kimse de bilmediği şeyi dilemez. Bu nedenle, günaha değerli ve sevaba değersiz hükmü veren ve böylece sevabı reddedip günahı seçen hüküm sahibi günahkârlara yazıklar olsun! Emin olun ki, Allah'ın dünyayı yargılama zamanı geldiğinde katlanılmaz bir cezayı çekecektir o. Ah, kaç kişi helak olmuştur yanlış hüküm nedeniyle ve kaç kişi daha helak olacaktır aynı sebepten!

Firavun, Musa ve İsrail kavmine dinsizler hükmünü verdi; Saul Davud'un ölüme lâyık olduğuna hükmetti; Ahab İlya'yı yargıladı, Buhtunnasır ise yalancı tanrılarına tapınmayan üç çocuğu. İki büyükler Susanna'yı yargıladılar ve bütün puta tapıcı reisler peygamberleri yargıladılar. Ah, Allah'ın azametli hükmü! Yargılayan helak olur, yargılanan kurtulur. Ve ey insan, aceleyle değilse, neden suçsuz aleyhinde hükmederler? İyilerin yanlış hüküm vermeleri nedeniyle nasıl helake yaklaştıklarını, kendini Mısırlılara satan Yusuf'un kardeşleri ve kardeşlerini yargılayan Harun ve Musa'nın kız kardeşi Miriyam gösteriyor. Eyüp'ün üç arkadaşı, suçsuz arkadaşları Eyüp'ü yargıladılar. Davud Mefibeset ve Uriyah'ı yargıladı. Sirus Danyal'ın arslanlara et olmasını hükmetti ve daha pek çokları aynı sebepten helak olmaya yaklaştılar. Bu nedenle size diyorum, yargılamayın ki, yargılanmayasınız."

Sonra, İsa bu konuşmasını bitirince, pek çokları hemen tövbeye gelip, günahlarına ağladılar ve onunla gelmek için her şeylerinden seve seve vaz geçeceklerdi. Fakat İsa dedi, "Evlerinizde kalın ve günahı bırakıp, korkarak Allah'a kulluk edin; böylece kurtulursunuz; çünkü ben kendime hizmet edilsin diye değil, aksine, hizmet etmek için geldim." Ve İsa bunu deyip, havradan ve şehirden çıkarak, ibadet etmek için çöle çekildi, çünkü o yalnızlığı ve tenhayı çok seviyordu.

Rabbe ibadet ettiğinde havarileri gelip dediler, "Ey muallim, bilmek istediğimiz iki şey var. Biri, tövbekâr değildir dediğiniz Şeytan'la nasıl konuştuğunuz; diğeri de, Hüküm Gününde Allah hükmetmek için nasıl gelecektir?" İsa cevap verdi,

"Bakın, söylüyorum size, düştüğünü bildiğimden Şeytan'a karşı merhametim vardı ve günaha ittiği insan cinsine karşı da merhametim vardı. Bu nedenle, Allah'ımız için namaz kılıp oruç tuttum ve O bana meleği Cebrail aracılığıyla dedi,

- Ne ararsın ey İsa, istediğin nedir?
- Rabbim, Şeytan'ın ne şerlere neden olduğunu ve onun fitneleriyle pek çoklarının helake sürüklendiğini bilirsin. O, Sen'in yarattığındır. Bu nedenle ona merhamet et.
- İsa, bak O'nu bağışlayacağım. Yalnızca O'na, "Rabbim Allah, ben günah işledim, bana merhamet et dedirt, o zaman O'nu bağışlayacak ve ilk durumuna iade edeceğim." Bu barışı çoktan gerçekleştirdiğime inanarak, çok sevindim. Bu nedenle Şeytan'ı çağırdım ve gelip dedi,

- Senin için ne yapmam gerek ey İsa?
- Kendin için yapacaksın, ey şeytan, çünkü senin hizmetlerini sevmiyorum, ama seni iyiliğin için çağırdım.
- Sen benim hizmetlerimi arzulamıyorsan, ben de seninkileri arzulamıyorum; çünkü ben senden daha soyluyum. Bu bakımdan, sen bana hizmet edecek değerde değilsin sen çamursun, hâlbuki ben ruhum.
- Bunu bırakalım, söyle bana, ilk güzelliğine ve ilk durumuna dönmen iyi olmaz mı? Melek Mikâil'in Hüküm Günü'nde sana Allah'ın kılıcıyla yüz bin defa vurması gerektiğini, vuracağını ve her vuruşun sana on cehennem azabı vereceğini bilmelisin.
- O gün kimin daha çok şey yapabileceğini göreceğiz; ben kesinlikle yanıma pek çok melek ve Allah'ı ta'ciz edecek en güçlü puta tapıcıları alacağım.

O, pis bir çamur uğruna beni sürgün etmekle ne büyük bir hata işlemiş olduğunu bilecektir.

- Ey şeytan, sen zihnen sakatsın ve ne dediğini bilmiyorsun.
- Gel şimdi, benimle Allah arasında bu barışı yapalım; sen madem zihnen sağlamsın, ne yapılması gerekiyor söyle ey İsa.
- Yalnızca iki sözün söylenmesi gerekli
- Hangi sözlerin?
- Günah işledim; bana merhamet et.
- Eğer Allah bu sözleri bana söyleyecek olursa, ben şimdi bu barışı seve seve yapacağım.
- Şimdi defol buradan Ey melun, sen bütün zulüm ve günahların habis yazarısın, fakat Allah, adil ve günahsızdır.
- Öyle değil ey İsa, ama sen Allah'ı memnun etmek için yalan söylüyorsun.

Şimdi zihninizde tartın, O nasıl merhamet görecek?

- Asla, Rab, çünkü o tövbekâr değildir. Şimdi de bize Allah'ın hükmünden söz edin.
- Allah'ın Hüküm Günü öylesine korkunç olacaktır ki, bakın size söylüyorum, günahkârlar, Allah'ın kendilerine kızgın kızgın konuşmasını, duymaktansa, hemen on cehennemi seçeceklerdir. Onlara karşı bütün yaratıklar şahitlik edecektir. Bakın, size diyorum ki, yalnızca günahkârlar korkmakla kalmayacak, Allah'ın seçilmiş kulları ve veliler de korkacak, öyle ki, İbrahim takvasına güvenmeyecek, Eyüp günahsızlığına itimat etmeyecek. Ve ne diyorum? Allah'ın Elçisi bile korkacak, şu sebepten ki, Allah, ululuğunu bildirmek için, Allah'ın kendisine her şeyi nasıl vermiş olduğunu hatırlamasın diye Elçisini hafızadan yoksun bırakacak. Bakın, size diyorum ki, bütün kalbimle söylüyorum, dünyadakiler bana tanrı diyeceklerinden ve bundan dolayı açıklamada bulunmam gerekeceğinden ben titriyorum.

> Ruhumun huzurunda durduğu Allah, sağ ve diridir ki ben de diğer insanlar gibi ölümlü bir insanım. Allah beni, hastalar şifa bulsun, günahkârlar doğrulsun diye İsrail ailesi üzerine peygamber yapmışsa da, ben Allah'ın kuluyum ve siz, benim dünyadan ayrılmamdan sonra, Şeytan'ın çalışmalarıyla benim kitabımdaki gerçeği iptal edecek olan şu habislere karşı nasıl konuştuğuma şahitsiniz. Fakat ben, sonlara doğru döneceğim ve benimle birlikte Enoh'la İlya da gelecek ve sonları meş'um olacak habisler karşısında delil ve şahit olacağız.

Ve İsa böyle deyip, gözyaşı döktü, bunun üzerine havariler hüngür hüngür ağlayıp, seslerini yükselterek dediler, "Bağışla ey Rabbimiz Allah, suçsuz kuluna merhamet et." İsa karşılık verdi, "Âmin, Âmin." Ve sonra anlatmaya devam etti,

"Bu günden önce, dünyanın üzerine büyük bir belâ gelecektir; öylesine amansız ve acımasız bir savaş olacak ki, insanlar arasındaki ayrılık ve gruplaşmalar nedeniyle, baba oğlu öldürecek, oğul babayı öldürecektir. Bu şekilde şehirler yerle bir edilecek ve kırlar çöl olacaktır. Öylesine salgın hastalıklar baş gösterecek ki, ölüleri taşıyacak kimse bulunmayacak ve hayvanlara yem olsun diye terk edilecekler. Yeryüzünde kalanlara Allah öylesine bir kıtlık gönderecek ki, ekmek altından daha kıymetli olacak ve her türlü pis şeyleri yiyecekler. "Ey hiç kimseden, "Günah işledim, bana merhamet et ey Allah'ım" sözünün duyulmayacağı, fakat korkunç seslerle, her zaman azametli ve Sübhân olan Allah'a küfredileceği zavallı çağ!" Bundan sonra, o gün yaklaşırken, yeryüzünün sakinleri üzerine, on beş gün süreyle her gün korkunç bir işaret gelecek.

İlk gün, güneş gökteki yörüngesinde ışıksız, fakat kumaş boyası gibi siyah olarak seyredecek ve bir babanın ölmekte olan oğluna ah-vah ettiği gibi, ah-vah edecek.

İkinci gün, ay kana dönecek ve kan yeryüzüne çığ gibi inecek.

Üçüncü gün, yıldızların düşman orduları gibi, aralarında savaştıkları görülecek.

Dördüncü gün, taşlar ve kayalar, vahşî düşmanlar gibi birbirleri üzerine hücum edecekler.

Beşinci gün, her bitki ve ot kan ağlayacak.

Altıncı gün, denizler yüz elli gez yükselip, bütün gün öyle duvar gibi kalacaklar.

Yedinci gün, tersine pek az görülebilecek kadar derine batacaklar.

Sekizinci gün, kuşlarla yeryüzünün ve suların hayvanları bir araya gelip, feryat ve figan edecekler.

Dokuzuncu gün, öylesine korkunç bir dolu fırtınası olacak ki, ancak canlıların onda biri kalacak şekilde her şeyi öldürecek.

Onuncu gün, öylesine korkunç yıldırımlar ve gök gürlemeleri meydana gelecek ki, dağların üçte bir parçası yarılıp kavrulacak.

On birinci gün, her ırmak geriye doğru akacak ve su yerine kan akıtacak.

On ikinci gün, her canlı figan edip, inleyecek.

On üçüncü gün, gök kitap gibi dürülecek ve her canlının ölmesi için ateş yağdıracak.

On dördüncü gün, öylesine korkunç bir deprem olacak ki, dağların tepeleri kuşlar gibi havada uçuşacak ve bütün yeryüzü bir ova haline gelecek.

On beşinci gün, kutsal melekler ölecek ve Allah tek başına hayatta kalacak şan, şeref ve azamet O'nundur."

Ve İsa böyle deyip, her iki eliyle yüzünü tokatladı ve başını yere vurdu. Ve başını kaldırıp, dedi, "Benim sözlerime, benim Allah'ın oğlu olduğumu katanlara lanet olsun." Bu sözler üzerine havariler ölüler gibi yere kapandılar, bunun üzerine İsa onları kaldırıp, dedi,

"O günde korkuya kapılmak istemiyorsak, şimdi Allah'tan korkalım. Bu işaretler geçince, dünya üzerine kırk gün karanlık olacak, yalnızca yaşayan Allah'tır o gün, şan ve azamet ebediyen O'nadır. Kırk gün geçince Allah, tekrar güneş gibi fakat bin güneş kadar parlak kalkacak olan Elçisi'ne hayat verecek. O, oturacak ve konuşmayacak, çünkü kendinden geçmiş gibi olacak. Allah, sevdiği dört meleği yeniden diriltecek ve onlar Allah'ın elçisini arayacak. Bulunca da, kendisine göz kulak olmak için dört yanına yerleşecekler. Ardından, Allah tüm meleklere hayat verecek ve Allah'ın Elçisinin çevresinde arılar gibi dönerek gelecekler.

Bundan sonra, Allah tüm peygamberlerine hayat verecek ve Âdem'in ardından hepsi Allah'ın Elçisi'nin elini öpmeye gidecek ve kendilerini O'nun himayesine bırakacaklar.

Sonra, Allah tüm seçkin kullarına hayat verecek ve şöyle bağıracaklar, "Ey Muhammed, bizi hatırından çıkarma!" Bu bağırışımalar üzerine Allah'ın elçisinde acıma duygusu uyanacak ve kurtuluşları için endişelenecek, ne yapması gerektiğini düşünecek.

Bunun ardından Allah her yaratılmışa hayat verecek ve önceki varlıklarına dönecekler fakat herkes, ayrıca konuşma gücüne sahip olacak.

Sonra, Allah tüm günahkârlara hayat verecek, yeniden dirildiklerinde çirkinliklerine bakarak, Allah'ın tüm yaratıkları bağıracaklar, "Rahmetin bizi bırakmasın, ey Allah'ımız Rab." Bunun ardından, Allah Şeytan'ı diriltecek ve onu görünce, görünümünün iğrençliğinden korkarak, her yaratık ölü gibi olacak.

Allah razı olsun ki, bu canavarı ben o gün görmem, yalnızca Allah'ın Elçisi bu tür şekillerden korkuya kapılmayacak, çünkü O sadece Allah'tan korkacak.

Sonra, surunun sesiyle herkesin dirileceği melek, suruna yeniden üfürüp, diyecek, "Hükme gelin ey yaratıklar, çünkü Yaratıcınız sizi yargılamak diliyor!"

Ardından, göğün ortasında, Yehoşafat vadisi üzerinde ışıldayan bir taht belirecek ve üzerine beyaz bir bulut gelecek, bunun üzerine melekler bağıracaklar, "Sen, bizi yaratan ve bizi Şeytan'ın kaydırmasından koruyan Allah'ımızı tesbih ve tazim ederiz."

Sonra, Allah'ın elçisi korkacak, şu sebepten ki, kimsenin gerektiği kadar Allah'ı sevmemiş olduğunu algılayacak. Çünkü karşılığında bir parça altın alacak olanın altmış akçesi olmalı; öyle de, eğer bir akçeden başka bir şey yoksa karşılığında bir şey alamayacaktır. Ya, Allah'ın Elçisi de korkacak olursa, kötülük ve pislik dolu dinsizler ne yapacak? Allah'ın Elçisi tüm peygamberleri toplamaya çıkacak, onlarla konuşup, kendilerinden müminler için birlikte Allah'a yalvarmaya gitmelerini rica edecek. Ve hepsi de korkuyla özür dileyecek; Allah sağ ve diridir ki, bildiğim şeyi bilerek ben de gitmeyeceğim. Sonra Allah bu durumu görüp, Elçisi'ne her şeyi nasıl O'nun sevgisi için yarattığını hatırlatacak ve böylece korkusu gidecek ve melekler, "Ey Allah, Allah'ımız, Senin kutsal adını tesbih ederiz" diye söyleşirken, sevgi ve saygıyla tahta yaklaşacak..

Ve tahta yaklaştığında, Allah Elçisi'ne, uzun zamandır bir araya gelmemiş bir dostun bir dosta açtığı gibi açacak. İlk konuşan Allah'ın elçisi olacak ve diyecek; "Ey Allah'ım, seni seviyor ve sana ibadet ediyorum; bütün kalbim ve ruhumla. Beni kulun olarak yaratmak lütfunda bulunduğun ve her şeyde, her şey için ve her şeyin üstünde seni seveyim diye her şeyi benim sevgim için yarattığından dolayı sana hamd ederim; bu bakımdan, bütün yaratıkların Sana sena etsinler, ey Allah'ım."

Sonra, Allah'ın yarattığı her şey diyecek, "Sana hamd ederiz ey Rab ve kutsal adını tesbih ederiz." Bakın, size diyorum ki, Şeytan'la birlikte cinler ve tövbe etmeyenler o zaman öyle ağlayacaklar ki, her birinin gözlerinden akan su, Erden ırmağının suyundan daha çok olacak. Ve Allah'ı da görmeyecekler. Ve Allah, Elçisi'ne konuşarak, diyecek, "Hoş geldin, ey benim imanlı kulum; şimdi ne dilersen iste benden, çünkü her şeyi elde edeceksin." Allah'ın Elçisi cevap verecek, "Ey Rabbim, hatırlıyorum ki beni yarattığın zaman, benim sevgim için, ben kulun aracılığıyla Seni yüceltsinler diye dünyayı ve cenneti, melekleri ve insanları yaratmak istediğini söylemiştin. Bu bakımdan rahîm ve adil olan Rabbim Allah, sana, kuluna yapılan vaadi hatırlaman için yalvarıyorum." Ve Allah, dostuyla şakalaşan bir dost gibi cevap verecek ve diyecek, "Buna şahitlerin var mı dostum Muhammed?" Ve o saygıyla diyecek, "Evet Rabbim." Sonra, Allah cevap verecek, "Git, çağır onları ey Cebrail." Melek Cebrail Allah'ın Elçisi'ne gelip, diyecek, "Efendi, şahitlerin kimdir?" Allah'ın Elçisi cevap verecek, "Âdem, İbrahim, İsmail, Musa, Davud ve Meryem oğlu İsa." Sonra, melek gidecek ve adı geçen şahitleri çağıracak, korkuyla oraya gidecekler. Ve hazır olduklarında, Allah onlara diyecek; "Elçimin iddia ettiği şeyi hatırlıyor musunuz?" Cevap verecekler; "Hangi şeyi ey Rabbimiz?" Allah diyecek, "Bütün şeyler kendi aracılığıyla bana sena etsinler diye, her şeyi O'nun sevgisi için yarattığımı." Sonra, onların hepsi cevap verecekler, "Bizimle birlikte, bizden daha iyi üç şahit daha var, Rabbimiz."

Bunun üzerine, Allah cevaplayacak, "Kimlerdir bu üç şahit?" Sonra, Musa diyecek, "Bana verdiğin kitab ilkidir." Ve Davud diyecek, "Bana verdiğin kitab ikincisidir." Ve size konuşan diyecek, "Rabbim, şeytan tarafından aldatılan tüm dünya, benim senin oğlun ve yoldaşın olduğumu söyledi ve fakat bana verdiğin kitab, gerçekte benim senin kulun olduğumu söylüyordu ve bu kitab, bana verdiğin kitap da böyle der, ey Rabbim." Ve Allah'ın Elçisi bunu söyleyince Allah konuşup, diyecek, "Şimdi yapmış olduğum şeylerin hepsini herkesin seni ne kadar çok sevdiğimi bilmesi için yaptım." Ve böyle konuştuktan sonra, Allah Elçisine, içinde bütün seçilmiş kulların adı yazılan bir kitab verecek. Bunun üzerine, her yaratık Allah'a saygı gösterisinde bulunup, diyecek, "Yalnızca Sanadır, ey Allah'ımız şan ve izzet. Çünkü bize Elçi'ni Sen gönderdin."

Allah, Elçisi'nin elindeki kitabı açacak ve Elçisi oradan okuyup, tüm melekleri, peygamberleri ve seçilmiş kulları çağıracak ve her birinin alnında Allah'ın Elçisi'nin işareti yazılı olacak. Ve kitapta Cennet'in ihtişamı yazılacak. Sonra, herkes Allah'ın sağına geçecek; Allah'ın yanına elçisi oturacak ve peygamberler O'nun yanına oturacaklar. Evliya peygamberlerin yanına oturacaklar. Asfiya velilerin yanına ve melek sura üfürüp, Şeytan'ı mahkemeye çağıracak.

Sonra, bu zavallı gelecek ve en büyük küfür ve hakaretlerle her yaratık tarafından suçlanacak Bu nedenle, Allah melek Mikail'i çağıracak, o da Allah'ın kılıcıyla Şeytan'a yüz bin defa vuracak. Şeytan'a vuracak ve her vuruş on Cehennem ağırlığında olup, Cehennem çukuruna atılanların da ilki olacak. Melek, Şeytan'ın yoldaşlarını çağıracak ve onlar da aynı şekilde suçlanıp, hakarete uğrayacaklar. Bunun üzerine, melek Mikail, Allah'tan aldığı yetkiyle bir kısmına yüz defa, bir kısmına elli, bir kısmına yirmi, bir kısmına on, bir kısmına da beş defa vuracak. Ve sonra hepsi çukura inecekler, çünkü Allah onlara diyecek, "Cehennem sizin mekânınızdır, ey melunlar."

Bundan sonra, mahkemeye tüm kâfirler ve fasıklar çağırılacak, bunlara karşı önce insanın altındaki yaratıklar çıkacak ve Allah'ın önünde, bu insanlara nasıl hizmet ettiklerini ve bunların Allah'a ve yaratıklarına nasıl rezilce davrandıklarını anlatıp, tanıklık edecekler. Ve peygamberlerin hepsi kalkıp, aleyhlerinde tanıklık edecek. Bunun üzerine, Allah tarafından cehennemi alevlere mahkûm edilecekler.

Bakın, size diyorum ki, bu korkunç günde hiç bir boş söz veya düşünce cezasız kalmayacak. Bakın, size söylüyorum ki, at kılından gömlek güneş gibi parlayacak ve kişinin Allah aşkıyla taşıdığı her bit inciye dönüşecek. Gerçek yoksulluk içinde Allah'a yürekten kulluk eden fakirler iki kat, üç kat daha çok kutsanır. Çünkü onlar bu dünyada dünyevî hazlardan yoksundurlar. Ve bu nedenle pek çok günahlardan da azadedirler; o günde de, dünyanın zenginliklerini nasıl harcadıkları konusunda hesap vermek zorunda kalmayacaklar, tersine, sabırları ve yoksullukları nedeniyle ödüllendirilecekler.

Bakın, size diyorum ki, eğer dünya bunu bilse, kaftandan önce at kılından gömleği, altından önce bitleri ve ziyafetlerden önce oruçları seçer. Her şey incelendiğinde Allah, Elçisi'ne seslenerek, "Bak, ey dostum, kötülükleri ne kadar da büyük, hâlbuki yaratıcıları olan Ben, tüm yaratılmış şeyleri hizmetlerine verdim ve onlar her şeyde şanımı kırmaya çalıştılar. Bu nedenle, en adaletli şey onlara merhamet etmememdir." Ve o bu sözleri söyledikten sonra, tüm melekler ve peygamberler Allah'ın seçilmişleriyle birlikte "Hayır, neden seçilmişler diyorum?" bakın, size söylüyorum ki, örümcekler ve sinekler, taşlar ve kumlar dinsizlere karşı haykıracak ve adalet isteyecekler. Sonra, Allah insanın altındaki tüm canlı ruhları yeniden toprak edecek ve dinsizleri de cehenneme gönderecek. Giderlerken, köpeklerin, atların ve diğer çirkin hayvanların katılacakları toprağı tekrar görecekler. Bunun üzerine, diyecekler, "Ey Rab Allah, bizi de şu toprağa iade et." Fakat bu istekleri kendilerine bahşedilmeyecek.

İsa konuşurken havariler acı acı ağlıyorlardı. Ve İsa da pek çok gözyaşı döktü. Yuhanna ağlamasını bitirip sordu, "Ey muallim! Öğrenmek istediğimiz iki şey var. Biri, merhamet ve acıma dolu olan Allah'ın Elçisi'nin kendisi gibi aynı çamurdan olduklarını bildiği halde, o gün tövbesizlere acımaması nasıl mümkün oluyor? Diğeri, Mikail'in kılıcının on cehennem ağırlığında olmasını nasıl anlayacağız; sonra, birden fazla cehennem var mıdır?" İsa cevap verdi, "Davud Peygamber'in, günahkârların helakine adaletli olanların nasıl güleceği ve "Ümidini gücüne ve zenginliğine bağlayıp Allah'ı unutan insanı gördüm" diyerek alay edeceğiyle ilgili sözlerini duymadınız mı? Bu bakımdan, bakın size diyorum ki, İbrahim babasıyla ve Âdem tüm tövbesiz günahkârlarla alay edecek ve bu olacak, çünkü seçilmişler yeniden öylesine tam ve Allah'a müttefik olarak doğacaklar ki, zihinlerinde Allah'ın adaletine karşı en ufak bir düşünce beslemeyecekler; bu nedenle hepsi ve hepsinin üstünde Allah'ın Elçisi adalet isteyecek. Huzurunda durduğum Allah sağ ve diridir ki, ben şimdi insanlığa acıyarak ağlıyorum da, o gün, sözlerimi küçümseyenlere ve hepsinden çok kitabımı kirletenlere karşı acımadan adalet isteyeceğim.

Cehennem birdir ey havarilerim ve içinde melunlar ebediyen ceza çekeceklerdir. Böyle de, biri diğerinden daha derin yedi odası veya bölümü vardır ve en derinine giden daha büyük azap çekecektir. Yine, benim Mikail'in kılıcıyla ilgili sözlerim de doğrudur. Çünkü bir günah işleyen bir cehennemi hak eder, iki günah işleyen iki cehennemi hak eder. Bu bakımdan, bir cehennemde günahkâr melunlar, on, yüz veya bin cehennemde azap çekiyormuş hissi duyacaklardır ve Kadiri Mutlak Allah, gücü ve adaleti sebebiyle, Şeytan'a on, yüz, bin cehennemdeymiş gibi ve geri kalanların her birine de kötülüklerine göre azap çektirecektir." Sonra Petrus karşılık verdi, "Ey muallim, gerçekten Allah'ın adaleti büyüktür ve bugün bu konuşma sizi üzdü; bu nedenle sizden rica ediyoruz, dinlenin ve cehennemin nasıl olduğunu bize yarın anlatın." İsa cevap verdi,

“Ey Petrus, bana dinlenmemi söylersin; Ey Petrus, sen ne dediğini bilmiyorsun. Yoksa böyle konuşmazdın. Bakın, sana diyorum ki, bu dünya hayatında dinlenmek dindarlığın zehri ve her iyi işi tüketen ateştir. Hem, Allah'ın peygamberi Süleyman'ın bütün peygamberler gibi, üşengeçliği eleştirdiğini unuttun mu? Ne kadar doğru söylüyor o; “Haylaz, soğuk korkusuyla toprağı işlemeyecek ve yaz gelince dilenecektir!” Bundan dolayı, dedi, “Elinden ne geliyorsa, hepsini dinlenmeden yap.” Ve Allah'ın en suçsuz dostu Eyüp ne diyor, “Kuşun uçmak için doğduğu gibi, insan da çalışmak için doğmuştur.” Bakın, size diyorum ki, her şeyden çok dinlenmekten nefret ederim.

Cehennem birdir ve kış yazın, soğuk da sıcağın zıddı olduğu gibi, o da Cennet'in zıddıdır. Bu bakımdan, Cehennemin alçaklığını tanımlayan, Allah'ın nimetlerinin Cennet'ini görmüş olmalıdır. Cidden, hiç şekillenmemiş olmak, böylesine dehşetli işkencelerden daha iyi olurdu. Çünkü vücudunun her yanında işkenceler çeken ve kendisine merhamet gösterecek olması şöyle dursun, herkes tarafından alay edilen bir insan düşünün; söyleyin bana, bu büyük bir azap olmaz mı?” Havariler cevap verdiler, “En büyüğü.” Sonra İsa dedi,

“Şimdi bu cehenneme kıyasla bir sevinçtir. Size gerçekten diyorum ki, eğer Allah, tüm insanların bu dünyada çektikleri ve Hüküm Günü'ne kadar çekecekleri azabı bir kefeye ve cehennem azabının tek bir saatini da öbür kefeye koysa, fasık ve facirler kuşkusuz bu dünyanın acılarını seçerler. Çünkü dünyanın acıları, insanların elinden gelirken, diğer acılar merhamet nedir bilmeyen cinlerin, zebanilerin elinden gelir. Ne zalim ateş verecektir onlar zavallı günahkârlara! Ne acı, ama yine de alevleri hafifletmeyecek olan bir soğuk! Ne gıcırdayan dişler, hıçkırıklar ve ağlamalar! Öyle ki, Erden Irmağının suyu, onların gözlerinden her saniye dökülecek yaşlardan daha azdır. Ve burada dilleri, anneleri, babaları ve ebedi Sübhân olan Yaratıcılarıyla birlikte yaratılmış her şeye lanet okuyacaktır.”

İsa böyle deyip, Musa'nın kitabında yazılı olan Allah'ın kanununa göre havarileriyle birlikte yıkandı ve sonra namaz kıldılar. Ve onu böyle üzgün gören havariler kendisiyle o gün hiç konuşmadılar, her biri onun sözleri üzerine dehşetten dona kalmıştı. Sonra İsa, akşam namazının ardından ağzını açıp dedi,

"Hangi aile babası bir hırsızın evine girmek niyetinde olduğunu bilirse uyuyabilir? Emin olun, hiç biri; çünkü etrafı gözetler ve hırsızı öldürmek için hazır bekler. Öyle de, Şeytan'ın yiyebileceği kişiyi bulmak için dolaşan azgın bir arslan olduğunu bilmez misiniz? O, insana günah işletmenin yolunu arar. Bakın, size diyorum ki, eğer insan şu tüccar gibi davranırsa, o gün hiç bir korkusu olmaz. Çünkü hazırlığı iyidir. Ticaret yapmaları ve kârı adil bir şekilde bölüşmeleri için komşularına para veren bir adam vardı. Ve bir kısmının ticareti iyi gitti ve parayı iki katına çıkardılar. Fakat bir kısmı ise parayı, onu kendilerine veren adamı kötüleyip, düşmanının hizmetinde kullandılar. Şimdi söyleyin bana, bu komşu borçlularını hesap vermeğe çağırdığında, ne olacaktır? İnanın, o ticareti iyi gidenleri ödüllendirecek, fakat diğerlerine karşı kızgınlığı paylama biçiminde kendini gösterecektir. Ve sonra onları kanuna göre cezalandıracaktır.

Ruhum huzurunda duran Allah sağ ve diridir ki, komşu, kendisi sena olunsun ve insan Cennet'in ihtişamına ersin ve dünyada iyi yaşasın diye, insana hayatla birlikte sahip olduğu her şeyi veren Allah'tır. İyi yaşayanların örneği, paraları iki katına çıkanlardır. Çünkü günahkârlar onların gösterdiği örneğe bakarak tövbeye gelirler, böylece iyi yaşayan insanlar daha büyük bir ödülle ödüllendirileceklerdir. Fakat günahlarıyla ve Allah'ın düşmanı Şeytan'ın hizmetinde geçen hayatlarıyla Allah'ın kendilerine verdiği şeyleri yarıya indiren, Allah'a küfreden ve başkalarına saldırılarda bulunan lanetli günahkârlar, söyleyin bana, bunların cezası ne olacaktır? İyi yaşayacak olan, dükkânını kilitleyip, onu gece gündüz büyük bir dikkatle koruyan tüccardan örnek almalıdır.

Ve aldığı şeyleri satarak kâr etmek isteyecektir, çünkü bu şekilde kaybedeceğini sezerse, kendi kardeşine bile satmayacaktır. Öyleyse sizin de böyle yapmanız gerekir. Çünkü gerçekten ruhunuz bir tüccardır, beden ise dükkândır; bu bakımdan, duyular yoluyla dışarıdan aldığını satar. Ve para sevgidir. Bakın bakayım, sevginizi vererek kendisiyle kâr edemeyeceğiniz en küçük bir düşünceyi alıp satmazsınız. Ama düşünce, söz, iş tümüyle Allah'ın sevgisi için olmalı, çünkü bu şekilde o gün emniyette olursunuz.

Bakın, size diyorum ki, pek çokları abdest alıp namaza gider, pek çokları oruç tutup zekât verir, pek çokları ilimle uğraşır ve başkalarına vaaz verir, ama hepsinin sonu Allah katında kötüdür; çünkü bedeni temizlerler, kalbi değil; ağızla ağlarlar, kalple değil; etlerden uzak dururlar. Kendilerini günahlarla doyururlar; kendilerine iyi densin diye, başkalarına kendileri için iyi olmayan şeyler verirler; işe yarasın diye değil, konuşmayı bilmek için ilimle uğraşırlar. Kendilerinin tersini yaptıkları şeyleri başkalarına öğütlerler. Ve böylece kendi dilleriyle kendilerini mahkûm ederler. Allah, sağ ve diridir ki, bunlar Allah'ı kalpleriyle tanımazlar; çünkü tanımış olsalardı severlerdi ve insan mademki sahip olduğu her şeyi Allah'tan almıştır, Öyle de, her şeyi Allah'ın sevgisi uğrunda harcamalıdır."

32. Yunus Peygamber.

Bir kaç gün sonra, İsa Samirelerin bir şehrine uğradı; kendisini şehre almadıkları gibi, havarilerine ekmek de satmak istemediler. Bunun üzerine Yakup ve Yuhanna dediler,

- Muallim, razı olur musun ki, Allah'a dua edelim de, gökten bu insanların üzerine ateş indirsin?
- Hangi ruhun sizi çektiğini bilmiyorsunuz da, böyle konuşuyorsunuz. Hatırlayın ki, Allah, içinde Allah'tan korkan kimse görmediğinden Ninova'yı yıkmaya karar vermişti. Burası, öylesine kötüydü ki, Allah Yunus peygamberi bu şehre göndermek üzere çağırdı. O da halktan korkusundan Tarsus'a kaçmak istedi. Bunun üzerine Allah O'nu denize attı ve bir balığa yakalanıp, Ninova yakınına fırlatıldı. Ve orada tebliğde bulundu, insanlar tövbeye geldiler ve Allah da kendilerine acıdı, Öç için çağıranlara yazıklar olsun çünkü her insanın içinde Allah'ın öcünü çekecek bir neden bulunduğundan, başlarına gelecektir. Şimdi söyleyin bana, bu şehri bu insanlarla birlikte siz mi yarattınız? Ey siz deliler, emin olun ki hayır. Çünkü tüm yaratıklar bir araya gelse, hiç yoktan yeni tek bir sinek yaratamazlar. Eğer, bu şehri yaratmış olan Sübhân ve Azim Allah şimdi onu yaşatıyorsa, siz hangi nedenle onu yıkmayı arzularsınız? Neden şöyle demediniz? "Razı olur musun ki muallim Allah'ımız Rabbe dua edelim de, bu insanlar tövbeye gelsinler?" Kesinlikle, benim havarimin yapacağı doğru hareket budur. Kötülük yapanlar için Allah'a dua etmektir. Habil, Allah'ın lanetine uğrayan kardeşi Kabil kendisini öldürürken böyle yaptı. İbrahim, karısını kendisinden alan Firavun için de böyle yaptı ve bunun üzerine Allah'ın meleği, Firavun'u öldürmedi de, vurup sakatladı. Dinsiz kralın iradesiyle mabette öldürülürken, Zekeriya da böyle yaptı. Allah'ın tüm dostları ve kutsal peygamberlerle birlikte, Yeremya İşaya, Hezekiel, Danyal ve Davud böyle yaptılar.

Söyleyin bana, eğer bir kardeş çıldırmışsa, kötü konuştu ve yanına varanlara vurdu diye onu öldürür müsünüz? Kesinlikle, böyle yapmayacaksınız, bilakis, sakatlığına iyi gelecek ilaçlarla onu sıhhatine kavuşturmaya çalışacaksınız.

Ruhum huzurunda duran Allah sağ ve diridir ki, bir günahkâr herhangi bir insana eziyet ederken, sağlam bir zihne sahip değildir, çünkü söyleyin bana, düşmanının cübbesini yırtma uğruna başını kıracak bir kimse var mıdır? Şimdi, düşmanının bedenini incitmek için kendini Allah'tan, ruhunun başından ayıran kişinin nasıl salim bir zihni olabilir? Söyle bana ey insan, düşman kimdir? Kesinlikle bedeniniz ve sizi öven herkes. Bu nedenle, eğer sıhhatli bir zihne sahipseniz, sizi kötüleyenlerin ellerini öper ve size eziyet edenlere ve vurup duranlara hediyeler verirsiniz; çünkü ey insan, bu hayatta günahlarınızdan dolayı ne kadar kötülenir ve eziyet çekerseniz, Hüküm Günü'nde o kadar az kötülenip, eziyet çekeceksiniz.

Söyle bana ey insan, eğer veliler ve Allah'ın peygamberleri, masum olmalarına rağmen eziyet çekmiş ve dünya tarafından lekelenmişlerse, ey günahkâr, sana yapılacak olan nedir ve onlar kendilerine eziyet edenler için dua edip, tüm sabırlarıyla tahammül göstermişlerse, senin ne yapman gerekir, ey Cehenneme lâyık olan insan?

Söyleyin bana ey havarilerim, Şimei'nin Allah'ın kulu Davud Peygamber'e hakaretler edip, taşladığını bilmiyor musunuz? Öyleyken, Şimei'yi seve seve öldürecek olanlara Davud ne dedi? “Sana ne oluyor ki ey Yoab, Şimei'yi öldürmek istiyorsun? Bırak, bana hakaretler etsin o, çünkü bu, o hakaretleri nimete çevirecek olan Allah'ın iradesidir.” Ve böyle oldu; Allah Davud'un sabrını gördü ve onu kendi oğlu Absalom'un zulmünden kurtardı.

- Rab, biz günaha girdik, Allah bize merhamet etsin.
- Âmin.

33. Kutsamak.

Fısıh bayramı yaklaştı ve İsa havarileriyle birlikte Kudüs'e gitti. Ve "Probatika" denilen havuza vardı. Her gün Allah'ın meleği havuzu bulandırdığından ve suya ilk giren, suyun hareketinden sonra her türlü noksanlıktan kurtulduğu için banyoya böyle denirdi. Bu nedenle, beş çatılı bölmesi olan havuzun yanında çok sayıda hasta kalırdı. Ve İsa orada otuz sekiz yıl bulunan, azap verici bir sakatlıkla malul güçsüz bir adam gördü. Bunun üzerine, durumu İlâhî ilhamla bilen İsa hasta adama acıdı ve şöyle dedi, "İyi olmak ister misin?" Güçsüz adam cevap verdi, "Rab, melek suyu bulatınca beni içine itecek kimsem olmuyor, fakat ben gelirken de, bir başkası benden önce inip oraya giriyor." Sonra, İsa gözlerini gökyüzüne kaldırıp, dedi, "Allah'ımız Rab, babalarımızın Allah'ı, bu güçsüz adama merhamet et." Ve bunu dedikten sonra İsa dedi, "Allah'ın adıyla kardeş, bütün ol; kalk ve yatağını al." Sonra, güçsüz adam kalktı, Allah'a hamd ederek yatağını omuzlarına koydu ve Allah'a hamd ederek evine gitti. Onu görenler bağırdılar, "Bugün yedinci gündür; yatağını taşıma meşru değildir." Sonra, kendisine sordular, "Kimdir o?" O cevap verdi, "Adını bilmiyorum." Bunun üzerine, aralarında söyleştiler. "Nasıralı İsa olmalı." Diğerleri dedi, "Hayır, çünkü o Allah'ın kutsal bir kuludur, hâlbuki bunu yapan kötü bir adamdır, çünkü yedinci günün yasağını çiğnemiştir."

Ve İsa mabede girdi ve sözlerini duymak için büyük bir kalabalık yanına yaklaştı, bu durum karşısında, Ferisiler kıskançlıktan yanıp tutuşuyorlardı. İçlerinden biri öne gelip dedi, "İyi muallim, doğru ve güzel öğretirsin; bu bakımdan söyle bana, Cennet'te Allah bize nasıl bir mükâfat verecektir?" İsa cevap verdi, "Sen bana iyi dersin ve yalnızca Allah'ın iyi olduğunu bilmezsin. Allah'ın dostu Eyüp'ün sözüne bakın, "Bir günlük çocuk temiz değildir; Allah'ın melekleri bile Allah'ın huzurunda hatasız değildirler." Daha da dedi, "Beden günahı çeker ve toprağın suyu emdiği gibi kötülükleri emer."

Bunun üzerine kafası karışan Ferisi sustu. Ve İsa dedi, “Bakın, size söylüyorum ki, hiç bir şey konuşmaktan daha feci değildir. Süleyman'ın sözüne dikkat edin, “Hayat ve ölüm dilin kudreti içindedir.” Ve havarilerine dönüp, dedi,

“Sizi kutsayanlara karşı dikkatli olun, çünkü onlar sizi aldatmaktadırlar. Dille şeytan ilk anne babamızı kutsadı, ama sözlerinin sonu kötü oldu. Mısır'ın önde gelenleri de aynı şekilde Firavun'u kutsadılar, Calut Filistinlileri kutsadı. Yine, dört yüz sahte peygamber Ahab'ı kutsadı; ama övgüleri yalancıktandı ki, övülen övenlerle birlikte helak olup gitti. Bu bakımdan Allah İşaya Peygamber aracılığıyla boşuna, “İnsanlarım, sizi kutsayanlar sizi aldatırlar” dememiştir. Yazıklar olsun size din adamları ve Ferisîler; yazıklar olsun size kâhinler ve Levililer çünkü siz, Kurban kesmeye gelenleri Allah'ın bir insan gibi et yediğine inandırarak, Rabbin kurbanını berbat ettiniz. Çünkü onlara dersiniz, “Koyun, sığır ve kuzularınızı Allah'ın mabedine getirin ve hiç yemeyip, bunları size vermiş olan Allah'a bir pay ayırınız.” Babamız İbrahim'in inancı ve itikatlıyla birlikte, Allah'ın kendisine yaptığı vaat ve verdiği nimetler hiç bir zaman unutulmasın diye babamız İbrahim'in oğluna bahşedilen hayata bir şahitlik olan kurbanın menşeini onlara anlatmazsınız. Fakat peygamber Hezekiel aracılığıyla Allah der, “Kurbanlarınızı benden uzaklaştırın, sizin kurbanlıklarınız bana kerih geliyor.” Allah'ın Hoşea Peygamber'e söylediği sözün olacağı vakit yaklaşıyor, “İnsanların seçmediğine seçilmişler diyeceğim.” Ve Hezekiel Peygamber'e de der; “Allah insanlarıyla, babalarınıza verip de gözetmedikleri ahde göre olmayan yeni bir ahit yapacak ve onlardan taş yüreklerini alıp, yeni bir yürek verecek ve bütün bunlar olacaktır, çünkü siz O'nun kanununda yürümüyorsunuz. Ve elinizde anahtar varken açmıyorsunuz; tersine üstünde yürümek isteyenler için yolu kapatıyorsunuz.”

Kâhin her şeyi mabedin yanında duran baş kâhine bildirmek için gidiyordu ki, İsa dedi, “Kal, çünkü soruna cevap vereceğim.”

“Allah'ın bize Cennet'te ne vereceğini size anlatmamı istersin. Bakın, size diyorum ki, ücretleri düşünenler patronu sevmezler. Önünde bir koyun sürüsü bulunan bir çoban kurdun geldiğini görünce onları korumaya hazırlanır; ama tersine, ücretli kurdu görünce koyunları ve sürüyü terk eder. Huzurunda durduğum Allah sağ ve diridir ki, eğer babalarımızın Allah’ı sizin Allah'ınız olmuş olsaydı, “Allah bize ne verecek” diye aklınızdan geçirmezdiniz. Tersine, Davud Peygamber'in dediği gibi derdiniz, “Bana verdiği bunca şeye karşılık ben Allah'a ne vereceğim?” Anlayasınız diye, sözlerimi bir temsille anlatacağım.

Kralın biri, yol kenarında hırsızlar tarafından soyulup, ölme derecesinde yaralanan bir adam gördü. Ve ona acıyıp, bu adamı şehre götürerek bakımını yapmalarını kölelerine emretti ve onlar da bunu tüm dikkatleriyle yerine getirdiler. Ve kral hasta adama karşı büyük bir sevgi duyup, kızını ona verdi ve varisi yaptı. Şimdi, bu kral mutlaka en merhametli bir kraldı; fakat adam köleleri dövdü, ilâçları küçümsedi, karısına kötü davrandı, kral hakkında ileri geri konuştu ve sipahilerini ona karşı ayaklandırdı. Ve kral herhangi bir hizmet istediğinde, “Kral bana ödül olarak ne verecek” der dururdu. Şimdi, kral bunu işitince, böylesine dinsiz bir adama ne yapsın?”

Hepsi birden cevap verdiler. “Yazıklar olsun ona, kral onu her şeyden yoksun bırakır ve şiddetli bir biçimde cezalandırır.” O zaman İsa dedi, “Ey kâhinler, din adamları, Farisîler ve siz, benim sözümü dinleyen baş kâhin. Size Allah'ın, peygamberi İşaya aracılığıyla söylediğini bildiriyorum, “Ben köleleri besledim ve yücelttim, fakat onlar beni küçümsediler.” Kral, İsrail kavmini bu dünyada acılarla dolu bularak, onlara kulları Yusuf, Musa ve Harun'u verip, bakımlarını yaptıran Allah'ımızdır. Ve Allah'ımız onlara karşı öylesine bir sevgi duymuştur ki, İsrail kavmi uğruna Mısır'ı vurmuş, Firavun'u boğmuş ve Kenanîlerle Medyenliler'in yüz yirmi kralını darmadağın etmiştir; İsrail Kavmi'ne kanununu vermiştir.

Onları insanlarımızın oturduğu toprakların tümüne varis kılmıştır. Fakat İsrail Kavminin yaptığı nedir? Ne kadar peygamberi öldürmüş, ne kadar peygamberliği bozup lekelemiştir; nasıl da Allah'ın kanununu çiğnemiştir; bu nedenle kaç tanesi Allah'tan kopup, sizin suçlarınız yüzünden ey kâhinler, putlara kulluğa koşmuştur! Ve yaşama biçiminizle Allah'ın şanını nasıl da hiçe sayarsınız! Ve sonra da gelip bana sorarsınız; "Allah bize Cennet'te ne verecek" diye. Bana şöyle sormalıydınız, "Allah'ın bize Cehennem 'de vereceği ceza ne olacaktır?" Ve sonra da Allah'ın kendinize merhamet etmesi amacıyla gerçek tövbe için ne yapmanız gerektiğini. Size bunu söyleyebilirim ve sizi bu hedefe yöneltiyorum. Huzurunda durduğum Allah sağ ve diridir ki, benden göklere çıkarma değil, gerçeği alacaksınız. Bu bakımdan size diyorum ki, babalarımızın günah işledikten sonra yaptığı gibi tövbe edip, Allah'a dönün ve kalbinizi sertleştirmeyin."

Kâhinler bu konuşma üzerine kızgınlıktan bitip tükeniyorlardı ama halktan korkularına tek bir ses çıkaramıyorlardı. Ve İsa sözlerini şöyle sürdürdü,

"Ey fakihler, ey din adamları, ey Ferisîler, ey kâhinler, söyleyin bana, şövalyeler gibi atlar arzular, fakat savaşa gitmeği arzu etmezsiniz; kadınlar gibi güzel giysiler arzular, fakat eğirme ve çocuk beslemeği arzu etmezsiniz. Tarlaların meyvelerini arzular, fakat toprağı işlemeği arzu etmezsiniz; denizin balıklarını arzular, fakat balığa gitmeyi arzu etmezsiniz; şehirliler gibi şeref arzular, fakat cumhuriyetin yükünü arzu etmezsiniz ve kâhinler olarak onda birleri aşarı ve ilk toplanan meyveleri arzular, fakat Allah'a gerçek kulluk etmeği arzu etmezsiniz. Böyleyken, burada şersiz, kötülüksüz her iyiliği arzuladığınızı gören Allah ne yapacaktır size? Bakın, size diyorum ki, Allah size, tüm iyiliklerden yoksun her türlü şerri bulacağınız bir yer verecektir."

Ve İsa bunları deyince, konuşup göremeyen ve işitme gücünden yoksun bir cin çarpmışı getirdiler kendisine. Bunun üzerine, inançlarını gören İsa gözlerini göğe kaldırdı ve dedi, "Babalarımızın Allah'ı Rab, bu hasta adama merhamet et ve ona sıhhat ver ki, bu insanlar beni Sen'in gönderdiğini bilsinler." Ve İsa böyle söyleyip, ruha ayrılmasını emrederek, dedi, "Rabbimiz Allah'ın adının gücüyle adamdan ayrıl ey şerli olan!" Ruh ayrıldı ve dilsiz adam konuştu, gözleriyle de gördü. Bunun üzerine herkes korkuya kapıldı, fakat din adamları dediler, "Cinlerin reisi Beelzebu'nun gücüyle cinleri çıkarıp atıyor." O zaman İsa dedi, "İçinde ayrılık olan her ülke yok olur, ev ev üstüne yıkılır; eğer, Şeytan'ın gücüyle şeytan çıkarılıp atılıyorsa, bu ülke nasıl ayakta duracak? Eğer, sizin oğullarınız Süleyman Peygamber'in kendilerine verdiği kitapla Şeytan'ı çıkarıp atıyorlarsa, benim Şeytan'ı Allah'ın gücüyle çıkarıp attığımı doğruluyorlar demektir. Allah sağ ve diridir ki, Kutsal Ruh'a karşı küfür, dünya ve Ahirette bağışlanmayacaktır. Çünkü kendi kendine kötülük eden insan, günahını bile kendini günaha sokacaktır."

Ve İsa bunları deyip, mabetten çıktı. Ve halk, toplayabildikleri tüm hastaları getirdikleri ve İsa da dua ederek, hepsine sıhhat verdiği için, ona tazimde bulundular. Bunun üzerine, o gün Kudüs'teki Romalı askerler Şeytan'ın dürtmesiyle, İsa'nın, halkını ziyarete gelen İsrail Kavminin Allah'ı olduğunu söyleyerek halk arasında fitne yaymaya başladılar.

34. Günahların Bağışlanması.

İsa Bayramdan sonra Kudüs'ten ayrılıp Filipus Kayseriyesi sınırlarından içeri girdi. Bu sırada, melek Cebrail halk arasında başlayan fesadı kendisine söyleyince, havarilerine sordu,

- İnsanlar benim için ne diyor?
- Bir kısmı senin İlya olduğunu, bir diğer kısmı Yeremya, bir diğer kısmı da eski peygamberlerden biri olduğunu söylüyor.
- Ya siz; benim için siz ne diyorsunuz?

Petrus cevap verdi, "Sen Allah'ın oğlu Mesih'sin." O zaman, İsa kızdı ve kızgınlıkla onu azarlayıp, dedi; "Defol, ayrıl benden, çünkü sen Şeytan'sın ve beni günaha sokmaya çalışıyorsun!" Ve on bir havariyi de tehdit edip, dedi, "Eğer böyle inanıyorsanız, yazıklar olsun size, çünkü ben böyle inananlara karşı Allah'tan büyük bir lanet kazandım." Ve Petrus'u kovup atmak istedi; bunun üzerine on bir havari onun için İsa'ya yalvardılar. O da onu kovmayıp, yeniden azarlayarak dedi, "Uyanık olun da, bir daha sakın böyle bir söz söylemeyin, çünkü Allah sizi reddeder." Petrus ağladı ve dedi,

- Rab, ben aptalca konuştum; Allah'a yalvar da beni affetsin.
- Eğer, Allah'ımız kulu Musa'ya, çok sevdiği İlya'ya veya herhangi bir peygambere görünmek dilemiş olsa, Allah'ın bu imansız nesle görünmesi gerektiğini mi düşüneceksiniz? Siz bilmez misiniz ki, Allah her şeyi hiç yoktan tek bir sözle yaratmıştır ve tüm insanların menşei bir çamur parçasıdır. Bu durumda Allah'ın nasıl olur da, insana benzeyen bir yanı bulunabilir? Yazıklar olsun, Şeytan'a kanarak kendi kendilerine eziyet edenlere!

Ve İsa bunu deyip, Petrus için Allah'a yalvardı, on bir havariyle Petrus ağlayarak, dediler, "Âmin, âmin ey Allah'ımız Azîm ve Sübhân Rab." Ardından İsa ayrıldı ve avamın kendisiyle ilgili olarak boş düşüncelerini söndürmek için Galile'ye gitti.

İsa, kendi memleketine gelince tüm Galile yöresinde, İsa Peygamberin Nasıra'ya nasıl geldiği yayıldı. Bunun üzerine, büyük bir dikkatle hastaları araştırıp, kendisine getirdiler ve onlara elleriyle dokunması için yalvardılar. Ve kalabalık öylesine büyüktü ki, tanınmış, felçli bir zengin kapıdan geçemeyerek İsa'nın bulunduğu evin damına çıktı ve damın örtüsünü alıp, kendini İsa'nın önündeki yazgıların yanına bıraktı, İsa, bir an tereddüt edip durdu ve sonra dedi, "Korkma kardeş, çünkü günahların sana bağışlanmış bulunuyor." Herkes bunu duyunca incindi ve dedi, "Kimdir bu günahları bağışlayan?" O zaman İsa dedi,

"Allah sağ ve diridir ki, ben günahları bağışlayamam, bir başka kişi de ama yalnızca Allah bağışlar. Fakat Allah'ın kulu olarak ben, başkalarının günahları için Allah'a yalvarabilirim ve işte bu hasta adam için O'na yalvardım ve eminim ki, Allah duamı işitmiştir. Bu nedenle, gerçeği bilesiniz diye, bu hasta adama diyorum, "Babalarımızın Allah'ı, İbrahim'in ve oğullarının Allah'ının adıyla, iyileşmiş olarak kalk!"

Ve İsa bunu deyince, hasta adam iyileşmiş olarak kalktı ve Allah'ı tazim etti. O zaman, halktan olanlar İsa'dan dışarıda duran hastalar için Allah'a yalvarmasını rica ettiler. Bunun üzerine, İsa dışarıya onların yanına çıktı ve ellerini kaldırıp dedi, "Ey orduların Allah'ı, yaşayan Allah, gerçek Allah, hiç ölmeyecek olan kutsal Allah Rab, onlara merhamet et!" Bunun üzerine, herkes cevap verdi, "Âmin" ve böyle dedikten sonra hasta halkın üzerine ellerini koydu ve hepsi sıhhatlerine kavuştular. Bundan dolayı Allah'ı tazim ettiler, "Allah bizi peygamberi aracılığıyla ziyaret etmiştir ve Allah, büyük bir peygamber göndermiştir bize."

35. Allah'ın Elçisiyle İlgili İşaretler

İsa geceleyin havarileriyle gizlice konuşup, dedi, "Bakın, size diyorum ki, şeytan sizi buğday gibi elemek arzu eder. Fakat ben sizin için Allah'a yalvardım ve benim için tuzaklar kurandan başka sizin için helak olmak yoktur." Ve bunu Yehuda hakkında dedi, çünkü melek Cebrail ona Yehuda'nın kâhinlerle nasıl el birliği içinde olduğunu ve İsa'nın konuştuğu her şeyi onlara bildirdiğini söylemişti. Bunu yazan gözyaşlarıyla İsa'ya yaklaşıp, dedi, "Ey muallim, bana söyle, sana ihanet edecek olan kimdir?" İsa cevap verip dedi, "Ey Barnabas, şimdi senin için onu bilmenin zamanı değildir. Fakat yakında kötü olan kendini ortaya koyacaktır. Çünkü ben dünyadan ayrılacağım." O zaman, havariler ağlayarak dediler, "Ey muallim, demek bizi bırakacaksınız? Sen bizi bırakmaktansa, biz ölelim, çok daha iyi!" İsa cevap verdi,

"Kalbiniz üzüntü çekmesin, korkmayın da; çünkü sizi ben yaratmadım, fakat sizi yaratmış olan yaratıcımız Allah sizi koruyacaktır. Bana gelince, ben şimdi dünyaya selâmet getirecek olan Allah'ın Elçisi'nin yolunu hazırlamak için dünyaya gelmiş bulunuyorum. Fakat sakın ola ki, aldatılmayasınız, çünkü benim sözlerimi alıp, benim kitabımı kirletecek pek çok sahte peygamber gelecektir." O zaman, Arıdreâs dedi, "Muallim, bize bazı işaretler söyle ki, onu bilelim." İsa cevap verdi,

"Sizin zamanınızda gelmeyecek, fakat sizden birkaç yıl sonra, kitabımın hükümsüz ki, kılınacağı o kadar ki ancak otuz kadar müminin kalacağı bir zamanda gelecektir. Bu zamanda Allah dünyadakilere acıyacak ve bu bakımdan Elçisi'ni gönderecektir; Elçisi'nin üzerinde bir bulut duracak, buradan onun Allah'ın seçilmiş bir kulu olduğu bilinecek ve O'nunla tanınacaktır. Dinsizlere karşı büyük bir güçle gelecek ve yeryüzünde puta tapıcılığı yıkacaktır. Ve ben de seviniyorum ki, onunla Allah tanınıp, tazim edilecek ve ben de gerçek olarak tanınacağım.

Benim insandan öte olduğumu söyleyenlerden öç alacaktır. Bakın, size diyorum ki ay çocukluğunda ona uyku verecek ve büyüdüğünde o ayı ellerine alacaktır. Bırakın, dünya onu çıkarıp attığını fark etsin çünkü o, puta tapıcıları öldürecek; Allah'ın kulu Musa ve yaktıkları şehirleri ve çocuklarını öldürdükleri şehirleri bağışlamayan Yuşa çok daha fazlasını öldürmüştü; çünkü eski bir yaraya kişi ateş tatbik eder. O, bütün peygamberlerinkinden daha açık bir gerçekle gelecek ve dünyayı yanlış yere kullananı azarlayacaktır. Babamızın şehrinin kuleleri neşeyle birbirlerini selamlayacaklardır ve işte, puta tapıcılığın yere kapaklandığının görüleceği ve benim de başkaları gibi bir insan olduğumu itiraf edeceği zaman, bakın size söylüyorum ki Allah'ın Elçisi gelmiş olacaktır.

Bakın, size diyorum ki, eğer şeytan sizin Allah'ın dostları olup olmamanız konusunda uğraşacak olursa, çünkü kimse kendi şehirlerine saldırmaz, eğer şeytan dileğini üzerinize korsa, size kendi zevklerinize kaydırmakla işkence eder; fakat sizin kendisine düşman olduğunuzu bildiğinden, sizi helak etmek için her şiddete başvuracaktır. Ama korkmayın, çünkü o size karşı zincire vurulmuş bir köpek gibi duracaktır. Çünkü Allah benim duamı işitmiştir."

Yuhanna cevap verdi, "Ey muallim, yalnız kendimiz için değil, fakat kitaba inanacaklar için de anlat; eski iğvacı insana nasıl tuzak kurar?" İsa cevap verdi,

"Bu melun dört yolla iğva eder.

İlki, kendisi düşüncelerle iğva ettiği zamandır
İkincisi, kulları aracılığıyla söz ve işlerle iğva ettiği zamandır.
Üçüncüsü, sahte akideyle iğva ettiği zamandır.
Dördüncüsü, sahte görüşlerle iğva ettiği zamandır.

Şimdi, ateşi olanın suyu sevdiği gibi, günahı seven insan bedeni her şeyiyle onun yanındayken, insan nasıl tedbirli olmalıdır?

Bakın, size diyorum ki, eğer bir insan Allah'tan korkarsa, Allah her şeye karşı ona zafer verir ki Davud peygamber şöyle der, "Allah üzerinizde melekler görevlendirecek ve onlar, şeytan sizi yanıltmasın diye yollarınızı tutacaklardır. Bin tanesi sol kolunuz üzerine düşecek, bir on bin tanesi de sağ kolunuz üzerine düşecek ki, şeytanlar yanınıza yaklaşmasın." Hatta Allah'ımız büyük sevgisinden, aynı Davud aracılığıyla bizi koruyacağını vaat etmiştir. "Öğretmenlik edecek anlayış veriyorum sana ve yürüyeceğin yollarında kendi gözümü senin üzerine dikeceğim." Ama ne diyeyim ben? O, İşaya aracılığıyla dedi, "Bir anne kendi rahminin çocuğunu unutabilir mi? Fakat size diyorum ki o unuttuğu zaman, ben sizi unutmayacağım." Öyleyse söyleyin bana, gözetici olarak melekleri ve koruyucu olarak daim sağ olan Allah varken Şeytan'dan kim korkar? Bununla birlikte, Süleyman Peygamberin dediği gibi, şu da gereklidir, "Sen Rab'dan korkmak için gelen oğlum, iğvalara karşı ruhunu hazır et." Bakın, size diyorum ki, insan paraları muayene eden bir banker gibi yapıp, düşüncelerini muayene etmeli ki, yaratıcısı Allah'a karşı günah işlemesin.

Dünyada günah için kaygı çekmeyen insanlar var olagelmiştir ve vardır; bunlar en büyük yanılgı içindedirler. Söyleyin bana, şeytan nasıl günah işledi? Onun insandan daha değerli olduğu düşüncesiyle günah işlediği ortada. Süleyman, bir ziyafete Allah'ın tüm yaratıklarını davet etmeği düşünerek günah işledi de, bir balık hazırladığı her şeyi yiyerek onu doğrulttu. Bu bakımdan, babamız Davud'un sözü sebepsiz değildir, "Bir kimsenin kalbinde yükselmek için kişi gözyaşları vadisinde oturur." Ve bu nedenle Allah, peygamberi İşaya aracılığıyla bağırmaz mı, "Gözlerinden kötü düşüncelerinizi çekip, ayırın." Ve bu amaçla Süleyman der, "Tüm tutuşunla kalbini tut." Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, düşünmeden günah işlemek mümkün olmadığından, her şey günaha götüren kötü düşünceler için söylenir. Şimdi, deyin bana, çiftçi bağ diktiği zaman, diktiklerini derine koymaz mı? Kesinlikle kor.

İşte böyle de, şeytan günahı dikerken gözde veya kulakta durmayıp, Allah'ın mekânı olan kalbe geçer. Allah'ın kulu Musa aracılığıyla dediği gibi; "Benim kanunumda yürüsünler diye, ben içlerinde yerleşeceğim." Şimdi söyleyin bana, eğer kral Hirodes içinde oturmak arzu ettiği bir evi korumanız için size verecek olsa, düşmanı Pilatus'un oraya girmesine veya içine eşyalarını koymasına katlanır mısınız? Emin olun ki, hayır. Öyle de, Allah'ın, mekânı olan kalbinizi korumanız için size verdiğini göre göre, Şeytan'ın oraya girmesine veya içine düşüncelerini yerleştirmesine hiç katlanmamanız gerekir. Bu bakımdan, nasıl banker Kayser'in resmi doğru mudur, değil midir, gümüş sağlam mıdır, sahte midir ve gereken ağırlıkta mıdır diye paraya dikkat ediyor ve bu nedenle onu elinde evirip çeviriyorsa, siz de öylece dikkat edin. Ah, deli dünya! Kuşkusuz, kendi kulların Allah'ın kullarından daha ölçülü ve sakıngan olduğu için, son günde Allah'ın kullarını ihmal ve dikkatsizlikleri nedeniyle azarlayasın ve yargılayasın diye, kendi işlerinde ne kadar da akıllısındır. Söyleyin bana şimdi, kim bir düşünceyi, bankerin gümüş bir parayı muayene ettiği gibi muayene ediyor? Emin olun ki, hiç kimse."

Sonra, Yakup dedi, "Ey muallim, bir düşüncenin bir para gibi muayenesi nasıl olur?" İsa cevap verdi, "Düşüncedeki sağlam gümüş dindarlıktır. Çünkü dine aykırı her düşünce şeytan'dan gelir. Doğru resim, peşlerinden gitmemiz gereken kutsal kulları ve peygamberleri örnek almaktır; düşüncenin ağırlığı ise, her şeyin kendisine göre yapılması gereken Allah sevgisidir. Böyle oldu mu, düşman, komşuna karşı araya din dışı düşünceler getirecektir, bedeni bozmak için dünyaya uygun düşünceler; Allah sevgisini bozmak için dünya sevgisiyle ilgili düşünceler" Bartalemus cevap verdi, "Ey muallim, iğvaya kapılmayalım diye az düşünmemiz için ne yapmamız gerekiyor?" İsa cevap verdi, "İki şey gereklidir sizin için. İlki, kendinizi çok eğitmeniz, ikincisi de, az konuşmanızdır; çünkü tembellik her türlü kirli düşüncenin toplandığı bir bataktır. Çok fazla konuşmak ise, kötülükleri biriktiren bir süngerdir.

Bu bakımdan yalnızca çalışmanızın vücudu meşgul etmesi değil, aynı zamanda ruhunun da ibadetle meşgul olması gerekmektedir. Çünkü ruh ibadetten hiç bir zaman uzak durmamak ihtiyacındadır. Temsil olsun diye anlatıyorum,

Çalıştırdıklarının hakkını vermeyen bir adam vardı, bu nedenle de, onu tanıyan kimse tarlalarını sürmeye gitmezdi. Bunun üzerine, lanetli bir adam gibi dedi, "Pazar yerine gidip, hiç bir şey yapmayan boş adamları bulacağım, onlar da boş olduklarından bağlıklarımı işlemeye gelecekler." Bu adam evinden çıktı ve boş boş oturup, hiç paraları olmayan pek çok yabancı buldu. Kendileriyle konuşup, onları bağlığına şevketti. Fakat onu tanıyan ve eli iş tutan hiç kimse o tarafa gitmedi. Çalıştırdıklarının hakkını vermeyen şeytan'dır, çünkü o iş verir ve insan bunun karşılığında hizmetine sonsuz ateşler alır. Bu nedenle, Cennet'ten sürülmüş ve işçiler aramaya çıkmıştır. O, işlerine mutlaka, boş boş oturanları, en çok da kendisini tanımayanları koşar. Her ne durumda olursa olsun, kötülüğü bilmek, ondan kurtulmak İçin yeterli değildir. Fakat onu alt etmek için iyiliklerle uğraşmak da gerekir.

Size bir temsil daha anlatıyorum. Üç bağ tarlası olan ve bunları üç çiftçiye icara veren bir adam vardı. Birinci adam bağları nasıl işleyeceğini bilmediğinden, bağlar yalnızca yaprak verdi, ikincisi üçüncüye, bağlara nasıl bakılması gerektiğini öğretti; o da onun sözlerini en iyi şekilde dinledi ve kendisine anlatıldığı şekilde kendininkini işledi; o kadar ki, üçüncünün bağı çok meyve verdi. Fakat ikinci zamanını yalnızca konuşmakla geçirerek, bağını işlemeden bıraktı. İcarları ödeme zamanı gelince, bağ tarlalarının sahibine birinci adam dedi, "Efendi, bağ tarlalarının nasıl işleneceğini bilmiyorum, bu bakımdan, bu yıl hiç meyve alamadım." Bağ sahibi cevap verdi, "Ey aptal, sen dünyada tek başına mı yaşarsın da, toprağı işlemesini çok iyi bilen ikinci bağcının fikrini sormazsın? Belli ki, bana hiç bir şey ödemeyeceksin." Ve böyle deyip, onu efendisine borcunu ödeyinceye kadar hapiste çalışmaya mahkûm etti.

Fakat sade dilliliğinden acıma duyguları harekete geçip onu salıverip, dedi, "Defol, benim bağımda daha fazla çalışmanı istemiyorum, senin borcunu ödemen için bu kadarı yeter."

İkincisi geldi ve ona bağ sahibi dedi, "Hoş geldin benim bağcım! Bana borçlu olduğun meyveler nerede? Kuşkusuz sen, bağların nasıl budanacağını en iyi bilen olduğundan, sana icara verdiğim bağım çok meyve vermiş olmalı." İkinci adam cevap verdi, "Ey efendi, senin bağın öyle duruyor, çünkü ben ne kök ve dalları budadım, ne de toprağı işledim; bu bakımdan, bağ meyve vermedi, ben de sana borcumu ödeyemiyorum."

Bunun üzerine bağ sahibi, üçüncü adamı çağırdı ve hayret içinde sordu, "Bana, kendine ikinci bağı icara verdiğim şu adamın, sana icara verdiğim bağın nasıl işleneceğini sana tam olarak anlattığını söyledin. Öyle de, nasıl olur da ona icara verdiğim bağ, hepsi aynı toprakken meyve vermemiş olsun?" Üçüncü adam cevap verdi, "Efendi, bağlıklar yalnızca konuşmakla işlenmez, fakat bağının meyve vermesini isteyen günde bir gömlek terletmelidir. Ve hiç bir şey yapmaz, ama vaktini konuşmakla harcarken ey efendi, senin bağcının bağı nasıl meyve versin? Emin olun ey efendi, eğer o kendi sözlerini uygulamaya koymuş olsaydı, bu kadar çok konuşamayan ben sana iki yıllık icarı öderken, o beş yıllık bağ kirasını verirdi." "Efendi kızdı ve bağcıya sertçe çıkıştı "Ve sen, kesilecek dalları kesmeyip, tarlayı düzlememekle büyük bir iş yaptın. Bu nedenle de, sana verilecek büyük bir ödül var!" Ve hizmetçilerini çağırıp, onu acımadan dövdürdü. Ve sonra da, onu her gün döven zalim bir hizmetçinin gözetiminde hapse koydu. Ve arkadaşlarının ricalarına bakıp da, hiç bir zaman serbest bırakmak da İstemedi.

Bakın, size diyorum ki, Hüküm Günü'nde pek çokları Allah'a diyecek, "Rab, biz senin kanununu vaaz ettik ve öğrettik." Bunlara karşı kuşlar bile haykırıp, diyecekler, "Siz başkalarına vaaz ederken, kendi dilinizle kendinizi mahkûm ediyordunuz, ey günah işçileri!"

Allah sağ ve diridir ki gerçeği bilip de aksini yapan, öylesine feci bir ceza ile cezalandırılacak ki, hani neredeyse şeytan bile ona acır duruma gelecek. Şimdi söyleyin bana, Allah bize kanununu bilmek için mi verdi, uygulamak için mi? Bakın, size diyorum ki, tüm ilmin amacı, bildiğini yapan bir akıla sahip olmaktır.

Söyleyin bana, eğer bir kişi sofrada oturup, gözleriyle nefis etlere baksa, ama elleriyle kirli şeyleri seçse ve bunları yese bu bir deli değil midir?" Kesinlikle öyle" dedi havariler. O zaman, İsa dedi, "Ey bütün delilerden de deli, sen ey adam, anlayışınla göğü bilir, ellerinle yeri seçersin; anlayışınla Allah'ı tanır, içinden dünyayı seçersin; anlayışınla Cennet'in zevklerini bilir, yaptıklarınla Cehennemin bayağılıklarını seçersin. Kılıcı bırakıp da, savaşa kınıyla giden cesur asker!

Şimdi, bilmezmisiniz ki, geceleyin yürüyen yalnızca ışığı görmek için değil, gerçekte, hana salimen varabilsin diye doğru yolu görmek için ışığı arzular? Ey bin defa hakir görülüp, iğrenilmesi gereken dünya, çünkü Allah'ımız kutsal peygamberleriyle hep kendi ülkesine ve dinlenme yerine giden yolu bildirmek istedi, fakat sen şerli yaratık, yalnızca gitmek istememekle kalmaz, daha kötüsü, ışığı hakir görürsün! Şu deveyle ilgili atasözü ne doğrudur, "Deve, kendi çirkin yüzünü görmek istemediğinden içmek için duru suyu beğenmezmiş."

İşte, kötülük yapan dinsizler de böyledir; kötü işleri bilinmesin diye ışıktan nefret ederler. Fakat aklı olup da iyi işler yapmamakla kalmayıp, daha kötüsü, aklını şerlerde kullanan, hediyeleri onları vereni öldürmek için alet olarak kullanan gibidir.

Bakın, size diyorum ki, Allah Şeytan'ın düşüşüne acımadı, ama yine de Âdem'in düşüşüne acıdı. Bırakın, artık bu iyiliği bilip de kötülük yapanın mutsuz durumunu bilmeniz için yetsin." O zaman, Andreas dedi, "Ey muallim, böyle bir duruma düşmemek için, bilgiyi bir yana koymak iyi bir şey"

İsa cevap verdi, “Eğer, dünya güneşsiz, insan gözsüz ve ruh da anlayışsız iyiyse o zaman bilmemek de iyidir. Bakın, size diyorum ki, bilginin ebedi hayat için olduğu kadar, geçici hayat için iyi değildir. Öğrenmenin Allah'ın bir emri olduğunu bilmez misiniz? Şöyle diyor Allah, “Büyüklerinize sorun ve onlar size öğretsinler.” Ve kanun hakkında Allah der, “Görün ki, hükmüm gözlerinizin önündedir; oturacağınız zaman, yürüyeceğiniz zaman ve her zaman onun üzerinde düşünün.” Öyleyse, öğrenmenin iyi olup olmadığını şimdi biliyorsunuzdur herhalde. Ah, mutsuzdur bilgeliği hakir gören. Çünkü o, ebedî hayatı kesinlikle yitirecektir.” Yakup, karşılık verdi, “Ey muallim, Eyüp’ün bir hocadan ders almadığını biliyoruz, İbrahim de; öyleyken, Allah'ın kutsal kulları ve peygamber oldular.” İsa cevap verdi,

“Bakın, size diyorum ki, güveyin evinden olanın evlenme törenine çağırılmasına gerek yoktur, çünkü o, törenin yapıldığı evde oturmaktadır. Fakat evden uzakta olanlar çağırılır. Şimdi, bilmez misiniz ki, Allah'ın peygamberleri Allah'ın rahmet ve bereket evindedirler ve Allah'ın kanunlarını açık olarak içlerinde bulurlar. Babamız Davud bu konuda bakın ne der, “Allah'ımın kanunu kalbimdedir; bu nedenle, O'nun yolu kazmakla yapılmayacaktır.”

Bakın, size diyorum ki, Allah'ımız insanı yaratırken, onu yalnızca doğru olarak yaratmakla kalmadı, aynı zamanda kalbine, Allah'a kulluk etmeye uygun olanı kendine göstermesi için bir ışık yerleştirdi. Bu bakımdan, bu ışık günahlar nedeniyle kararsa bile yine de sönmez, Çünkü her kavimde, Allah'ı yitirmiş olup, sahte ve yalancı tanrılara kulluk etseler bile, Allah'a kulluk etme arzusu vardır. Dolayısıyla, bir insanın Allah'ın peygamberlerinden ders alması gereklidir, çünkü onlar, Allah'a iyi kulluk ederek Cennet'e, vatanımıza giden yolu öğretmek için ışığı yakarlar; tıpkı, gözleri hasta olanlara yardım ve kılavuzluk edilmesinin gerekli olduğu gibi.”

Yakup karşılık verdi, "Peygamberler ölüyse bize nasıl öğretecekler ve peygamberler hakkında bilgisi olmayana da nasıl öğretilecektir?" İsa cevap verdi, "Onların akidesi, incelenebilsin diye yazılır, çünkü yazılanlar peygamberden size kalandır. Bakın, size diyorum ki peygamberliği hakir gören, yalnızca peygamberi hakir görmekle kalmaz, peygamberi gönderen Allah'ı da hakir görmüş olur. Fakat bazı kavimler gibi peygamberliği bilmeyenlere gelince, size söylüyorum, Eğer böyle yörelerde bir insan kalbinin kendine gösterdiği biçimde, başkalarından görmediğini başkalarına yapmadan ve başkalarından aldığını komşusuna vererek yaşayacak olursa, evet böyle bir insan Allah'ın rahmetinden uzak kalmayacaktır. Ölürken, daha önce olmazsa Allah kendisine öğretecek ve rahmetle kanununu verecektir. Belki de, Allah'ın kanun sevgisi için kanun verdiğini düşünüyorsunuz. Kesinlikle böyle değil, ama gerçekte Allah kanununu, insan Allah sevgisi için iyilik yapsın diye verir. Ve Allah Kendi sevgisi için iyilik yapan bir insan bulsa sanki onu hakir mi görecektir? Hayır, asla ama daha da onu kendilerine kanun verdiklerinden çok sevecektir. Bir örnek olarak anlatıyorum,

Büyük mal varlığı olan bir adam vardı ve bölgesinde yalnızca meyve vermeyen çöl topraklar bulunuyordu, işte bir gün böyle bir çöl araziden geçerken, meyvesiz bitkiler arasında güzel meyveler yeren bir bitki buldu. Bunun üzerine, bu adam dedi, "Bu bitki nasıl olur da, böylesine güzel meyveleri verir? Onu kesinlikle kesmeyecek ve diğerleriyle birlikte ateşe vermeyeceğim." Ve hizmetçilerini çağırıp o bitkiyi söktürerek bahçesine diktirdi.

İşte böyle de size diyorum ki, Allah'ımız nerede olurlarsa olsunlar, salih amel işleyenleri Cehennemin alevlerinden koruyacaktır. Söyleyin bana, puta tapıcılar arasında Eyüp Uz'dan başka nerede kaldı? Ve tufan zamanında Musa nasıl yazıyor? Bana söyleyin, O der, "Nuh gerçekten, Allah'ın önünde rahmet buldu."

Babamız İbrahim'in sahte putlar yapıp tapınan inançsız bir babası vardı. Lut, yeryüzünün en rezil insanları arasında yaşadı. Danyal, bir çocukken Hananya, Azarya ve Mişael'le birlikte Buhtunnasır tarafından öyle bir şekilde tutsak alındılar ki, o zaman daha sadece iki yaşında idiler ve puta tapıcı hizmetçiler kalabalığı içinde yetiştirildiler. Allah sağ ve diridir ki, nasıl ateş zeytin, servi veya palmiye demeden kuru şeyleri yakar ve onları ateşe çevirir, öyle de Allah'ımız, Yahudi, Sisian, Yunan veya İsmaili demeden, salih amellerde bulunan herkese merhamet eder. Fakat kalbin orada durmasın ey Yakup. Çünkü Allah'ın peygamber gönderdiği yerde kendi hükmünü tümüyle reddedip peygamberi izlemek, "O neden böyle diyor?", "Neden böyle yasaklıyor ve emrediyor?" demeden, "Allah böyle istiyor", "Allah böyle emrediyor" demek gerekir. Şimdi, İsrail kavmi Musa'yı hakir gördüğünde, Allah Musa'ya ne demişti? "Onlar seni hakir görmediler, fakat onlar Beni hakir gördüler."

Bakın size diyorum ki, insan tüm ömrünü konuşup yazmayı öğrenmeye değil, salih amel işlemeyi öğrenmeye de harcamalıdır. Şimdi söyleyin bana, tüm dikkatiyle hizmet ederek, kendini memnun etmeye çalışmayan Hirodes'in şu kulu kimdir? Var mıdır böyle biri? Yalnızca çamur ve gübre olan bir bedeni memnun etmeye çalışıp da, tüm şeyleri yaratan ve ebedi Sübhân ve Kuddüs olan Allah'a kulluk etmeye çalışmayıp unutan dünyadakilere yazıklar olsun. Söyleyin bana, eğer kâhinler Allah'ın ahd sandığını taşırken bırakıp yere düşürmüşlerse, bu onların büyük bir günahı değil midir?"

Havariler bunu duyunca titrediler, çünkü Allah'ın sandığına yanlış dokunduğu için Allah'ın Uzza'yı öldürdüğünü biliyorlardı. Ve dediler, "Böyle bir günah en feci olanıdır." O zaman İsa dedi, "Allah sağ ve diridir ki, Allah'ın onunla her şeyi yarattığı ve ona uymakla size sonsuz hayat sunduğu sözünü unutmak daha büyük bir günahtır." Ve İsa böyle deyip dua etti. Duasından sonra dedi , "Yarın Samiriye'ye varmamız gerekiyor, çünkü Allah'ın kutsal meleği bana böyle dedi."

Belli bir günün sabahında erkenden İsa, Yakup'un yaptığı ve oğlu Yusuf'a verdiği kuyuya yaklaştı. Seyahat nedeniyle yorgun düşen İsa havarilerini yiyecek satın almaları için şehre gönderdi. Kendi de kuyunun yanına, bir kuyu taşının üstüne oturdu. Ve bir de ne görsün, Samiriyeli bir kadın su çekmek için kuyuya gelmiyor mu? İsa kadına dedi, "İçmek için bana su ver!" Kadın cevapladı, "Şimdi, sen bir İbrani olarak, ben Samiriyeli bir kadından içecek istemeye utanmıyor musun?" İsa cevap verdi, "Ey kadın, senden içecek isteyenin kim olduğunu bilsen, belki de sen ondan içecek isterdin." Kadın karşılık verdi, "Şimdi, kuyu derinken ve senin de su çekecek ne kovan, ne de ipin olmadığını görüp dururken, bana nasıl içmek için su verecekmişsin?" İsa cevap verdi, "Ey kadın, kim bu kuyunun suyundan içerse, susuzluk ona yine gelir, fakat kim benim verdiğim sudan içerse, artık bir daha susamaz; ama bunu susuz olanlara içmek için verirler, o kadar ki, sonsuz hayata ererler."

O zaman, kadın dedi, "Ey Rab, bana bu suyundan ver." İsa cevap verdi, "Git, kocanı çağır, ikinize de içmeniz için vereceğim." Kadın dedi, "Benim kocam yok." İsa karşılık verdi, "Peki, doğruyu söyledin, çünkü senin beş kocan oldu, şimdiki ise kocan değildir." Kadın bunu duyunca şaşırdı ve dedi, "Rab, anlıyorum ki sen bir peygambersin; bu nedenle söyle bana, yalvarırım, İbraniler, Kudüs'te Siyon dağı üzerinde, Süleyman'ın yaptırdığı mabette ibadet ederler ve derler ki, bir başka yerde değil ancak orada insanlar Allah'ın rahmet ve bereketini bulurlar. Ve halkımız bu dağlar üzerinde ibadet eder ve derler ki, ibadet yalnızca Samiriye dağlarında yapılmalıdır. Bu durumda gerçek ibadet edenler kimler olmuş oluyor?" O zaman İsa iç çekti ve ağlayıp, dedi, "Yazıklar olsun sana Yahudiye, çünkü sen "Rabbin mabedi, Rabbin mabedi" diye büyüklenir ve sanki hiç Allah yokmuş gibi ömür sürersin. Kendini tümden dünyanın zevklerine ve kazançlarına verirsin; işte bu kadın Hüküm Günü'nde seni Cehenneme mahkûm edecek; çünkü bu kadın Allah önünde rahmet ve bereketin nasıl bulunacağını öğrenmeye çalışıyor."

Ve kadına dönerek dedi, "Ey kadın, siz Samiriyeliler bilmediğiniz şeye ibadet eder, fakat biz İbranîler bildiğimiz şeye ibadet ederiz. Bak, sana diyorum ki, Allah ruhtur ve gerçektir ve öyle de, ona ruhtan ve gerçekten ibadet edilmelidir. Çünkü Allah'ın vadi Kudüs'te, Süleyman mabedinde yapılmıştır, başka yerde değil. Ama inan bana, bir gün gelecek ve Allah rahmetini bir başka şehre gönderecek ve her yerde O'na gerçekten ibadet etmek mümkün olacaktır. Ve Allah her yerde gerçek ibadeti rahmetiyle kabul edecektir. Kadın karşılık verdi, "Biz Mesih'e bakıyoruz; o geldiğinde bize öğretecek." İsa cevap verdi, "Biliyor musun sen kadın, Mesih'in geleceğini?" Kadın cevap verdi, "Evet ya, Rab." O zaman İsa sevindi ve dedi, "Gördüğüm kadarıyla ey kadın, sen müminsin; bu bakımdan bil ki, Mesih'in inancıyla Allah'ın seçtiği herkes kurtulacaktır; dolayısıyla, Mesih'in gelişini bilmen gerekmektedir." Kadın dedi, "Ey Rab, belki de sen Mesih'sin." İsa cevap verdi, "Ben, kuşkusuz İsrail ailesine bir kurtuluş peygamberi olarak gönderilmiş bulunuyorum; fakat benden sonra Allah'ın tüm dünyaya gönderdiği Mesih gelecek; onun için yaratmıştır Allah dünyayı. Ve o zaman tüm dünyada Allah'a ibadet edilecek ve rahmete erilecek, o kadar ki, şimdi yüz yılda bir gelen sevinç yılı Mesih'le her yerde her yıla inecek." Sonra, kadın su kabını bırakıp, İsa'dan duyduğu her şeyi bildirmek üzere şehre koştu.

Kadın İsa ile konuşurken, havarileri gelmiş ye İsa'nın bir kadınla bu şekilde konuşmasına şaşıp kalmışlardı. Yine de kimse ona, "Samiriyeli bir kadınla böyle niye konuşursun?" demedi. Sonra, kadın ayrılıp gidince dediler, "Muallim, yemeğe gelin." İsa karşılık verdi, "Ben öbür yemeği yemeliyim." O zaman, havariler birbirlerine dediler, "Belki, bir yolcu İsa ile konuşup ona yiyecek bulmak için gitmiştir." Ve bu satırları yazana sorup dediler, "Buraya muallime yemek getirebilecek kimse geldi mi ey Barnabas?" O zaman bu satırları yazan cevap verdi, "Gördüğünüz, şu boş kovayı suyla doldurmak için getiren kadından başka kimse gelmedi." O zaman, havariler İsa'nın sözlerinin anlamını bekleyerek, şaşırıp kaldılar.

Bunun üzerine İsa dedi, "Bilmez misiniz ki, gerçek yiyecek Allah'ın istediğini yapmaktır, çünkü insanı yaşatan ve ona hayat veren ekmek değil, daha çok, iradesiyle gelen Allah'ın sözüdür. Ve işte bu nedenle kutsal melekler yemezler. Ama yalnızca Allah'ın iradesiyle beslenerek yaşarlar. Ve bu şekilde biz, Musa ve İlya ve yine bir başkası kırk gün kırk gece hiç yiyeceksiz dururuz. Ve İsa gözlerini kaldırıp dedi, "Hasat vaktine ne kadar var?" Havariler cevap verdiler; "Üç ay." İsa dedi, "Öyleyse bakın, nasıl dağ mısırlarla ağarmışsa, ben de size diyorum ki, bugün toplanması gereken büyük bir hasat vardır." Ve sonra kendisini görmeye gelen kalabalığa işaret etti. Şehre varan kadın, "Ey insanlar, gelin ve Allah'ın İsrail ailesine gönderdiği yeni bir peygamber görün" diyerek, tüm şehri ayağa kaldırmış ve İsa'dan duyduğu şeylerin hepsini anlatmıştı. İsa'nın bulunduğu yere gelip, kendileriyle kalması için ona yalvardılar ve İsa şehre girip onlarla iki gün kaldı; hastaları iyileştirdi ve Allah'ın melekûtuyla ilgili dersler verdi.

O zaman, şehirliler kadına dediler, "Senin söylediğin zamankinden daha çok onun mucizelerine ve sözlerine inanıyoruz; çünkü o kuşkusuz Allah'ın kutsal bir kulu, kendine inananların kurtuluşu için gönderilmiş bir peygamberdir. Gece yarısı namazından sonra havariler İsa'nın yanına vardılar ve İsa onlara dedi, "Bu gece Allah'ın elçisi Mesih, zamanında şimdi yüz yılda bir gelirken her yıl gelen sevinç gecesi olacak. Bu bakımdan, istiyorum ki uyumayalım, ibadet edelim. Yüz kez rükuya varıp, her zaman hamde lâyık Kadir ve Rahim olan Allah'ımızı tazim edelim. Her seferinde şöyle diyelim, "Sen yegâne Allah'ımız, kabul ve itiraf ederiz ki, Sen'in başlangıcın olmadı, sonun da olmayacak; çünkü Sen rahmetinle her şeye başlangıç verdin ve adaletinle de hepsine bir son vereceksin; Sen'in insanlar arasında hiç bir benzerin yoktur. Çünkü sonsuz iyiliğin içinde Sen ne kımıldarsın, ne de herhangi bir arızaya uğrarsın. Bize merhamet et, çünkü bizi Sen yarattın ve biz Sen'in Ellerinin eseriyiz."

İbadet edildikten sonra İsa dedi, "Allah'a şükredelim, çünkü bize bu gece büyük rahmet indirdi; çünkü bu gece geçecek olan zamanı geri getirdi. Ve biz Allah'ın Elçisiyle birlikte ibadet ettik. Ve ben onun sesini duydum." Havariler bunu duyunca çok sevindiler ve dediler, "Muallim, bize bu gece bazı hükümler öğret." O zaman İsa dedi, "Hiç balla karışık gübre gördünüz mü?" Cevap verdiler, "Hayır Rab, çünkü kimse bunu yapacak kadar deli değildir." "Madem öyle, ben de size diyorum ki, dünyada daha deli insanlar vardır." dedi İsa, "Çünkü Allah'a kullukla onlar dünyaya kulluğu karıştırırlar. O kadar ki, lekesiz hayat yaşayanların pek çoğunu şeytan aldatmış ve ibadet ederlerken, ibadetleriyle dünya işlerini karıştırmışlar, bu nedenle de, bu zamanda Allah'ın gözünde çirkinleşmişlerdir. Söyleyin bana, ibadet için yıkanırken, hiç bir pis şeyin kendinize dokunmamasına dikkat ediyor musunuz? Evet, mutlaka. Ya ibadet ederken ne yapıyorsunuz? Ruhunuzu Allah'ın rahmetiyle günahlardan temizliyorsunuz. Öyleyse, ibadet ederken, dünyalık şeylerden söz etmek ister misiniz? Aman böyle yapmamaya dikkat edin, çünkü her dünyalık kelime, konuşanın ruhu üzerinde Şeytan'ın bir gübresidir."

O zaman, havariler titrediler, çünkü İsa ateşli bir ruhla konuşmuştu ve dediler, "Ey muallim, eğer, biz ibadet ederken bir arkadaş bizimle konuşmaya gelirse ne yapalım?" İsa cevap verdi, "Bekletin ve ibadeti tamamlayın." Bartalemus dedi, "Ama alınır da, kendisiyle konuşmadığımızı görünce çeker giderse?" İsa cevap verdi, "Eğer alınırsa, bana inanın ki, o sizin bir arkadaşınız veya bir mümin değil, gerçekte inanmayanın biri ve Şeytan'ın yoldaşıdır. Söyleyin bana, eğer Hirodes'in bir seyis yamağıyla konuşmaya gitseniz ve onu Hirodes'in kulağına söz anlatırken bulsanız, sizi bekletti diye alınır mısınız?" Kesinlikle hayır; aksine, arkadaşınızı kralın sevdiğini görerek rahat edersiniz. Doğru değil mi?" dedi İsa. Havariler cevap verdiler; "Doğruların doğrusu." O zaman İsa dedi, "Bakın, herkes ibadet ederken Allah'la konuşur. Öyleyse, insanla konuşacağız diye, Allah'la konuşmayı bırakmanız doğru olur mu?

Bundan dolayı, Allah'a kendinden çok saygı gösterdiğiniz için arkadaşınızın alınması doğru olur mu? İnanın bana, eğer beklettiğimiz zaman alınırsa, Şeytan'ın iyi bir kulu demektir o. Çünkü Allah'ın insan için bırakılması Şeytan'ın arzusudur. Allah sağ ve diridir ki, her iyi işte, Allah'tan korkan kendini dünyanın işlerinden ayırmalı ki, iyi ameli bozulmasın.

Bir adam kötü işte bulunduğu veya kötü sözler söylediği zaman, biri onu düzeltmeye gidip, bu tip işlerden men etse, bu adamın yaptığı nedir?" dedi İsa. Havariler cevap verdiler, "İyi eder, çünkü güneşin daima karanlığı sürüp çıkarmaya çalışması gibi, her zaman kötülüklerin men edilmesini isteyen Allah'a hizmet eder." İsa dedi, "Ben de size diyorum ki, aksine, bir insan iyilik yapar ve iyi şeyler konuşurken, kim onu daha iyi olmayan herhangi bir şeyi bahane ederek engellemeye çalışırsa Şeytan'a hizmet eder. Hayır, hayır, onun yoldaşı bile olur. Çünkü şeytan, her iyi şeyi engellemekten başka bir işe bakmaz. Şimdi ben size ne diyeyim? Allah'ın dostu ve mukaddesi Süleyman Peygamber'in dediği gibi diyeyim size, "Tanıdığınız bin kişiden biri arkadaşınızdır." O zaman Matta dedi, "Öyleyse, kimseyi sevmeyeceğiz." İsa cevap verdi,

"Bakın, size diyorum ki, sizin için günah dışında herhangi bir şeyden nefret etmek meşru değildir; o kadar ki, şeytan'dan bile Allah'ın yaratığı olarak nefret edemez, ancak Allah'ın düşmanı olarak nefret edebilirsiniz. Bu, neden böyle biliyor musunuz? Söyleyeyim size, Çünkü o, Allah'ın bir yaratığı olup, Allah'ın yarattığı her şey iyi ve tamdır. Bu bakımdan, kim yaratılandan nefret ederse Yaratan'dan da nefret eder. Fakat arkadaş tek bir şeydir, kolayca bulunmaz, ama kolayca yitirilir. Çünkü arkadaş sonsuz derecede sevdiğiyle zıtlaşmaya katlanamaz. Dikkat edin, tedbirli olun ve arkadaş olarak sevdiğinizi sevmeyeni seçmeyin. Arkadaşın ne demek olduğunu biliyor musunuz? Arkadaş; şu bu değil, yalnızca ruh doktoru demektir. Ve böyle de, nasıl kişi, hastalığı bilip de, ilâcını vermekten anlayan iyi bir doktoru çok seyrek bulursa, aynı şekildedir.

Hataları bilip, doğruya yöneltmekten anlayan arkadaşlar da çok seyrek bulunur. Fakat burada bir şer vardır; şöyle ki, arkadaşlarının hatalarını görmezlikten gelen arkadaşlara sahiptir pek çokları; diğerleri vardır, onları mazur görür; bir diğerleri onları dünyevî bahanelerle savunur ve en kötüsü de arkadaşını yanlışlara çağırıp yardım eden ve sonunu kendi kötü sonuna benzetendir. Dikkat edin ki, böylelerini arkadaş edinmeyesiniz, çünkü gerçekten onlar düşmandırlar ve ruh katilleridirler.

Arkadaşınız şöyle olsun, sizi doğrultmak isterken bile, kendisi doğrulsun; sizin Allah sevgisi için her şeyden geçmenizi isterken bile, Allah'a hizmet için kendini bile feda etmeniz onu memnun etsin. Ama söyleyin bana, eğer bir kişi Allah'ı nasıl seveceğini bilmezse, kendini ne şekilde seveceğini nasıl bilir; kendini sevmeği bilmezken, başkalarını ne şekilde seveceğini nasıl bilir? Kesinlikle imkânsızdır bu. Bu bakımdan, kendinize arkadaş seçeceğiniz zaman önce onun güzel soyuna, güzel ailesine, güzel evine, güzel giysisine, güzel şekline ve güzel sözlerine bakmayın. Çünkü kolayca aldanırsınız. Fakat Allah'tan nasıl korktuğuna, dünyalık şeyleri nasıl hakir gördüğüne, salih amelleri nasıl sevdiğine ve hepsinin üstünde kendi bedeninden nasıl nefret ettiğine bakın. Gerçek arkadaşı kolayca bulasınız; eğer o her şeyin üstünde Allah'tan korkuyor ve dünyanın fani şeylerini hakir görüyorsa; her zaman salih amellerle meşgul oluyor ve kendi vücudundan zalim bir düşman gibi nefret ediyorsa. Yine de, böyle bir arkadaşı sevgin onda kalacak şekilde sevmeyeceksiniz. Çünkü bu şekilde bir puta tapıcı olursunuz. Ama onu Allah'ın size verdiği bir hediye olarak sevin, çünkü bu şekilde Allah onu daha büyük sevgiyle süsleyecektir.

Bakın, size diyorum ki, gerçek bir arkadaş bulan Cennet'in zevklerinden birini bulmuştur; böylesi Cennet'in anahtarıdır." Teddeus karşılık verdi, "Ya, bir adamın şans eseri, sizin anlattığınız gibi olmayan bir arkadaşı olacak olursa, ey muallim? Ne yapsın o? Ondan vaz mı geçsin?" İsa cevap verdi,

"Gemisini kârlı olduğu sürece kullanan, zararlı hale geldiğini gördüğü zaman da bırakan denizcinin yaptığı gibi yapsın. Senden daha kötü olan arkadaşını böyle yaparsın, senin için bir tehlike olduğu şeylerde eğer Allah'ın rahmetinden ayrı düşmeyeceksen onu terk et. Vay haline tökezlerden dolayı dünyanın… Tökezlerin gelmemesi olmaz, tüm dünya kötülükler içinde yüzüyor çünkü. Ama yine de, vay o adama ki, tökezler onun vasıtasıyla gelir. Eğer bu adam boynunda bir el değirmeni taşıyıp, denizin derinliklerine dalsaydı, komşusuna karşı suç işlemesinden daha iyi olurdu. Eğer, gözünüz sizin için bir günah nedeniyse, onu çıkarıp atın; çünkü tek bir gözle Cennet'e gitmek, ikisiyle birlikte Cehenneme gitmekten daha iyidir. Eğer, eliniz veya ayağınız sizi günaha itiyorsa, yine aynı şekilde yapın; çünkü göklerin melekûtuna bir ayak veya bir elle girmek, iki el veya iki ayakla Cehenneme gitmekten daha iyidir."

Petrus seslendi, "Rab, ben bunu ne yapayım? Muhakkak, zamanda parça parça olacağım." İsa cevap verdi, "Ey Petrus, bedeni aklı bırak ve doğruca gerçeği bul. Çünkü sana öğreten senin gözündür, sana işlerinde yardım eden ayağındır, sana bir şeyler alıp veren de elindir. Bu bakımdan, bunlar senin için günah nedeni olursa, onları bırak; çünkü Cennet'e bilgisiz, bir kaç amelle ve yoksul gitmek, Cehenneme akıllı, büyük amellerle ve zengin gitmekten daha iyidir. Seni Allah'a kulluktan alıkoyan her şeyi, bir kişinin görmesini engelleyen her şeyi fırlatıp attığı gibi, kendinden çıkar at." Ve İsa böyle söyleyip, Petrus'u yanına çağırdı ve ona dedi, "Eğer, kardeşin sana karşı günah işlerse, git ve onu düzelt. Eğer düzelirse sevin; çünkü kardeşini kazanmış olursun. Ama düzelmezse, yeniden git ve iki tanık çağırıp, onu yeniden düzelt ve düzelmeyecek olursa git ve durumu kiliseye anlat. Yine de düzelmeyecek olursa, onu kâfir yerine koy, bu bakımdan, onunla aynı çatı altında durmaz, onun oturduğu masada yemek yemez ve onunla konuşmazsın; o kadar ki, yürürken ayağını koyduğu yeri bilirsen, oraya kendi ayağını koymazsın. Ama aklında olsun ki, kendini daha iyi görmeyesin; bunun, yerine şöyle diyesin,

“Petrus, petrus, eğer Allah nimetiyle sana yardım etmese, ondan daha kötü olursun.” Petrus karşılık verdi, “Onu nasıl düzeltmeliyim?” İsa cevap verdi, “Kendinin nasıl düzeltilmesini istiyorsan öyle. Başkalarının sana nasıl katlanmalarını istiyorsan, sen de başkalarına öyle katlan. İnan bana Petrus, çünkü sana söylüyorum ki, merhametle kardeşini düzelttiğin her vakit Allah'ın merhametini çekersin ve sözlerin meyvesini verir; fakat sert ve haşin olursan, Allah'ın adaleti tarafından sertçe cezalandırılırsın ve sözlerin hiç meyve vermez. Söyle bana Petrus, Şu, yoksulların içinde yemeklerini pişirdikleri toprak kaplar var ya, bunları onlar denk geldiğince taşlarla ve demir çekiçlerle mi yıkıyorlar? Emin ol ki hayır; ama bunların yerine sıcak suyla yıkamıyorlar mı? Kaplar, demirle parça parça olur, yemek eşyası ateşte yanar; fakat insan merhametle düzelir. Dolayısıyla, kardeşini düzelteceğin zaman kendi kendine şöyle diyesin, “Eğer Allah bana yardım etmezse, onun bugün yaptıklarının, ben daha kötüsünü yaparım yarın.”

Petrus karşılık verdi, “Kardeşimi kaç kez bağışlamalıyım, ey muallim?” İsa cevap verdi, “Onun seni kaç kez bağışlamasını istiyorsan, o kadar.” Petrus dedi, “Günde yedi kez mi?” İsa cevap verdi, “Yalnızca yedi kez değil, onu her gün yetmiş çarpı yedi kez bağışlayacaksın; çünkü. Bağışlayan bağışlanacak, cezaya çarptıran ise cezaya çarptırılacaktır.” O zaman bu satırları yazan dedi, “Yanıklar olsun reislere! Çünkü Cehenneme gidecektir onlar.” İsa, onu azarlayarak dedi, “Böyle demekle aptallaşıyorsun, ey Barnabas! Bak, sana diyorum ki, reisin devlet için gerekli olduğu kadar, banyo vücut için, gem at için ve dümen gemi için önemli değildir. Ve hangi nedenle Allah Musa'ya, Yuşa'ya, Samuel'e, Davud ve Süleyman'a ve gelip geçen daha pek çoklarına hüküm verdi? Bunlara Allah, kötülüklerin kökünden kazınması için kılıç vermiştir.” O zaman, bu satırları yazan dedi, “Şimdi, cezaya çarptırma ve bağışlama hükümleri nasıl verilmeli?” İsa cevap verdi, “Herkes hüküm verici değildir, çünkü başkalarını cezaya çarptırma hak ve yetkisi yalnızca hâkimlere aittir, ey Barnabas.

Ve nasıl baba, tüm beden çürümesin diye, çürümüş bir azanın oğlundan kesilip atılmasını emrederse, hâkim de suçluları cezaya çarptırmalıdır." Petrus dedi, "Kardeşimin tövbe etmesi için ne kadar beklemem gerek?" İsa cevap verdi, "Seni ne kadar beklemelerini istiyorsan o kadar." Petrus karşılık verdi, "Herkes bunu anlamaz; bu bakımdan, bize daha açık konuşun." İsa cevap verdi, "Allah'ın seni beklediği kadar, sen de kardeşini bekle." "Bunu da anlamazlar" dedi Petrus. İsa cevap verdi, "Tevbe etmek için vakti olduğu sürece bekle." O zaman, Petrus üzüldü ve diğerleri de üzüldüler, çünkü söylemek istenileni anlamadılar.

Bunun üzerine, İsa cevap verdi, "Eğer sağlam anlayış sahibiyseniz ve kendinizin günahkâr olduğunuzu biliyorsanız, kalbinizi günahkâra karşı merhametten kesmeyi hiç bir zaman düşünmezsiniz. Ve ben böyle açık açık söylüyorum size ki günahkâr, dişlerinin altında nefes alıp verecek bir ruhu oldukça tövbe etsin diye beklenmelidir. Çünkü Kadir ve Rahim olan Allah'ımız onu böyle bekler. Allah demedi ki, "Şu saatte günahkâr oruç tutacak, zekât verecek, namaz kılacak ve hacca gidecek ve ben de onu affedeceğim." Pek çokları bunu yerine getirdiler de, ebediyen lanete uğradılar. Fakat O dedi, "Şu saatte günahkâr günahlarına ağlasın, ben de, kendi payıma onun kötülüklerini daha fazla hatırlamam." Anlıyor musunuz?" dedi İsa. Havariler cevap verdiler, "Kısmen anladık, kısmen de anlamadık." İsa dedi, "Neresini anlamadınız?" Cevapladılar, "Oruçla birlikte namaz da kılan pek çok kişinin lanete uğramasını." O zaman, İsa dedi, "Bakın, size diyorum ki, münafıklar ve goyimler Allah'ın dostlarından daha çok namaz kılar, daha çok zekât verir ve daha çok oruç tutarlar. Ama inançları olmadığından, Allah sevgisi için tövbe edemezler ve böylece lanete uğrarlar." O zaman Yuhanna dedi, "Bize, Allah aşkına imanı öğret." İsa cevap verdi, "Şimdi, sabah namazını kılma vakti." Bunun üzerine kalkıp yıkandılar ve her zaman Sübhan ve Azîm Allah'ımıza ibadet ettiler.

Namaz bitince, havarileri yeniden İsa'nın yanına geldiler, o da ağzını açtı ve dedi, "Yaklaş Yuhanna, çünkü bu gün, sorduğun her şeyi sana anlatacağım. İman, Allah'ın seçtiklerini mühürlediği bir mühürdür, mühür ki, Elçisi'ne vermiş ve O'nun ellerinden seçilmiş olan herkes imanı almıştır. Çünkü nasıl Allah birdir, öyle de, iman da birdir. Bu nedenle, her şeyden önce Elçisi'ni yaratmış olan Allah, O'na her şeyden önce, sanki Allah'ın benzeriymiş ve Allah'ın yaptığı ve söylediği şeylerin hepsiymiş gibi imanı vermiştir. Ve işte, mümin imanla her şeyi birinin gözleriyle gördüğünden daha iyi görür; çünkü gözler yanılabilir; hatta hemen hemen her zaman yanılır; ama iman asla yanılmaz, çünkü kaynak olarak Allah ve sözüne sahiptir.

Bana inan, imanla Allah'ın tüm seçtikleri kurtulur. Ve herhangi bir kimsenin iman olmadan Allah'ı memnun etmesinin imkânsız olduğu da kesindir. Bu nedenle şeytan, orucu ve namazı, zekâtı ve haccı hiçe indirmek için çalışmaz; inanmayanları daha bu işleri yapmaya iter, çünkü insanın karşılığını almadan çalıştığını görmekten zevk alır. Fakat tüm gayretiyle imanı hiçe indirmek için sancılanır durur. Bu bakımdan iman özenle bilhassa korunmalıdır ve en emin yol da, "Neden?" sorusunun insanları Cennet'ten çıkardığını ve Şeytan'ı en güzel bir melekten çirkin bir cine çevirdiğini görerek, "Nedeni bırakmak olacaktır." O zaman Yuhanna dedi, "Şimdi biz, ilmin kapısı olduğunu göre göre, "Neden" i nasıl bırakalım?" İsa cevap verdi, "Öyle değil, "Neden" Cehennemin kapısıdır." Bunun üzerine Yuhanna sustu, İsa devam etti,

"Allah bir şey söylediği zaman ey insan, sen kimsin ki, kuşkun kalmasın diye, "Neden böyle dedin ey Allah; neden böyle yaptın? Diyecekmişsin? Toprak kap, olur ya, yapıcısına diyecek mi ki, "Beni neden su tutmak için yaptın da, almak için yapmadın?" Bak, sana diyorum ki, her iğvaya karşı şu sözle kendini güçlendirmen gerekir, "Allah böyle dedi, böyle yaptı Allah"; "Allah böyle diledi"; çünkü böyle yapmakla emniyet içinde yaşarsın."

Bu zamanda Yahudiye'nin her yanında, İsa hakkında büyük bir dedikodu vardı, Romalı askerler Şeytan'ın çalışmalarıyla, İsa'nın kendilerini ziyaret etmeye gelen Allah olduğunu söyleyerek, İbranileri karıştırıyorlardı. Bunun üzerine, öylesine büyük bir fitne doğdu ki, kırk gün demeden tüm Yahudiye silahlandı; o kadar ki, oğul babasına, kardeş kardeşine karşı durdu. Çünkü bazıları İsa'nın dünyaya gelen Allah olduğunu söylerken, diğerleri, "Hayır, O Allah'ın oğludur" diyor; bir diğerleri de, "Hayır, çünkü Allah insana benzemez, bu nedenle de, oğul edinmez; Nasıralı İsa ise Allah'ın bir peygamberidir" diyorlardı." Ve bu fitne İsa'nın gösterdiği büyük mucizeler nedeniyle doğmuştu.

Bunun üzerine, halkı susturmak için, baş kâhinin alnında Allah'ın kutsal adı, Teta Gramaton olduğu halde kâhinlik cübbesini giyip at üzerinde merasimde görünmesi gerekti. Ve benzer şekilde vali Pilatus ve Hirodes de ata bindiler. Bu olaylar nedeniyle, Mizpeh'de, her biri kılıçlı iki yüz bin kişiden oluşan üç ordu toplandı. Onlara karşı Hirodes konuştu, fakat susmadılar. Sonra, vali ve baş kâhin konuşup dediler, "Kardeşler, bu savaş Şeytan'ın çalışmasıyla doğuyor, çünkü İsa hayattadır ve ona başvurup, kendisi hakkında ifade vermesini istememiz gerekir. Sonra da ne derse ona inanırız." Bunun üzerine herkes sustu; silahlarını bırakıp, birbirlerini kucakladılar ve birbirlerine şöyle dediler, "Beni affet, kardeş!" O gün, kararlaştırıldığı biçimde herkes söyleyeceği şeye göre İsa'ya inanmayı kalbine koydu. Ve vali ile baş kâhin tarafından, İsa'nın bulunduğu yeri bildirecek olana büyük ödüller verileceği ilân edildi. Bu sırada biz, kutsal meleğin sözü üzerine Sina Dağı'na gitmiştik. Ve İsa orada kırk gün kaldı. Bu süre geçince, Kudüs'e gitmek üzere İsa Erden ırmağına vardı. Ve İsa'nın Allah olduğuna inananlardan biri tarafından görüldü. Bunun üzerine sevinçlerin en büyüğüyle, "Allah'ımız geliyor" diye bağırıp, şehre varınca da, "Allah'ımız geliyor ey Kudüs, onu almaya hazırlan!" diyerek tüm şehri ayaklandırdı. Ve İsa'yı Erden yakınında görmüş olduğuna tanıklık etti.

O zaman, küçük büyük herkes İsa'yı görmek için şehirden çıktı, o kadar ki, şehir boşaldı; çünkü kadınlar, çocuklarını kucaklarına almışlar, yemek için yiyecek almayı bile unutmuşlardı. Bu durumu anladıkları zaman vali ve baş kâhin atla çıkıp, halk arasındaki fitnenin yatışması için, aynı şekilde İsa'yı bulmak için atla çıkan Hirodes'e bir elçi gönderdiler. Bunun üzerine, iki gün Erden yakınındaki görülen yerlerde İsa'yı aradılar ve üçüncü gün öğleye doğru, havarileriyle birlikte Musa'nın kitabına göre ibadet için temizlenirken buldular.

İsa, yeri insanlarla dolduran kalabalığı görünce çok şaşırdı ve havarilerine dedi, "Belki de şeytan Yahudiye'de fitne uyandırmıştır. Şeytan'dan günahkârlar üzerindeki egemenliğini Allah inşallah alır." Ve bunu dediğinde kalabalık yaklaşıyordu ve kendisini tanıdıkları zaman, "Hoş geldin sana ey Allah'ınız!" diye bağırmaya ve Allah'a yapıyorlarmış gibi saygı gösterilerinde bulunmaya başladılar. Bunun üzerine İsa büyük bir ah çekti ve dedi, "Gidin benim önümden ey deliler, çünkü ben yerin açılıp da iğrenç sözlerinizden dolayı sizinle birlikte beni yemesinden korkuyorum!" Bunun üzerine insanlar dehşete kapılarak, ağlamaya başladılar. O zaman, İsa sus işareti olarak elini kaldırdı ve dedi,

"Siz var ya siz, ey İsraili'leri, bir insan olan bana Allah'ımız demekle büyük hata işlediniz. Ve korkarım ki, Allah bundan dolayı kutsal şehir üzerine, onu yabancılara köle ederek ağır bir belâ indirir. Ey, sizi buna iten bin kez lanetli şeytan!" Ve bunu deyip, İsa iki elleriyle yüzünü tokatladı, bunun üzerine öylesine bir yas yükseldi ki, kimse İsa'nın ne dediğini duyamıyordu. Bu durum karşısında, İsa bir kez daha sus işareti olarak elini kaldırdı ve halk ağlamayı bırakınca, bir kez daha konuştu. "Göğün huzurunda itiraf ediyor ve yer üzerinde oturan her şeyi tanıklığa çağırıyorum ki, ben sizin dediğiniz, şeylerin tümüne yabancıyım; görüyorsunuz ki, ben, ölümcül bir kadından doğmuş, Allah'ın hükmüne tabi, diğer insanlar gibi yeme ve uyuma, soğuk ve sıcak dertlerini çeken bir insanım.

Bu bakımdan, Allah hükmünü vereceği zaman; sözlerim benim insandan öte olduğuma inananların her birini bir kılıç gibi delip geçecektir." Ve böyle dedik ten sonra İsa, çok büyük bir atlı kalabalığı gördü ve bundan Hirodes ve baş kâhinle birlikte valinin gelmekte olduklarını anladı. O zaman İsa dedi, "Ne belli, belki onlar da delirmiştir." Vali, Hirodes ve Baş kâhin birlikte oraya varınca, herkes atından inip İsa'nın çevresinde bir çember oluşturdular, o kadar ki askerler İsa'nın Baş kâhin konuşmasını dinlemek isteyen halkı tutamıyorlardı. İsa saygıyla kâhine yaklaştı, ama o İsa'nın önünde rükuya varıp tapınmak istiyordu ki, İsa bağırdı; "Yaptığına dikkat et, ey yaşayan Allah'ın kâhini! Allah'ımıza karşı günah işleme!" Kâhin karşılık verdi,

"Şimdi, Yahudiye senin alâmetlerin ve öğretinle öylesine kaynıyor ki, senin Allah olduğunu haykırıyorlar; bu nedenle, halk sıkıştığından, Roma valisi ve kral Hirodes'le buraya gelmiş bulunuyorum. Bu bakımdan, sana yürekten rica ediyorum ki, senin yüzünden ortaya çıkan fitneyi kaldırmaya razı olasın. Çünkü bazıları Allah olduğunu söylüyor, bazıları Allah'ın oğlu olduğunu, bazıları da bir peygamber olduğunu söylüyor."

İsa cevap verdi "Ve sen, ey Allah'ın baş kâhini, neden sen bu fitneyi yatıştırmadın? Sen de mi yoksa aklını yitirdin? Allah'ın kanunu ile birlikte peygamberlikler öylesine unutulmaya terkedilmiş ki, ey Şeytan'ın aldattığı lanetli Yahudiye! Göğün huzurunda itiraf ediyor ve yer üzerinde oturan herkesi tanıklığa çağırıyorum ki, insanların hakkımda dedikleri, yani benim insandan öte olduğum şeylerin tümüne yabancıyım ben. Çünkü bir kadından doğma, Allah'ın hükmüne tabi, burada diğer insanlar gibi yaşayan ve herkesin çektiği dertlere maruz bir insanım ben. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, dediğin şeyi söylemekle büyük günah işledin, ey baş kâhin. Bu günah nedeniyle kutsal şehir üzerine büyük intikam gelmez inşallah." O zaman, kâhin dedi, "Allah bizi bağışlasın ve sen bizim için dua et."

Sonra, vali ve Hirodes dediler, "Efendi, insanın senin yaptığını yapması imkânsızdır; bu bakımdan, ne dediğini anlamıyoruz." İsa cevap verdi, "Dediğiniz doğru, çünkü Allah insanda iyi şeyler yapar. Nasıl ki, şeytan kötü şeyler yapıyor. Çünkü insan bir dükkân gibidir. Oraya rızasıyla giren çalışır ve orada satıcılık yapar. Fakat söyleyin bana ey vali ve sen ey kral, siz böyle dersiniz, çünkü bizim kanunumuza yabancısınız. Eğer, Allah'ımızın ahdini ve vadini okursanız, Musa'nın bir asayla suyu kana, tozu pireye, çiği fırtınaya ve ışığı karanlığa çevirdiğini görürsünüz. Yerleri kaplayan kurbağa ve fareleri Mısır'a getirdi, ilk doğanları öldürdü ve denizi yardı da, orada Firavun'u boğdu. Ben, bunlardan hiç birini yapmış değilim. Ve Musa'ya gelince, herkes itiraf eder ki, o şu anda ölmüş bir adamdır. Yuşa, güneşi yerinde durdurdu ve Erden ırmağını yardı, ben bunları da henüz yapmadım. Ve Yuşa'ya gelince, herkes itiraf eder ki o şu anda ölmüş bir adamdır. İlya gökten görüne görüne ateş ve yağmur indirdi, ben, bunları da yapmış değilim. Ve İlya'ya gelince, herkes itiraf eder ki, o bir insandır. Ve Allah'ın kudretiyle, Kadir ve Rahîm, her zaman Sübhân ve Kuddüs Allah'ımızı bilmeyenlerin akıllarının kavrayamayacağı şeyler yapan daha pek çok peygamberler, kutsal insanlar, Allah'ın dostları."

Ardından, vali, baş kâhin ve kral, İsa'dan halkı susturması için, yüksek bir yere çıkıp halka konuşmasını rica ettiler. O zaman İsa, tüm İsraili'leri kuru ayakkabılarla geçerlerken Yuşa'nın Ürdün'ün orta yerinden on iki kabileye aldırttığı on iki taştan birinin üzerine çıktı ve yüksek sesle dedi, "Kâhinimiz yüksek bir yere çıksın da, oradan benim sözlerimi tasdik etsin." Bunun üzerine, kâhin oraya çıktı; İsa, herkes duysun diye, kâhinle konuşmaya başladı.

- Yaşayan Allah'ın vadinde ve ahdinde, Allah'ımızın başlangıcı olmadığı ve hiç bir zaman sonunun da olmayacağı yazılıdır."
- Aynen böyle yazılıdır orada.

- Allah'ımızın yalnızca Kendi sözüyle her şeyi yaratmış olduğu yazılıdır.
- Aynen öyledir.
- Allah'ın değişmeyen cisimsiz ve hiç bir şeyden oluşmaması nedeniyle görünmez ve insan zihninden gizli olduğu yazılıdır.
- Öyledir, gerçekten.
- Allah'ımız sınırsız ve sonsuz olduğundan, gökler göğünün onu ihata edemeyeceği yazılıdır.
- Süleyman Peygamber de böyle söyledi ey İsa.
- Allah'ın yemediğinden, uyumadığından ve her hangi bir eksiklikle malûl olmadığından, hiç bir şeye ihtiyaç duymadığı yazılıdır.
- Öyledir.
- Allah'ımızın her yerde olduğu ve vurup düşüren ve bütünleştiren ve razı olduğu her şeyi yapan O'ndan başka hiç bir ilâh olmadığı yazılıdır.
- Öyle yazılıdır.
- Allah'ımız Rab, tersine inanacak herkese karşı şahit olarak, senin hükmüne getireceğim inancım budur.

Ve halka dönerek dedi, "Kâhinin, Allah'ın ebediyete kadar ahdi olan Musa'nın kitabında yazılıdır dediği şeylere bakarak tövbe edin ki günahınızı idrak edebilesiniz; çünkü ben görünen bir insan ve yeryüzünde yürüyen diğer insanlar gibi ölümlü bir çiğnem çamurum. Ve benim bir başlangıcım oldu, sonum da olacak ve ben bir sineği bile yeniden yaratamayan biriyim."

Bunun üzerine, halk sesli sesli ağlayıp dedi, "Günah işledik sana karşı Allah'ımız Rab; bize merhamet et." Ve kutsal şehrin güvenliği, Allah'ın kızarak onu milletlerin ayaklarının altına teslim etmemesi için İsa'ya dua et diye hepsi de yalvardı. Bu durum karşısında, İsa ellerini kaldırarak, kutsal şehir ve Allah'ın insanları için dua etti. Herkes bağrışıyordu, "Âmin, âmin!" Dua bitince kâhin yüksek bir sesle dedi,

- Dur İsa, çünkü milletimizi sakinleştirmek için senin kim olduğunu bilmemiz gerekiyor.
- Ben, Davud soyundan Meryem oğlu İsa, ölümlü ve Allah'tan korkan bir insanım ve şan, şeref ve azametin Allah'a verilmesine çalışıyorum.
- Musa'nın kitabında, Allah'ın ne dilediğini bize ilân edecek ve dünyaya Allah'ın rahmetini getirecek olan Mesih'i Allah'ın bize herhalde göndereceği yazılıdır. Bu bakımdan, senden rica ediyorum, bize gerçeği söyle, sen beklediğimiz Allah'ın Mesihi misin?
- Allah'ın böyle vaat ettiği doğrudur. Fakat ben kuşkusuz o değilim, çünkü o benden önce yaratılmıştır ve benden sonra gelecektir.
- Sözlerinden ve alâmetlerinden, biz ne olursa olsun inanıyoruz ki, sen Allah'ın bir peygamberi ve bir mukaddesisin. Bu nedenle, tüm Yahudiye ve İsrail adına senden rica ediyorum ki, Allah aşkına bize Mesih'in ne şekilde geleceğini anlatasın.
- Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, Allah, babamız İbrahim'e, "Senin soyundan yeryüzünün tüm kabilelerini kutsayacağım" diye vaat etmişse de, ben yeryüzünün tüm kabilelerinin beklediği Mesih değilim. Fakat Allah beni dünyadan çekip alınca, şeytan dinsizleri benim Allah ve Allah'ın oğlu olduğuma inandırarak, bu lanetli fitneyi yeniden çıkaracak, bu şekilde sözlerim ve akidem öylesine tahrif edilecek ki, ortada otuz mümin ya kalacak, ya kalmayacak. Bunun üzerine Allah dünyaya acıyacak ve her şeyi kendisi için yaratmış olduğu Elçisi'ni gönderecek; O güneyden kuvvetle gelecek ve puta tapıcılarla birlikte putları yok edecek; şeytan'dan insanlar üzerindeki egemenliğini alacak. Yanında, kendisine inanacak olanların kurtuluşu için Allah'ın merhametini getirecektir. Onun sözlerine inanacak olanlara ne mutlu. Ben O'nun ayakkabı bağlarını çözecek değerde değilsem de, Allah'tan O'nu görme rahmet ve bereketini aldım.

- Üzme kendini ey İsa, Allah'ın mukaddesi, çünkü bizim zamanımızda bu fitne bir daha olmaz, şundan ki, kutlu Roma senatosuna o şekilde yazacağız ki, imparatorluk iradesiyle kimse sana bundan böyle Allah veya Allah'ın oğlu demeyecektir.
- Sözlerinizden teselli bulmuyorum, çünkü sizin ışık umduğunuz yere karanlık gelecektir; fakat benim tesellim, hakkımdaki her batıl düşünceyi yok edecek ve dini tüm dünyaya yayılıp, tüm dünyayı kontrolüne alacak olan Elçi'nin gelmesindedir. Çünkü böyle vaat etmiştir Allah, babamız İbrahim'e. Bana teselli veren, onun dininin sona ermeyecek ve Allah tarafından el değmeden korunacak olmasıdır.
- Allah'ın Elçisi geldikten sonra, başka peygamberler gelecek mi?
- Ondan sonra Allah tarafından gönderilen gerçek peygamberler gelmeyecek ama pek çok yalancı peygamber gelecek ki ben buna üzülüyorum. Çünkü şeytan Allah'ın adaletli hükmüyle onları yerlerinden kaldıracak da, kendilerini, benim kitabımı bahane edinip gizleyecekler.
- Bu tür dinsizlerin huzuruna geleceği Allah'ın adaletli hükmü nasıl bir şeydir?
- Ne adalettir ki, kurtuluşa götüren gerçeğe inanmayan, lanete götüren bir yalana inanır. Bu nedenle size diyorum ki, Mika ve Yeremya zamanında da görülebileceği üzere, dünya hep gerçek peygamberleri horlamış ve yalancıları sevmiştir. Çünkü her benzer kendi benzerini sever.
- Mesih'e ne ad verilecek ve hangi işaretler onun gelişini ortaya koyacaktır?
- Mesih'in adı hayranlık uyandırır, çünkü Allah ruhunu yaratıp da, göksel bir nur içine koyduğu zaman ona bu adı kendisi vermiştir. Allah dedi, "Bekle Muhammed; çünkü senin uğruna Cennet'i, dünyayı ve yığınlarca yaratığı yaratacağım, içlerinden seni bir elçi yapacağım, öyle ki, kim seni kutsarsa kutsanacak, kim seni lanetlerse lânetlenecektir.

> Seni, dünyaya göndereceğim zaman, kurtuluşa elçim olarak göndereceğim ve senin sözün gerçek olacak. O kadar ki, gök ve yer düşecek. Fakat senin dinin düşmeyecek. ***Muhammed*** O'nun kutlu adıdır.

O zaman, kalabalık seslerini yükseltip, dediler, "Ey Allah, bize elçini gönder! Ey Muhammed, dünyanın kurtuluşu için çabuk gel! Ve kalabalık böyle deyip, İsa ile ilgili ve akidesi ile ilgili büyük görüşmeler yapmış olarak, kâhin, vali ve Hirodes'le birlikte ayrıldılar. Bundan sonra kâhin, Roma'ya, Senato'ya tüm meseleyi yazmasını validen rica etti; vali bunu yerine getirdi. Bunun üzerine, Senato İsraili'leri acıyıp, Yahudilerin peygamberi Nasıralı İsa'ya 'Allah' veya 'Allah'ın oğlu' diyenin öldürüleceği hükmünü verdi. Bu hüküm, bakır üzerine kazınıp mabede kondu. Kalabalığın büyük bölümü ayrıldığı zaman, kadın ve çocuk olmayan beş bin kadar kişi kaldı; yolculuktan yorgun düşmüş, İsa'ya olan özlemleri nedeniyle yanlarına almayı unuttuklarından iki gün ekmeksiz kalan ve bundan dolayı çiğ ot yiyen kişilerdi bunlar ve bu bakımdan, diğerleri gibi ayrılıp gidememişlerdi.

İsa, bu durumu sezince onlara acıdı ve Filipus'a dedi, "Açlıktan helak olmamaları için bunlara nereden ekmek bulacağız?" Filipus cevap verdi, "Rab, her birinin birazcık tatması için bile, iki yüz altın bu kadar ekmeği satın almaya yetmez" O zaman Andreas dedi, "Burada beş somunu ve iki balığı olan bir çocuk var fakat bu kadar kişi için nedir ki bu?" İsa cevap verdi, "Kalabalığı oturtun." Ellişer kırkar otlar üzerine oturdular. O zaman İsa dedi, "Allah'ın adıyla! Bismillah" ve ekmeği alıp Allah'a dua etti. Ve sonra ekmeği bölüp havarilere verdi, havariler de kalabalığa verdiler ve balıkları da böyle yaptılar. Herkes yedi ve herkes doydu. O zaman İsa dedi, "Artanları toplayın." Havariler parçaları toplayıp on iki sepet doldurdular. Bunun üzerine herkes elini gözlerine koyup, dedi, "Uyanık mıyım, yoksa düş mü görüyorum?" Ve büyük mucize nedeniyle kendilerinden geçmiş gibi bir saat öyle kalakaldılar.

Ardından İsa, Allah'a şükredip, onları dağıttı, fakat ayrılmak istemeyen yetmiş iki kişi vardı; bu durum karşısında İsa, inançlarını anlayıp, onları şakirdi olarak seçti. Buradan, Erden yakınındaki Tire'de çölün boş bir parçasına çekilen İsa, yetmiş iki kişiyi, on ikiyle birlikte çağırdı ve kendisi bir taşın üzerine oturup, onları da yanına oturttu. Ve bir ah çekişle ağzını açtı ve dedi,

"Bu gün Yahudiye'de ve İsrail'de büyük bir kötülük gördük ve öyle bir kötülük ki, göğsümün içinde kalbim Allah korkusuyla titreyip duruyor. Bakın, size diyorum ki, Allah kendi şanını kıskanır ve İsrail'i bir sevgili gibi sever. Bir genç bir hanımı sevdiğinde, o kendisini sevmez de, başkasını severse, kızar ve rakibini öldürür, biliyorsunuz. Allah da böyle yapar, diyorum size, çünkü İsrail herhangi bir şeyi sevip, bu nedenle de Allah'ı unutur, Allah da böyle bir şeyi hiçe indirir. Şimdi, hangi şey burada, yeryüzünde, Allah için din adamlığı ve kutsal mabetten daha kıymetlidir?

Bununla birlikte, Yeremya peygamber zamanında insanlar Allah'ı unutmuşlardı ve tüm dünyada bir benzeri yok diye yalnızca mabetle öğünüyorlardı. O zaman Allah gazaba gelip, bir orduyla Babil kralı Buhtunnasır'a kutsal şehri aldırdı ve kutlu mabetle birlikte yaktırdı. O kadar ki, Allah'ın peygamberlerinin dokunmak korkusuyla titrediği tüm kutsal şeyler kötülük dolu kâfirlerin ayakları altında ezildi.

İbrahim, oğlu İsmail'i hak olandan biraz daha fazla sevdi; bunun üzerine Allah İbrahim'in kalbindeki bu şerli sevgiyi öldürmek için ona oğlunu boğazlamasını emretti; bıçak kesmiş olsaydı bunu yapacaktı.

Davud, Abşelom'u şiddetle sevdi ve bu nedenle Allah, oğulun babasına isyan etmesine hükmetti ve oğul saçından asılıp, Yoab tarafından öldürüldü. Abşelom saçını her şeyden çok severdi de, bu saç kendisinin asıldığı bir ipe döndü!

Suçsuz Eyüp, yedi oğlu ve üç kızını gereğinden fazla sevecekti ki, Allah kendisini Şeytan'ın eline verdi. Şeytan da onu bir günde yalnızca oğullarından ve zenginliğinden yoksun bırakmakla kalmadı, Aynı zamanda onu acı bir hastalıkla çarptı. O kadar ki, yedi yıl süreyle bedeninden kurtlar çıktı.

Babamız Yakup, Yusuf'u öteki oğullarından daha çok sevdi, bunun üzerine Allah onu sattırdı ve bu aynı oğullara Yakup'u aldattırdı; o kadar ki, kurtların oğlunu yediğine inandı ve böylece ağlaya ağlaya on yıl geçirdi.

Allah sağ ve diridir ki kardeşler, Allah bana kızar diye korkuyorum. Bu bakımdan, Yahudiye ve İsrail'e varıp, on iki İsrail kabilesine aldanmamaları için vaazlarda bulunmalısınız."

Havariler korku içinde ağlayarak cevap verdiler, "Bize ne emredersen yaparız." O zaman İsa dedi, "Üç gün namaz kılıp oruç tutalım, bundan sonra da her akşam ilk yıldız görünüp, namaz bittiğinde, üç kez daha namaz kılıp, üç kez O'ndan merhamet isteyelim, çünkü İsraili'lerin günahı başka günahlardan üç kez daha ağırdır." Öyle yapalım" diye karşılık verdi havariler. Üçüncü günün bitiminde dördüncü günün sabahı, İsa tüm şakirtlerini ve havarilerini çağırıp, kendilerine dedi, "Barnabas ve Yuhanna benimle kalsın yeter; siz diğerleri tüm Samiriye, Yahudiye ve İsrail yörelerine gidip, tövbeyi anlatın; çünkü balta, kesip devirmek için ağaca inmek üzeredir. Ve hastalar için de dua edin, çünkü Allah bana her hastalık üzerinde yetki vermiştir." O zaman, bu satırları yazan dedi, "Ey muallim, eğer havarilerine tövbe etme şekli sorulursa, ne cevap versinler?" İsa karşılık verdi, "Bir adam cüzdanını yitirdiğinde, onu görmek için yalnızca gözünü mü veya almak için yalnızca elini mi, ya da sormak için yalnızca dilini mi öne sürer? Kesinlikle hayır, ama tüm bedenini öne sürüp, onu bulmak için ruhunun tüm gücünü kullanır. Doğru değil mi?" O zaman, bu satırları yazan cevap verdi, "Doğruların doğrusu."

Sonra İsa dedi, "Tevbe, kötü yaşantının ters yüzüdür; çünkü her duyu günah işlerken yaptığının tam tersine dönmelidir. Sevinç yerine keder konmalı, gülme yerine ağlama, gülüp eğlenme yerine oruç, uyuma yerine gece ibadetleri, boş vaktin yerine faaliyette bulunma, şehvetin yerine arılık, masal söyleme ibadete, hırs ve tamah da sadaka vermeye dönüşsün." O zaman, bu satırları yazan karşılık verdi, "Ama kendilerine nasıl kederleneceğimiz, nasıl ağlayacağımız, nasıl oruç tutacağımız, nasıl faaliyet göstereceğimiz, nasıl arı-duru kalacağımız, nasıl namaz kılacağımız ve infakta bulunacağımız sorulursa ne cevap verecekler? Ve nasıl tövbe edileceğini bilmiyorlarsa, doğru olarak nasıl kefarette bulunacaklar?" İsa cevap verdi,

"İyi sordun ey Barnabas, İnşallah her şeye tam olarak cevap vermek arzusundayım. Bu bakımdan, size bu gün genel olarak tövbeden söz edeceğim ve birinize söylediğimi hepinize söylüyorum demektir. Öyleyse bil ki, tövbe bir başka şeyden daha fazla olarak salt Allah sevgisi için yapılmalıdır. Aksi halde tövbe etmek boşuna olacaktır. Durumu size bir benzetmeyle anlatayım.

Her bina, temeli çekip alındığında yıkılıp, enkaz haline gelir; doğru mudur bu? "Doğrudur. Bizim kurtuluşumuzun temeli Allah'tır. Onsuz kurtuluş olmaz. İnsan günah işlediği zaman, kurtuluşunun temelini yitirmiş olur; bu bakımdan, işe temelden başlamak gerekir. Söyle bana, kölelerinizi size karşı suç işleseler ve siz de, onların size karşı işledikleri suçtan dolayı değil de, ödüllerini yitirdiklerinden dolayı üzüldüklerini bilseniz, kendilerini bağışlar mısınız? Kesinlikle, hayır. Öyle de, size diyorum ki, Allah, Cennet'i yitirdiklerinden dolayı pişman olanlara işte böyle yapacaktır. Bütün iyiliklerin düşmanı olan şeytan, Cennet'i yitirip, Cehennemi kazandığı için büyük pişmanlık gösterdi. Ama hiç merhamet görmeyecek artık o, neden biliyor musun? Çünkü onda Allah sevgisi yoktur; bırakın bunu, Yaratıcısından nefret eder o.

Bakın, size diyorum ki, her hayvan tabiatı gereği, arzu ettiği şeyi yitirirse yitirilmiş olan bu iyilik için kederlenir. Bunun gibi, gerçekten tövbe edecek olan günahkâr da, içinde Yaratıcısına karşı yaptığı şeyi cezalandırma arzusu duymalıdır. O şekilde ki, ibadet ettiği zaman, Allah'tan Cennet dilenmeye veya Cehennemden kurtulmayı istemeye kalkışmaz. Bunun yerine utanarak Allah önünde secdeye varır, der, "Ey Rab, sana kulluk etmesi gereken zamanda, hiç yoktan sana karşı aşırı giden suçluya bak. Bu nedenle burada, yaptığının düşmanın olan Şeytan'ın eliyle değil, Senin elinle cezalandırılmasını diliyor; şundan ki, dinsizler Senin yaratıkların karşısında sevinmesinler. İstediğin biçimde cezalandır, ceza ver ey Rab, çünkü Sen bana hiç bir zaman bu hayırsızın hak ettiği kadar çok azap etmezsin."

Böylece, bu tövbe biçimine sarılan günahkâr, adalet isteğine oranla Allah'tan daha çok merhamet görecektir. Emin olun ki, iğrenç bir saygısızlıktır günahkârın gülmesi; o kadar ki bu dünya babamız Davud'un haklı olarak söylediği gibi, bir gözyaşları vadisidir. Kölelerinden birini oğul edinen ve mülkündeki her şey üzerine efendi yapan bir kral vardı. Şimdi, öyle oldu ki, şerli bir adamın kandırmasıyla zavallı kralın gözünden düştü; yalnızca içten içe değil, aynı zamanda hakir görülüp, gün be gün çalışarak kazandığı her şeyden yoksun bırakılarak büyük acılar çekti. Siz sanır mısınız ki, bu adam şu veya bu vakit gülebilir?"

"Kesinlikle hayır. Çünkü eğer kral bunu bilmiş olsa, gözünden düştüğünü görüp onu köleleştirir. Ama her halde o, gece gündüz demeden ağlar." diye cevap verdi havariler, O zaman İsa ağlayarak dedi,

"Yazıklar olsun dünyaya, çünkü sonsuz azap kesindir onun için. Ey zavallı insanlık, Allah seni hikâyecikteki mecaz anlamında bir oğul olarak seçip, sana Cennet'i bahşetti, ama sen orada ey zavallı, Şeytan'ın etkisiyle Allah'ın gözünden düştün ve Cennet'ten atılıp, pis dünyaya mahkûm edildin; burada tüm şeyleri zahmetle elde edersin.

Her iyi çalışma sürekli günah işlemekle senden, alınır. Ve dünya sadece güler ve daha kötüsü, en büyük günahkâr olan herkesten daha çok güler. Bu bakımdan dediğiniz gibi olacak, yani Allah, günahlarına gülen ve onlar için ağlamayan günahkârı ebedi ölüme çarptıracaktır. Günahkârın ağlaması, bir babanın ölmek üzere bulunan oğluna ağlaması gibi olmalıdır. Ah insanın deliliği, kendinden ruhu ayrılan bedene ağlar da, günah nedeniyle Allah'ın merhametinden ayrılan ruha ağlamaz.

Söyleyin bana, denizci, gemisi fırtınaya tutulup parçalandığı zaman yitirdiği şeyleri ağlamakla geri getirebilecek olsa ne yapar? Belli ki, oturup acı acı ağlar. Ama size diyorum ki size, insan ağladığı her şeyde günaha girer de, yalnızca günahına ağladığı zaman girmez. Çünkü insana gelen her belâ kurtuluşu için Allah'tan gelir ki, buna sevinmesi gerekir. Fakat günah, insanın helaki için şeytan'dan gelir de, insan buna üzülmez. Mutlaka buradan fark ediyorsunuz ki, insan kayıp peşindedir, kâr değil."

Bartalemus dedi, "Rab, kalbi ağlamaya yabancı olduğu için ağlayamayan kimse ne yapsın?" İsa cevap verdi, "Gözyaşı dökenlerin hepsi ağlamıyor, ey Bartalemus. Allah sağ ve diridir ki, gözlerinden hiç yaş düşmeyen, ama yine de gözyaşı döken bin kişiden daha çok ağlayan insanlar bulunur. Bir günahkârın ağlaması, üzüntünün ağırlığı nedeniyle dünyevî sevginin tüketilmesidir. O kadar ki, nasıl güneş ışığı en üste konanı bozulup çürümekten korursa, aynen öyle, bu tükeniş ruhu günahtan korur. Eğer Allah, gerçekten tövbe edene denizin suları kadar gözyaşı verecek olsa, o çok daha fazlasını arzular ve böylece bu arzu, yanan bir ocağın bir damla suyu tükettiği gibi, seve seve dökeceği bu küçücük damlayı da tüketir. Fakat hemen hıçkırıklarını koyuverenler, yükü azaldıkça daha hızlı giden at gibidirler. Mutlaka, hem içte sevgisi, dışta gözyaşı olan insanlar da vardır. Fakat bu şekilde o, bir Yeremya gibi olacaktır. Allah, ağlamada gözyaşından çok üzüntüye bakar."

O zaman Yuhanna dedi, "Ey muallim, insan günahtan başka şeyler üzerine ağlamakla nasıl kaybeder?" İsa cevap verdi; "Eğer, Hirodes sana tutman için bir gömlek verse ve ardından onu senden çekip alsa, bu senin için bir ağlama nedeni olur mu?" "Hayır" dedi Yuhanna" O zaman, İsa dedi, "Şimdi, insan hiçbir şey yitirmediği zaman, ağlamasına neden yoktur, yitirdiği zaman da yoktur; çünkü her şey Allah'ın elinden gelir. Öyleyse, Allah'ın istediği zaman elindekini çıkarma kudreti olmasın mı, ey aptal adam? Madem senin olan senin, günah kendinin, öyleyse sen bunun için ağlayacaksın, bir başka şey için değil." Matta dedi, "Ey muallim, tüm Yahudiye önünde Allah'ın insana hiç benzemediğini itiraf ettin, şimdi de, insanın her şeyi Allah'ın elinden aldığını söylüyorsun; o halde, Allah'ın eli olduğuna göre, insana benzeyen bir yanı var demektir." İsa cevap verdi

"Yanılgı içindesin ey Matta ve kelimelerin anlamını bilmeyen pek çokları da bu şekilde yanılmışlardır. İnsan, kelimelerin dış biçimini değil, insan konuşmasını bizimle Allah arasında bir yorumcuymuş gibi görerek, anlamı göz önüne almalıdır. Bilmez misiniz ki, Allah babalarımıza Sina dağında konuşmak dilediği zaman, babalarımız, "Bize sen konuş ey Musa, Allah bize konuşmasın, yoksa ölürüz" diye haykırmışlardı? Ve Allah İşaya peygamber aracılığıyla ne dedi bilmez misiniz ki, gök yerden ne kadar uzaksa, Allah'ın yol ve yöntemleri insanların yol ve yönteminden o kadar uzaktır.

Allah Öylesine ölçümlenemezdir ki, O'nu anlatmaktan titriyorum. Ama sizin için bir girişimde bulunmam gerekiyor. Size diyorum ki, gökler dokuz tanedir ve birbirlerine olan uzaklığı, birinci göğün yerle olan uzaklığı kadardır. Bu da yerden beş yüz yıllık bir yolculuk uzaklığındadır. Bu bakımdan, yer en yüksek gökten dört bin beş yüz yıllık bir yolculuk uzaklığında olmaktadır. Size diyorum ki, yine yer birince göğe oranla bir iğnenin ucu gibidir. Birinci gök aynı şekilde ikinciye oranla bir nokta gibidir ve bunun gibi tüm gökler bir sonrakinden daha küçüktür.

Fakat tüm göklerle birlikte yerin tüm büyüklüğü, Cennet'e oranla bir nokta gibidir, olmadı bir kum taneciği gibidir. Bu büyüklük ölçülemez değil midir?" Havariler cevap verdiler, "Evet, mutlaka." O zaman, İsa dedi,

"Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, Allah'ın Arşı? önünde Kâinat bir kum taneciği kadar küçüktür. Ve Allah'ın Arşı? Kâinattan, tüm gökleri, Cennet'i ve daha başka şeyleri doldurmak için gidecek kum taneleri sayısınca büyüktür. Şimdi, bakın bakalım; Allah yeryüzü üzerinde küçük bir çamur parçası olan insanla herhangi bir şekilde oranlanabilir mi? Öyleyse, dikkat edin de eğer ebedî hayatı elde etmek istiyorsanız, çıplak kelimelere değil, anlama bakın."

Havariler karşılık verdiler, "Yalnızca Allah bilebilir kendini ve gerçek İşaya peygamberin dediği gibidir, "O, insan duyularından gizlidir." İsa cevap verdi,

"Evet, böylesi doğrudur; bu bakımdan, Cennet'te olduğumuzda, burada kişinin bir damla tuzlu sudan denizi tanıdığı gibi, biz de Allah'ı tanıyacağız. Dersime dönecek olursam, size diyorum ki, insan yalnızca günahı için ağlamalıdır. Çünkü günah işlemekle insan Yaratıcısını bir yana iter. Ya, eğlencelere ve ziyafetlere gidip duran insan nasıl ağlayacaktır? Bu ateş çıkaracakmış gibi ağlayacaktır o! Eğer nefisleriniz üzerinde hâkimiyetiniz varsa, ziyafetleri oruca çevirmelisiniz. Çünkü böyle bir hâkimiyete sahiptir Allah'ımız."

Teddeus dedi, "Öyleyse madem, Allah'ın üzerinde hâkimiyeti bulunan nefsi vardır." İsa cevap verdi, "Yine mi geriye dönüp, "Allah'ın bunu vardır", "Allah böyledir" gibi sözler söylemek? Deyin bana, insanın nefsi var mıdır?" "Evet" diye cevap verdi havariler. İsa dedi, "Bir insan bulunabilir mi ki, içinde hayat olsun da nefsi çalışmasın?" "Hayır" dedi havariler. "Siz kendinizi aldatıyorsunuz çünkü kör, sağır, dilsiz ve kötürüm insan için nefis nerededir? Ya, bir insan bayıldığı zaman?"

O zaman havariler şaşırdılar; İsa yine dedi, "İnsanı meydana getiren üç şey vardır; her biri kendi başına ayrı üç şey, Ruh, nefis ve ceset. Allah'ımız ruhu ve bedeni duyduğunuz gibi yaratmıştır, ama nefsi nasıl yarattığını henüz işitmediniz. Bu bakımdan, yarın inşallah size hepsini anlatacağım." Ve İsa böyle deyip Allah'a şükretti ve halkımızın kurtuluşu için dua etti, hepimiz de "Âmin" dedik. Sabah namazını bitirince İsa bir palmiye ağacının altına oturdu ve havarileri orada kendisine yaklaştılar. O zaman İsa dedi,

"Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, hayatımız konusunda pek çokları aldanıyor. Ruh ve nefis birbirine öylesine bitişiktir ki, insanların büyük bölümü ruh ve nefsi bir ve aynı şey olarak görür ve onu özde değil de, yaptığı işe göre kısımlara ayırıp, duygusal, bitkisel ve zihinsel ruh diye adlar takar. Ama bakın, size diyorum ki, ruh birdir, düşünür ve yaşar. Ey aptallar, hayat olmadan zihinsel ruhu nereden bulacaklar? Emin olun ki, hiç bulamayacaklar ama duyular olmadan hayat, nefis kendisini terk ettiği zaman bayılanda görüldüğü gibi hemen bulunabilir."

Teddeus karşılık verdi, "Ey muallim, nefis hayatı terk ettiği zaman insanın hayatı olmaz." İsa cevap verdi, "Bu doğru değil, çünkü insan, ruh ayrıldığı zaman hayattan yoksun olur; çünkü ruh, mucize dışında bir daha bedene dönmez, fakat nefis duyduğu korku nedeniyle veya ruhun duyduğu üzüntü nedeniyle ayrılır. Çünkü nefsi Allah zevk için yaratmıştır ve nasıl beden yemekle yaşıyor ve ruh da bilgi ve aşkla yaşıyorsa, o da yalnızca zevkle yaşar. Bu nefis şimdi, günah nedeniyle Cennet'in zevkinden yoksun bırakılmasının kızgınlığıyla ruha karşı isyan halindedir. Bu bakımdan, onun bedenî zevklerle yaşamasını istemeyen için, onu manevî zevklerle beslemeye çok büyük ihtiyaç vardır. Anlıyor musunuz? Bakın, size diyorum ki, onu yaratan Allah, onu cehenneme ve acımasız karlara ve buzlara mahkûm etti; çünkü o kendisinin Allah olduğunu söyledi; fakat Allah onu, yiyeceğini alıp da besininden yoksun bırakınca, Allah'ın bir kölesi ve O'nun ellerinin işi olduğunu itiraf etti.

Ve şimdi söyleyin bana, nefis dinsizlerde nasıl çalışır? Emin olun ki, onlarda Allah gibidir o, Allah'ın kanununu bırakarak nefsin peşinden gittiklerini görüyorsunuz. Bu bakımdan, onlar iğrençleşirler ve hiçbir salih amelde bulunmazlar. Ve günaha üzülmenin peşinden gelen ilk şey oruç tutmaktır. Belli bir yemeğin kendisini hasta ettiğini gören, ölmekten korkarak, yediğine üzüldükten sonra, hastalanmamak için bu yemeği bırakır. Günahkâr da böyle yapmalıdır. Zevkin kendisini, dünyanın bu iyi şeylerinde nefse uyarak yaratıcısı Allah'a karşı günaha sürüklediğini görür, bırakın böyle yaptığına üzülsün, çünkü bu kendisini Allah'tan, hayatından yoksun bırakmakta ve sonsuz Cehennem ölümü vermektedir.

Ama insan yaşarken dünyanın bu güzel şeylerine ihtiyaç duyduğundan, burada oruç gereklidir. Öyleyse, bırakın da nefsi kırsın ve Rabbi olan Allah'ı bilsin. Ve nefsin oruçtan nefret ettiğini görünce de, bırakın sonsuz üzüntüden başka hiçbir zevkin olmadığı Cehennemîn durumunu koysun önüne; bir tek zerresi tüm dünyanın zevklerinden daha büyük olan Cennet'in zevklerini koysun önüne. Bu şekilde kolaylıkla durgunlaşacaktır o; çünkü çoğu elde etmek için azla yetinmek, azın içinde tepinip, bütünden yoksun kalmaktan ve azap içinde kalmaktan daha iyidir. İyi oruç tutmak için zengin ağırlayıcıyı hatırlamanız gerek. Çünkü burada yeryüzünde her günü zevk sefa içinde geçirmek isteyen, tek bir damla sudan ebediyen yoksun kaldı; öte yandan, burada, yeryüzünde kırıntılarla yetinen Lazarus Cennet'in dopdolu nimetleri içinde ebediyen yaşayacaktır.

Ama pişman olan tedbirli olsun; çünkü şeytan her iyi işi, daha çok, başkalarından da öte, kendisine karşı inançlı bir köleden, asi bir düşmana dönüştüğü için pişman olanın iyi işlerini yok etmenin yollarını arar. Bu bakımdan, şeytan, hastalık bahanesiyle ne olursa olsun ona oruç tutturmamaya çalışacak ve bundan bir yarar sağlayamadığı zaman da, hasta düşüp, ardından zevk sefa içinde yaşaması için onu aşırı derecede oruç tutmaya çağıracaktır.

Ve bunda da başarılı olamazsa, hiç yemek yemeyen, fakat daima günah işleyen kendisine benzemesi için, orucunu yalnızca bedensel yemeğe dayandırtmanın çaresini arayacaktır. Allah sağ ve diridir ki, oruç tutmayanları hakir görüp, kendini onlardan daha üstün tutarak bedeni yemekten yoksun bırakmak ve ruhu gururla doldurmak iğrenç bir şeydir. Söyleyin bana, hasta olan adam, doktorun kendisine verdiği perhizden dolayı böbürlenip, perhizsiz olanlara deli mi diyecektir? Kesinlikle hayır. Aksine, kendisine, perhiz verilmesini gerektiren hastalıktan dolayı üzülecektir. Böyle de, size diyorum ki, pişman olan orucundan dolayı övünmemeli ve oruç tutmayanları hakir görmemelidir; bunun yerine, oruç tutmasına neden olan günahı için üzülmelidir. Pişman olup oruç tutan, lezzetli yemekler de yememelidir, kaba yemeklerle yetinmelidir. Şimdi, bir insan ısıran köpeğe ve tepen atan ata lezzetli yemek verir mi? Hayır, kesinlikle, ama tam tersini yapar. Ve oruçla ilgili olarak bu kadar size yetsin.

Bakın, uyanık olmakla ilgili size söyleyeceklerime kulak verin. Nasıl, vücudun uyuması ve ruhun uyuması diye iki tür uyuma varsa, böyle de, uyanık olmakta, vücut uyurken ruhun uyumamasına dikkat etmelisiniz. Çünkü bu en ağır bir hatadır. Deyin bana, benzetme olsun diye söylüyorum. Yürürken kendini kayaya çarpan ve ayağını kayaya vurmamak için kaçındıkça başını vuran bir adam var. Nedir böylesi bir adamın durumu?" "Zavallı böyle bir adam kendinde değildir." diye cevap verdi havariler, O zaman, İsa dedi,

"İyi cevap verdiniz, çünkü bakın size diyorum ki, vücuduyla uyanık olup, ruhuyla uyuyan kendinde değildir. Manevî kötürümlük maddî olandan daha çok ağırsa, iyileşmesi de daha zor olur. Bu bakımdan, böylesi bir zavallı, yaşamanın başı olan ruhuyla uyuma bedbahtlığının farkına varmayıp da, yaşamanın ayağı olan vücuduyla uyumadığı için övünecek midir? Ruhun uyuması, Allah'ı ve korkunç hükmünü unutmaktır.

Öyleyse, uyanık olan ruh, her yerde ve her şeyde Allah'ı duyan ve daima her an Allah'tan rahmet ve bereket gördüğünü bilerek, her şeyde her şey kanalıyla ve her şeyin üstünde O'nun celal ve azametine şükür eden ruh tur. Bu bakımdan, O'nun celal ve azametinden korkan ruhun kulağında şu melekî söz yankılanır durur, "Yaratıklar, hükme gelin, çünkü Yaratıcınız sizi yargılamak diliyor." Çünkü o hep Allah'a kulluk eder durur. Söyleyin bana, daha fazlasını, bir yıldızın ışığıyla veya güneşin ışığıyla görmek istemez misiniz?"

Andreas cevap verdi, "Güneşin ışığıyla; çünkü yıldızınkiyle yakındaki dağları bile göremeyiz, ama günesin ışığıyla en minnacık bir kum tanesini görürüz. Bu nedenle de, yıldızın ışığında korkarak yürürken, güneşin ışığında güvenle yürürüz." İsa karşılık verdi.

"Aynen öyle de, size diyorum ki, ruhla Allah'ımız olan adalet güneşiyle bakmalı, vücudun gördükleriyle övünmemelisiniz. Bu bakımdan, en doğru olan, vücudun uyumasından mümkün olduğu kadar kaçınmaktır, ama bundan kaçınmak da, nefis ve beden yiyecekle, zihin de işle ağırlaştığından hemen hemen imkânsızdır. Bundan dolayı, bırakın çok fazla iş ve çok fazla yemekten kaçınmak için birazcık uyusun. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, her gece bir miktar uyumak meşrudur, fakat Allah'ı ve korkunç hükmünü unutmak asla meşru değildir ve ruhun uyuması böylesi bir unutmadır."

O zaman, bu satırları yazan karşılık verdi, "Ey muallim, Allah'ı her zaman hatırda nasıl tutabiliriz? Emin olun, bize bu imkânsız görünüyor." İsa, iç çekerek dedi, "İnsanın çekebileceği en büyük ıstıraptır bu, ey Barnabas. Çünkü insan burada yeryüzünde yaratıcısı Allah'ı her zaman hatırda tutamaz; ancak kutsal olanlar bunun dışındadır. Çünkü onlar, Allah'ı unutamasınlar diye içlerinde Allah'ın bereketinin nurunu taşıdıklarından Allah'ı her zaman hatırda tutarlar. Ama söyleyin bana, taş ocağında çalışanları gördünüz mü?

Bir yandan başkalarıyla konuşurken, öte yandan yapa yapa demire bakmadan taşı işleyen demir aletle devamlı vurmayı, ama yine de ellerine vurmamayı nasıl da öğrenmişler! Şimdi, siz de bu şekilde yapın. Unutma hastalığını tümüyle yenmek istiyorsanız, kutsal olmayı arzulayın. Bakın ki, su uzun bir süre vura vura en sert kayaları tek bir damlayla yarar geçer. Bu hastalığı neden yenemediğinizi biliyor musunuz? Çünkü bunun bir günah olduğunun farkına varmadınız. Öyleyse size diyorum ki, bir reis sana bir hediye verse ey insan, senin gözlerini kapayıp ona sırtını dönmen bir hatadır. Allah'ı unutanlar da işte böyle hata yaparlar. Çünkü her vakit insan Allah'tan rahmet ve hediyeler alır. Şimdi söyleyin bana, Allah'ımız her vakitte size nimetini bahşetmiyor mu? Kesinlikle evet; çünkü hiç durmadan, sayesinde yaşadığınız nefesi veriyor size. Bakın, bakın size diyorum ki, vücudunuzun nefes aldığı her an kalbiniz, "Allah'a şükürler olsun" demelidir."

O zaman Yuhanna dedi, "Dediklerin doğruların doğrusu ey muallim; bu bakımdan bu kutlu duruma ulaşmanın yolunu öğret bize." İsa cevap verdi,

"Bakın, size diyorum ki, kişi böyle bir duruma, Rabbimiz Allah'ın rahmeti olmadan insanî güçlerle erişemez. İnsanın, Allah'ın kendisine vermesi için iyiliği istemesi gerektiği doğrudur. Söyleyin bana, sofraya oturduğunuz zaman, görmek istemediğiniz etleri alır mısınız? Emin olun ki, hayır. Böyle de size diyorum ki, arzu etmediğiniz şeyi almayacaksınız. Eğer kutsallık arzu ederseniz, Allah göz açıp kapamadan daha az bir zaman içinde sizi kutsal yapmaya kadirdir, fakat insan hediye ve hediyeyi vereni anlasın diye, Allah'ımız beklememizi ve istememizi diler. Bir hedefe atışta bulunanları gördünüz mü? Mutlaka pek çok kez boşa atarlar. Buna rağmen, hiç bir zaman boşa atmak istemezler, daima da hedefi vurma ümidindedirler. Şimdi, sizde böyle yapın. Allah'ı her zaman hatırda tutmak isteyen ve unuttuğunuzda kederlenen sizler; Allah, söylediğim şeylerin hepsini elde etmeniz için size bereket verecektir.

Oruç tutmak ve ruhen uyanık bulunmak birbiriyle öylesine bir aradadır ki, eğer kişi uyanıklığı bozarsa, oruç da hemen bozulur. Çünkü bir insan, günah işlemekle ruhun orucunu bozar ve Allah'ı unutur. İşte, uyanık olmak ve oruç tutmak ruh bakımından biz ve bütün insanlar için her zaman gereklidir. Çünkü günah işlemek kimse için meşru değildir. Ama vücudun oruç tutması ve uyanık kalması, inanın bana her zaman ve herkes için mümkün değildir. Çünkü hastalar ve yaşlılar, çocuklu kadınlar, perhiz yapan insanlar, çocuklar ve zayıf yapıda daha başka kişiler vardır. Kuşkusuz herkes, normal ölçülerine göre giyinmiş olsalar bile, kendi oruç tutma biçimini tespit etmelidir. Nasıl, bir çocuğun elbiseleri otuz yaşlarında bir insan için uygun değildir, aynen öyle, bir kişinin uyanıklığı ve orucu da bir diğeri için uygun değildir. Ama dikkat edin ki, geceleyin uyanık kalıp, ardından Allah'ın emri üzere namaz kılmanız ve Allah'ın sözünü dinlemeniz gerektiği zaman, uyuyasınız diye şeytan tüm gücünü kullanacaktır. Söyleyin bana, bir arkadaşınız eti yiyip de, kemikleri size verse razı olur musunuz?"

Petrus cevap verdi, "Hayır muallim, çünkü böylesine arkadaş değil, sahtekâr denmesi gerekir." İsa iç çekerek cevap verdi,

"Tam gerçeği söyledin ey Petrus, çünkü kişi vücuduyla gereğinden fazla uyanık kalıp, ibadet edeceği veya Allah'ın sözlerini dinleyeceği zaman uyur veya uyuklayıp başı aşağı düşerse, böylesi bir bedbaht, Yaratıcısı Allah'la alay etmektedir ve böyle bir günah dolayısıyla da suçludur. Hatta Allah'a vermesi gereken zamanı çalıp, istediği zaman ve istediği kadar harcadığı için de bir soyguncudur. Bir insan, içinde en iyi şarap bulunan bir kâseyi, şarabın en iyi miktarı bitinceye kadar içmeleri için düşmanlarına, şarabın tortuları kalınca da, içmesi için efendisine verdi. Efendinin her şeyi öğrendiği zaman hizmetçisine ne yapacağını ve hizmetçinin onun önünde ne hale geleceğini düşünürsünüz? Mutlaka onu dövecek ve yerinde bir kızmayla dünyanın kanunlarına göre kendisini öldürecektir.

Şimdi, zamanının en iyisini işlerinde ve en kötüsünü de ibadet ve kanunu incelemede geçiren bir adama Allah ne yapacaktır? Yazıklar olsun dünyaya, çünkü bununla ve daha büyük günahlarla kalbi ağırlaşmıştır! Bu yüzden, size gülmek ağlamaya, ziyafetler oruca ve uyku uyanıklığa dönüşmeli dediğim zaman, duyduğunuz şeylerin tümünü üç kelimeye sıkıştırdım. Burada, yeryüzünde kişi her zaman ağlamalı ve bu ağlama yürekten olmalı, çünkü Yaratıcımız Allah'a karşı geliniyor; nefis üzerinde hâkimiyet kurmak için oruç tutmalı ve günah işlememek için uyanık olmalısınız ve bedenen ağlama, bedenen oruç tutma ve uyanık olma her bir kişinin bünyesine göre yapılmalıdır.

Hayatımızı sürdürmemiz için tarlanın meyvelerinden aramaya çıkmalısınız, çünkü sekiz gündür hiç ekmek yemiyoruz. Bu bakımdan, Allah'ımıza dua edecek ve Barnabas ile birlikte sizi bekleyeceğim. Bunun üzerine, tüm şakirtler ve havariler, İsa'nın sözüne göre dörder altışar yola koyuldular. İsa'nın yanında bu satırları yazan kaldı; o zaman İsa ağlayarak dedi, "Ey Barnabas, sana büyük sırlar açıklamam gerekiyor, bundan sonra ben dünyadan ayrılacağım ve sen de onlara anlatacaksın." O zaman, bu satırları yazan ağlayarak dedi; "Beni ağlat ey muallim, başkalarını da ağlat. Çünkü biz günahkârlarız. Ve Allah'ın bir mukaddesi ve peygamberi olan sen, senin için bu kadar ağlamak uygun değildir." İsa karşılık verdi,

"İnan bana Barnabas, ben ağlamam gerektiği kadar ağlayamıyorum. Çünkü eğer insanlar bana Allah dememiş olsaydı, ben Allah'ı burada, Cennet'te görüleceği biçimde görecek ve Hüküm Günü'nden korkmama emniyetine erişecektim. Ama Allah biliyor ki, ben suçsuzum, çünkü hiç bir zaman bir köleden öte tutulma düşüncesi beslemedim. Hem, sana diyorum ki, eğer Allah diye çağırılmamış olsaydım, dünyadan ayrılınca Cennet'e götürülecektim, ama şimdi Hüküm Günü'ne kadar oraya gitmeyeceğim. Şimdi, benim ağlamama neden olup olmadığını görüyorsun.

Bil ki ey Barnabas, bu yüzden her halde büyük zulme uğrayacak ve havarilerimden biri tarafından otuz paraya satılacağım. Bu bakımdan, eminim ki, beni satacak olan benim adıma öldürülecek, çünkü Allah beni yeryüzünden çekecek ve herkes onun ben olduğuma inansın diye hainin görünümünü değiştirecek; yine de, o, şerli bir ölümle öldüğü zaman, ben uzun bir süre bu lekeyle dünyada kalacağım.

Fakat Allah'ın kutlu Elçi'si Muhammed gelince, bu rezalet silinip gidecek. Ve Allah bunu yapacak, çünkü bana bu canlı bilinme ve şu rezil ölüme yabancı olma ödülünü verecek olan Mesih gerçeğini itiraf etmiş bulunuyorum."

O zaman, bu satırları yazan karşılık verdi, "Ey muallim, söyle bana, kimdir bu alçak! Çünkü seve seve boğar öldürürüm onu." "Sus, bir şey söyleme" diye cevap verdi İsa, "Çünkü Allah böyle diliyor ve o hain başka türlüsünü de yapamaz. Fakat gör ki, annem böyle bir olaya üzüldüğünde, rahatlaması için ona gerçeği anlatırsın." O zaman, bu satırları yazan karşılık verdi, "İnşallah bütün bunları yapacağım ey muallim."

Şakirtler dönüşlerinde, çam kozalakları getirdiler ve Allah'ın iradesiyle bir hayli de hurma bulmuşlar. Öğle namazından sonra İsa ile birlikte yediler. Bu sırada bu satırları yazanın üzgün yüzünü gören şakirtler ve havariler, İsa'nın hemen dünyadan ayrılması gerektiğinden korkuya kapıldılar. Bunun üzerine, İsa onları teselli ederek dedi,

"Korkmayın, çünkü sizden ayrılma saatim henüz gelmiş değil. Yanınızda bir süre daha kalacağım. Bu bakımdan, dediğim gibi, Allah'ın İsraili'lerin üzerine merhamet etmesi için, tüm İsrail'e varıp, pişman olmayı anlatmayı size öğretmeliyim. Öyle ki, herkes tembelliğin farkına varsın ve çok daha fazla günahının kefaretini ödesin; çünkü iyi meyve vermeyen her ağaç kesilecek ve ateşe atılacaktır.

Bağ tarlası olan bir vatandaş vardı ve tarlanın ortasında, içinde güzel bir incir ağacı olan bir bahçe bulunuyordu. Üç yıldır mal sahibi ağaca geliyor ve üzerinde hiç meyve bulamıyordu ve tüm öbür ağaçların meyve verdiğini görünce, bağcısına dedi, "Bu kötü ağacı kes, çünkü araziye yük oluyor." Bağcı karşılık verdi, "Değil efendim; çünkü güzel bir ağaçtır o." "Ses etme" dedi mal sahibi, "Çünkü yararsız güzelliklere önem vermem ben. Palmiye ve pelesenk ağacının incirden daha soylu olduğunu bilmen gerek. Ama evimin avlusuna bir palmiye ve bir de pelesenk ağacı fidanı dikmiş ve çevresine hayli para harcayarak duvar çevirmiştim. Fakat bunlar meyve yerine yığılıp kalan yaprak verip, evimin önündeki araziyi de verimsizleştirince, ikisini de ortadan kaldırdım. Şimdi, diğer bütün ağaçların meyve verdiği bağ tarlama ve bahçeme yük olan evimin uzağındaki bir incir ağacını nasıl bağışlayayım? Emin ol ki, ona daha fazla katlanmayacağım." O zaman bağcı dedi, "Efendi, toprak oldukça zengin. Bu bakımdan, bir yıl daha bekle. Ben incir fidanının dallarını budayıp, kendinden toprağın verdiği tüm fazlalıkları alayım ve taşlı kuru bir araziye koyayım; böyle yapıca meyve verecektir o." Mal sahibi karşılık verdi, "Şimdi git ve öyle yap; bekleyeceğim ve incir fidanı da meyve verecek." Bu temsilî hikâyeyi anlıyorsunuz değil mi?"

Havariler cevap verdiler, "Hayır Rab, bu nedenle onu bize açıklayın." İsa karşılık verdi,

"Bakın, size diyorum ki, mal sahibi Allah'tır, bağcı da O'nun kanunu. Allah'ın Cennette palmiye ve pelesenk ağaçları vardı; şeytan palmiye ağacı, ilk insan da pelesenk ağacıdır. Allah, bunları çıkarıp attı. Çünkü salih ameller meyvesi vermiyorlar, bunun yerine pek çok melekleri ve pek çok insanları ayıplayan dinsizce sözler sarf ediyorlardı. Şimdi, Allah insanı dünyaya, tüm emir ve yasaklarına göre Allah'a kulluk eden yaratıklarının arasına indirmiştir. Allah'ın, meleği ve ilk insanı bağışlamayıp, meleği ebedi, insanı da bir süre için cezalandırdığını görerek diyorum ki, meyve vermeyen insanı, Cehenneme mahkûm eder.

Bu konuda Allah'ın kanunu der ki, bu hayatta insan için pek çok iyi şeyler vardır ve bu nedenle salih ameller işleyebilmesi için sıkıntılar çekmesi Ve dünyevî iyiliklerden yoksun kalması gerekmektedir. Dolayısıyla, Allah'ımız insanın Pişman olmasını bekler. Bakın, size diyorum ki, Allah'ımız insanı çalışmaya mahkûm etmiştir ki, Allah'ın dostu ve peygamberi Eyüp der, "Kuşun uçmak için, balığın da yüzmek için doğduğu gibi, insan da çalışmak için doğar." Allah'ın bir peygamberi olan Davud da şöyle der, "Elimizin emeğini yiyerek kutsanacağız ve bu bizim için iyidir." Bu nedenle, herkes niteliğine göre çalışsın.

Şimdi söyleyin bana, babamız Davud ve oğlu Süleyman elleriyle çalışmışlarsa, günahkârın ne yapması gerekir? Yuhanna dedi, "Muallim, çalışmak yerinde olan bir şey, ama bunu yoksullar yapmalı." İsa karşılık verdi, "Ya, çünkü onlar başka türlü yapamaz. Ama bilmez misin ki, iyilik iyi olmak için gereklilikten azade olmalıdır? Böyle de, güneş ve diğer gezegenler, başka türlüsünü yapamasınlar diye Allah'ın hükümleriyle güçlendirilmişlerdir ve bu nedenle de, herhangi bir liyakatleri yoktur. Söyleyin bana, Allah çalışma hükmünü koyduğu zaman, "Yoksul insan yüzünün teriyle yaşayacaktır" mı dedi? Ve Eyüp, "Kuş uçmak için doğar, yoksul insan da çalışmak için doğar" mı dedi? Hayır, Allah insana, "Ekmeğini yüzünün teriyle yiyeceksin" ve Eyüp de "İnsan çalışmak için doğmuştur" demiştir. Bu bakımdan, insan olmayan bu hükmün dışındadır. Emin olun ki, her şeyin pahalı olmasının nedeni, pek çok haylaz insanın bulunmasıdır. Eğer, bunlar çalışacak olsalar, bazısı toprağı sürse, bazısı da sularda balıkçılık yapsa, dünyada bolluk üstü bolluk olur. Ve yokluklar nedeniyle, korkunç Hüküm Günü'nde hesap vermek gerekecektir.

Bırakın, insan bana bir şeyler desin. Dünyaya ne getirdi ki, bu nedenle haylaz haylaz yaşasın? Çıplak ve hiç bir şey yapamayacak biçimde doğduğu ortada. Bundan dolayı da, bulduğu şeylerin tümünün sahibi değil, dağıtıcısıdır o. Ve o korkunç günde bunların hesabını verecektir.

İnsanı vahşi hayvanlar gibi yapan iğrenç şehvetten çok korkmak gerekir; çünkü düşman kişinin kendi evi içindedir. Bu bakımdan, düşmanın gelmeyeceği herhangi bir yere gitmen mümkün değildir. Ah, niceleri şehvet yüzünden helak olup gittiler! Şehvet yüzünden tufan oldu, o kadar ki, dünya Allah'ın merhameti önünde silinip gitti de, yalnızca Nuh ve seksen üç insan kurtuldu.

Şehvet yüzünden Allah üç lanetli şehri yerle bir etti ve içlerinden yalnızca Lut ve iki oğlu kurtuldu. Şehvet yüzünden Bünyamin'in kabilesi tümüyle sönüp yok oldu. Ve bakın size diyorum ki, şehvet yüzünden ne kadar insanın helak olduğunu size anlatacak olsam, beş günlük süre yetmez. Yakup karşılık verdi, "Ey üstat, şehveti simgeleyen nedir?" İsa cevap verdi, "Şehvet, gem vurulmamış bir aşk arzusudur; akıl tarafından yönlendirilmezse, insan zihin ve duygularının sınırlarını aşar, öyle ki, insan kendini bilmeden, nefret etmesi gereken şeyi sever. İnanın bana, insan, böyle bir şeyi Allah kendisine verdi diye değil de, sahibi olarak bir şeyi severse, bir zani olur; çünkü Yaratıcısı Allah'la birlikte olması gereken ruhu yaratıkla birleştirmiştir. Ve işte Allah İşaya peygamber aracılığıyla ağlayarak der, "Sen pek çok âşıklarla zina ettin; buna rağmen bana dön, seni kabul edeceğim." Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, eğer insanın kalbinde içten bir şehvet olmazsa, dışta kötülüklere düşmez; çünkü kök giderse ağaç hemen ölür. Bu nedenle insan, Yaratıcısının kendisine verdiği hanımla yetinsin ve başka bir kadını unutsun."

Andreas karşılık verdi, "İnsan, yaşadığı şehirde o kadar çok varken, kadınları nasıl unutur?" "Ey Andreas, şehirde yaşayan insana, şehrin zarar vereceği ortada; görülüyor ki, şehir her kötülüğü emen bir süngerdir. Nasıl asker, kale çevresinde düşmanlar olduğu zaman, vatandaşlar adına her zaman ihanetten korkarak ve kendini her türlü saldırıya karşı koruyarak yaşıyorsa, insana da şehirde yaşamak yaraşır. Aynen böyle de, diyorum ki size, insan dıştan gelen her türlü günah dürtüsünü itsin ve nefisten korksun.

Çünkü onun kirli şeylere karşı aşırı bir arzusu vardır. Ama her türlü şehevî günahın kaynağı olan göze gem vurmazsa, kendini nasıl korusun? Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, maddi gözleri olmayan, üçüncü dereceye kadar olan cezaları görmekten emindir; hâlbuki gözleri olan yedinci dereceye kadar cezalandırılır.

"İlya peygamber zamanında, İlya iyi yaşantısı olan kör bir adamı ağlarken görüp, ona sordu, "Niye ağlarsın, ey kardeş?" Kör adam cevap verdi, "Ağlarım, çünkü Allah'ın mukaddesi İlya Peygamber'i göremiyorum." O zaman, İlya kendisini azarlayıp dedi, "Bırak ağlamayı ey adam, çünkü ağlamakla günaha giriyorsun." Kör adam karşılık verdi, "Söyle bana şimdi, ölüleri kaldıran ve gökten ateş indiren Allah'ın kutsal bir peygamberini görmek günah mıdır?" İlya cevap verdi, "Gerçeği konuşmuyorsun; çünkü İlya senin dediklerinin hiç birini yapamaz. Senin gibi bir insandır o. Dünyadaki tüm insanlar, tek bir sineği meydana getiremezler." Kör adam dedi, "Sen böyle dersin ey adam, çünkü İlya herhalde bazı günahların nedeniyle seni azarladı da, bu bakımdan ondan nefret ediyorsun." İlya karşılık verdi, "İnşallah gerçeği söylüyorsundur; çünkü ey kardeş, eğer İlya'dan nefret edersem Allah'ı severim ve İlya'dan ne kadar nefret edersem, Allah'ı o kadar çok severim."

Bunun üzerine, kör adam çok kızdı ve dedi, "Allah sağ ve diridir ki, sen dinsizin birisin! İnsan Allah'ın peygamberinden nefret ederken, Allah sevilebilir mi? Defol git, seni daha fazla dinlemek istemiyorum çünkü!" İlya karşılık verdi, "Kardeş, şimdi bedenle görmenin nasıl kötü olduğunu zekânla görebiliyorsundur. Çünkü İlya'yı görmek için göz istersin, ruhunla da İlya'dan nefret edersin." Kör adam karşılık verdi, "Hemen defol git, çünkü sen Şeytan'sın. Allah'ın mukaddesine karşı beni günaha katacaksın." O zaman İlya ah çekti ve gözyaşları içinde dedi, "Gerçeği söyledin ey kardeş, çünkü görmeği arzu ettiğin benim bedenim seni Allah'tan ayırır."

Kör adam dedi, "Seni görmek istemiyorum; hem, gözlerim olsa, seni görmemek için kaparım." O zaman İlya dedi, "Bil ki kardeş, ben İlya'yım!" Kör adam karşılık verdi. "Doğruyu söylemiyorsun." O zaman İlya'nın havarileri dediler, "Kardeş, o Allah'ın peygamberi İlya'nın ta kendisidir." "Söyleyin bana" dedi kör adam, "Eğer o peygamberse, ben hangi soydanım ve nasıl kör oldum?" İlya cevap verdi, "Sen Levî kabilesindensin ve Allah'ın mabedine girerken, mabedin yanında bir kadına şehvetle baktığından Allah'ımız görme gücünü aldı."

O zaman, kör adam ağlayarak dedi, "Bağışla beni ey Allah'ın kutsal peygamberi; sana dediklerimden dolayı günaha girdim; seni görmüş olsaydım, günah işlemeyecektim." İlya karşılık verdi, "Allah'ımız bağışlasın seni ey kardeş, çünkü benim hakkımda bana doğruyu söylediğini biliyorum; çünkü kendimden ne kadar çok nefret edersem, o kadar çok Allah'ı severim ve eğer beni görsen, Allah'ın razı olmadığı arzun yatışır. Çünkü senin Yaratıcın İlya değil, Allah'tır; bu bakımdan ben senin için Şeytan'ım" dedi İlya ağlayarak; "Çünkü sana Yaratıcıdan yüz çevirttim. O halde ağla kardeş, çünkü senin hakkı batıldan ayırt ettirecek ışığın yok. Ama olsaydı, benim akidemi hor görmeyecektin. Bu nedenle, sana diyorum ki, pek çokları beni görmek arzular ve uzaklardan beni görmeye gelirler ve bunlar sözlerimi hor görürler. Dolayısıyla onlar için, kurtuluşları için, gözlerinin olmaması daha iyi, çünkü kendileri gibi yaratılandan zevk alan ve Allah'tan zevk almaya çalışmayan herkes kalbinde bir put yapıyor ve Allah'ı bırakıyor."

Sonra İsa iç çekerek dedi, "İlya'nın dediklerinin hepsini anladınız mı?" Havariler cevap verdiler, "Gerçekten anladık ve burada, yeryüzünde puta tapıcı olmayan pek az kişi bulunduğunu görüp, ne diyeceğimizi bilemiyoruz." O zaman İsa dedi, "Doğru söylüyorsunuz, çünkü şimdi İsraili'ler beni Allah yerine koyarak, kalplerindeki puta tapıcılığı yerleştirmek arzusundaydılar.

Pek çokları Allah olduğumu söylersem tüm Yahudiye'ye hâkim olabileceğimi ve sürekli nefis bir yaşantı içinde reisler arasında kalmayıp, çöllük, yerlerde yoksulluk içinde yaşamak istediğimden deli olduğumu söyleyerek, öğretimi hakir görmektedirler. Ey, sineklerde ve karıncalardaki ışığa değer verip, yalnızca meleklerde, peygamberlerde ve Allah'ın mukaddeslerinde bulunan ışığı hor gören talihsiz insan! O halde, göz korunmayacak olursa ey Andreas diyorum ki sana, baş aşağı şehvetle düşmemek mümkün değildir. Bu konuda, Yeremya peygamber ağlaya ağlaya gerçeği söylüyordu, "Gözüm ruhumu çalan bir hırsızdır." Böyledir, çünkü babamız Davud da Rabbimiz Allah'a en büyük özlemle, yararsız şeylere bakmaktan gözlerini çevirmesi için dua ediyordu. Gerçekten sonu olan her şey boşunadır. Öyleyse, söyleyin bana, bir kimsenin ekmek alacak iki kuruşu olsa, onu duman almak için harcar mı? Kesinlikle hayır; şundan ki, duman gözleri incitir ve vücuda hiç bir gıda vermez. İşte insan da aynen böyle yapsın, çünkü o gözlerinin bakışı ve kalbinin bakışıyla Yaratıcısı Allah'ı ve iradesinin verdiği temiz lezzeti tanımaya çalışmalı ve Yaratıcıyı yitirmeye neden olan yaratılanı amaç edinmemelidir.

İnsan bir şeye baktığı ve o şeyi insan için yaratan Allah'ı unuttuğu her vakitte günah işlemiş olur. Çünkü eğer bir arkadaşın kendisini hatırda tutması için sana herhangi bir şey verse ve sen de onu satıp, arkadaşını unutsan, arkadaşına karşı suç işlemiş olursun, işte insan da böyle yapar. Çünkü yaratılana bakıp, onu insanın sevgisi için yaratmış olan Yaratıcıyı hatırda tutmadığı zaman, akılsızlığından yaratıcısı Allah'a karşı günaha girer, Bu bakımdan, kadınlara bakıp, kadını erkeğin iyiliği için yaratan Allah'ı unutan kişi, kadını sevecek ve arzulayacaktır. Ve bu şehveti o dereceye zorlayıp gelecektir ki, sevilen şeye benzeyen her şeyi sevecek, bu şekilde hatırlanması bir utanç olan bu işin günahı doğacaktır. O halde, eğer insan gözlerine gem vuracak olursa, nefsinin üzerinde hâkim olacak, o da kendisine sunulmayan şeyi arzulayamayacaktır. Çünkü böylece beden ruha tabî olacaktır.

Nasıl gemi rüzgârsız hareket edemezse, beden de nefs olmadan günah işleyemez. "Sonra, pişman olanın masal söylemeyi ibadete çevirmesi gerekir. Bu Allah'ın bir hükmü olmasa bile, akıl bunu gösteriyor. Çünkü her haylaz kelimede insan günaha girer ve Allah'ımız günahı ibadetle siler. Çünkü ibadet ruhun avukatıdır; ibadet ruhun ilâcıdır; ibadet kalbin savunmasıdır; ibadet inancın silâhıdır, ibadet nefsin gemidir; ibadet bedenin, günahla bozulmasını önleyen tuzudur. Size diyorum ki, ibadet hayatımızın elleridir; bununla, ibadet eden kişi hüküm gününde kendisini koruyacaktır çünkü ruhunu burada, yeryüzünde günahtan uzak tutacak ve kalbini kötü arzuların değmesinden koruyacaktır; nefsini Allah'ın kanunu içinde tutup, istediği her şeyi Allah'tan alarak bedeni de takva yolunda yürüdüğü için Şeytan'ı kızdıracaktır.

Huzurunda durduğum Allah sağ ve diridir ki, ibadet etmeyen insan, derdini köre açan dilsiz bir adamdan; merhemsiz iyileştirilebilen fistülden, hareket etmeden kendini savunan veya silahsız olarak bir başkasına saldıran, dümensiz kürek çeken veya tuz olmadan ölü bedeni koruyan bir adamdan daha çok salih amel sahibi değildir. Çünkü bakın, eli olmayan alamaz. Eğer insan gübreyi altına ve çamuru şekere çevirebilecek olsa, ne yapar?"

Sonra, İsa sustu, havariler cevap verdiler, "Kimse, altın ve şeker yapmaktan başka bir işe kendini koşmaz." O zaman İsa dedi, "Şimdi, neden insan aptalca masal anlatıcılığı ibadete dönüştürmez? Zaman kendine Allah tarafından Allah'a karşı gelsin diye mi verilmiştir yoksa? Hangi reis kendi üzerine savaş açsın diye bir şehri tebaasına verir? Allah sağ ve diridir ki, eğer insan boş konuşmakla ruhunun ne hallere girdiğini bilmiş olsa, konuşmaktansa hemen dilini dişleriyle koparır. Ey zavallı dünya! Bugün insanlar ibadet için toplanmazlar da, mabedin verandalarında ve mabedin ta içinde şeytan boş konuşma kurbanlarını alır ve utanç duymadan sözünü edemediğim şeylerden daha kötü olan da budur.

Boş konuşmanın meyvesi budur ki, zihni gerçeği anlamayacak biçimde zayıflatır; nasıl, yarım kiloluk pamuk yükünü taşımaya alışmış bir at on kiloluk taşı taşıyamazsa, aynen öyle. Fakat bundan daha kötüsü, insanın zamanını şakayla geçirmesidir. İbadet etmek istediği zaman, şeytan aklına şu aynı şakaları getirir, o kadar ki, Allah'ın merhametini çekip, günahlarının affını sağlamak için günahlarına ağlaması gerektiği zaman, gülmekle Allah'ın kızgınlığını çeker; O da kendisini cezalandıracak ve fırlatıp atacaktır. Öyleyse, yazıklar olsun şakayla boş vakit geçirenlere! Ama Allah'ımız şaka edip boş vakit geçirenleri iğrenerek alırsa, ya komşusuna iftira edip, mırıldanıp duranı nasıl alacak ve çok gerekli bir işle uğraşır gibi günahla uğraşanların durumu ne olacaktır? Ah murdar dünya, senin Allah'ın nasıl elem verici bir cezasına çarpılacağını tasavvur edemiyorum! Öyle de, pişman olan, diyorum ki o sözlerini altın fiyatına vermelidir."

Havarileri karşılık verdiler, "Ama bir insanın sözlerini altın fiyatına kim alır? Kesinlikle hiç kimse ve nasıl pişman olacaktır? Mutlaka açgözlü olacaktır o!" İsa cevap verdi,

"Öylesine ağır kalpleriniz var ki, ben onları kaldıramıyorum. Bu, bakımdan, her sözde size anlamı da söylemem gerekiyor. Ama size sırlarını öğrenme lütfunda bulunan Allah'a şükredin. Pişman olan, konuştuğunu satsın demiyorum. Konuştuğu zaman, altın çıkarıyormuş gibi düşünsün diyorum. Çünkü kuşkusuz böyle yapmakla, nasıl altın gerekli şeyler için harcanırsa, o da yalnızca konuşması gerektiği zaman konuşacaktır. Ve nasıl kimse altını vücudunu incitecek bir şey için harcamazsa, o da ruhunu incitebilecek bir şeyin sözünü etmesin. Nasıl ki Vali bir mahpusu yakalayıp da sorguya çekerken zabıt kâtibi de konuşulanları kayda geçiyorsa, söyleyin bana, böyle bir adam nasıl konuşur?" Havariler cevap verdiler, "Yerinde ve korkarak konuşur ki, kuşku uyandırmasın ve valiyi sinirlendirebilecek herhangi bir şey söylememek, aksine serbest bırakılabilecek şekilde dikkat eder."

O zaman, İsa karşılık verdi, "Ruhunu yitirmemek için, pişman olanın da yapması gereken budur. Çünkü Allah her insana zabıt kâtibi olarak, biri yaptığı iyilikleri, diğeri de kötülükleri yazan iki melek vermiştir. Öyleyse, eğer bir insan merhamet görmek istiyorsa, altını ölçtüğünden daha çok konuşmasını ölçsün.

Hırs ve tamaha gelince, bu da sadaka vermeye çevrilmelidir. Bakın, size diyorum ki, nasıl terazi denge merkezi varsa, tamahkârın da sonunda varacağı yer olarak Cehennem vardır. Neden biliyor musunuz? Anlatacağım size, Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, tamahkâr diliyle sessiz bile olsa yaptıklarıyla der, "Benden başka Allah yoktur." Sahip olduğu ne varsa, başını, sonunu, çıplak doğup, her şeyi ardında bırakarak öleceğini düşünmeden istediği gibi harcar. Şimdi söyleyin bana, Hirodes size bakmanız için bir bahçe verse, siz de kendinizi hemen sahip yerine koyup, Hirodes'e hiç meyve göndermeseniz ve Hirodes size adam gönderip meyve istediğinde elçileri kovsanız, söyleyin bana, kendinizi bu bahçenin kralları yapmış olmaz mısınız? Mutlaka, öyle.

Şimdi, diyorum ki size, aynen tamahkâr adam da böyle, Allah'ın kendine vermiş olduğu zenginliği üzerinde kendini ilâh yapar. Hırs ve tamah, zevkine göre yaşamasının günahıyla Allah'ı yitiren ve kendinden gizli olup, çevresini iyilikleri yerine koyduğu geçici şeylerle kuşatan Allah'tan memnun olmayan nefsin bir susuzluğudur ve bu susuzluk arttıkça, kendini o kadar çok Allah'tan uzaklaşmış bulur. Ve günahkârın doğru yolu bulması, tövbe etme lütfunda bulunan Allah'tandır. Babamız Davud da şöyle der, "Bu değişim Allah'ın sağ elinden gelir."

Pişmanlığın nasıl olması gerektiğini bilmek istiyorsanız, size insanın ne tür bir şey olduğunu anlatmam lâzım. Ve bugün bize iradesini sözlerim aracılığıyla bildirme lütfunda bulunan Allah'a şükürler edelim."

Bundan sonra ellerini kaldırıp dua ederek, dedi,

“Merhametiyle bizi yaratan, bize Doğru Elçi'nin diniyle kulların insanlar mertebesi veren Kadir ve Rahim Rab Allah, tüm nimetlerin için sana şükreder olsun. Günahlarımıza hayıflanarak, namaz kılıp zekât vererek, oruç tutup Kelimen üzerinde çalışarak, iradeni bilmeyenlere öğreterek, Sen'in sevgin için dünyanın sıkıntılarını çekerek ve Sana kulluk için ölüm üzerine hayatımızdan geçerek seve seve yalnızca Sana ibadet ederiz. Sen ey Rab, seçtiklerini koruduğun gibi, Kendi benliğin aşkına ve bizi kendisi için yarattığın Elçin aşkına ve tüm kutsal kulların ve peygamberlerin aşkına bizi şeytan'dan, nefisten ve dünyadan koru!” Havariler karşılık verdiler, “Âmin, Âmin Rab, Âmin ey merhametli Allah'ımız.”

36. İnsanın Yaratılışı.

Cuma günü gelince, sabah erkenden namazdan sonra İsa havarilerini topladı ve onlara dedi, "Oturalım; çünkü işte bu günde Allah insanı yeryüzünün çamurundan yarattı; ben de inşallah, insanın nasıl bir şey olduğunu size anlatacağım." Herkes oturunca yeniden dedi,

"Allah'ımız, yaratıklarına iyiliğini, merhametini ve hoşgörülüğü ve adaletiyle birlikte kudretini de göstermek için birbirine zıt dört şeyden bir terkip meydana getirdi ve bunları, toprak, hava, su ve ateş her biri zıddını dengelesin diye insan denilen nihai bir nesnede birleştirdi. Ve bu dört şeyden, sinirler, damarlarla ve tüm iç parçaları ile birlikte et, kemik, kan, ilik ve deriden oluşan insan vücudu olarak bir kap yaptı; içine Allah, bu hayatın iki yönü olarak ruh ve nefsi yerleştirdi; orada yağ gibi yayıldığı için nefse yerleşim bölgesi olarak vücudun her parçasını verdi. Ve ruha da yerleşim bölgesi olarak, nefisle birleşip tüm hayata egemen olması için kalbi verdi. İnsanı bu şekilde yaratan Allah, içine akıl denilen bir ışık yerleştirdi ki deri, nefs ve ruhla tek bir hedefte Allah'a kulluk için çalışmak birleşsin.

Bundan sonra, bu eseri Cennet'e koyunca, akıl, Şeytan'ın dürtmesiyle nefsin iğvasına uğradı, beden rahatını yitirdi, nefs kendisiyle yaşadığı zevki yitirdi ve ruh da güzelliğini yitirdi. Böylesi kötü bir duruma düşen insan, akıl tarafından engellenmediğinden çalışmakta huzur bulmayıp, zevk peşinde koşan nefisle, gözlerin kendine gösterdiği ışığın peşinden gider; bundan dolayı da, gözler boş şeylerden başka bir şey görmediğinden kendini aldatır ve böylece dünyevi şeyleri seçerek günah işler. İşte, Allah'ın rahmetiyle, insanın aklının iyiyi kötüden seçmek ve gerçek zevki ayırt etmek için yeniden aydınlatılması gerekmektedir; bunu bilmekle günahkâr tövbeye yönelir. Bu bakımdan, bakın, size diyorum ki, eğer Rabbimiz Allah insanın kalbini aydınlatmazsa, insanın akıl yürütmelerinin hiç bir önemi yoktur."

Yuhanna karşılık verdi, "O halde, insanların konuşması hangi, amaca hizmet etmektedir?" İsa cevap verdi, "İnsan, insan olarak insanı tövbeye yöneltmek için hiç bir işe yaramaz; fakat insan, Allah'ın insanı doğruya çekmek için kullandığı bir araç olarak işe yarar. İşte Allah böyle, insanın kurtuluşu için gizli olarak insanda bir şeyler meydana getirir. Bu nedenle kişi, Allah'ın kendinde konuştuğu birini bulabilirim diye herkesi dinlemelidir."

Yakup karşılık verdi, "Ey muallim, eğer sahte bir peygamber ve bize ders veriyormuş gibi davranan yalancı bir muallim gelecek olsa, ne yapmamız gerekir?" İsa bir temsille cevap verdi.

"Bir insan ağını alıp balık tutmaya gider ve gittiği yerde pek çok balık yakalar, ama kötü olanları çıkarıp atar. Bir insan ekin ekmeye gider, ama yalnızca iyi toprağa düşen tane tohum taşır. Siz de aynen böyle yapmalısınız. Her şeyi dinlemeli, ama sadece gerçek ebedî hayata meyve taşıyacağından, yalnızca gerçek olanı almalısınız. O zaman, Andreas karşılık verdi, "Öyle de, gerçek nasıl bilinecektir?" İsa cevap verdi,

"Musa'nın kitabına uyan her şeyi gerçek diye alırsınız. Biliyorsunuz, Allah birdir, gerçek birdir; buradan giderek deriz ki, akide birdir ve akidenin anlamı birdir ve dolayısıyla din birdir. Bakın, size diyorum ki, eğer gerçek Musa'nın kitabından silinip çıkarılmamış olsaydı, Allah, babamız Davud'a ikinciyi vermeyecekti. Ve Davud'un kitabı tahrif edilmemiş olsaydı, Allah İncil'i bana emanet etmeyecekti; çünkü Allah'ımız Rab değişmez ve tüm insanlara tek bir mesajla konuşmuştur. Bu bakımdan, Allah'ın elçisi geleceği zaman, dinsizlerin benim kitabımda yaptıkları tahrifatın tümünü temizlemek için gelecektir."

Sonra, bu satırları yazan karşılık verdi, "Ey muallim, kanunun tahrif edildiği ve yalancı peygamberin konuştuğu zamanlarda insan ne yapsın?" İsa cevap verdi,

"Güzel bir soru ey Barnabas. Bu nedenle sana diyorum ki, böyle bir zamanda, insanlar sonunda Allah'a varacaklarını düşünmediklerinden pek az kişi kurtulur. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki; insanı amacından yani Allah'tan yüz çevirten her akide en kötü akidedir. Onun için, akidede göz önünde bulunduracağınız üç şey vardır, Allah'a karşı sevgi, kişinin komşusuna acıması ve Allah'a karşı gelen, O'na her gün karşı gelen kendinden nefret etmesi. Öyleyse, bu üç temele zıt olan her akideden kaçın. Çünkü o en şerli olandır.

Şimdi de hırs ve tamaha dönüyorum ve size diyorum ki, nefs bir şeyi elde etmek istediği veya onu inatla koruduğu zaman ki, "Böyle bir şeyin sonu olacak" demelidir. Eğer onun sonu olacaksa, onu sevmenin delilik olduğu ortadadır. Bu bakımdan, kişiye yakışan, sonu gelmeyecek olanı sevmesi ve korumasıdır. Öyleyse, bir insanın haksızca kazandığı şeyleri hakça dağıtmakla, hırs ve tamah sadakaya dönüşsün. Ve sağ elin verdiğini, sol elin bilmemesine baksın. Çünkü münafıklar infakta bulunurken görünmek ve dünya tarafından övülmek arzu ederler. Ama boşunadır verdikleri, çünkü insan kim için çalışırsa, ücretini de ondan alır. O halde, eğer insan Allah'tan bir şey alacaksa, onun Allah'a kulluk etmesi yaraşır. Ve infakta bulunurken, verdiğiniz her şeyi Allah sevgisi için Allah'a verdiğinizi düşünmeye çalışın. Bu bakımdan, vermekte yavaş davranmayın ve sahip olduğunuz şeyin, Allah sevgisi için en iyisini verin.

Söyleyin bana, Allah'tan kötü olan bir şeyi almak ister misiniz? Ey toz toprak, kesinlikle hayır! O halde, eğer Allah sevgisi için kötü olan bir şeyi verirseniz, kendinize nasıl inanırsınız? Kötü bir şey vermekten hiç bir şey vermemek daha iyidir; çünkü vermemekle dünyaya göre bazı mazeretleriniz olacaktır; ama değersiz bir şey vermek ve en iyiyi kendisi için alıkoymakta, mazeretiniz ne olacaktır? Pişman olmakla ilgili size söylemem gereken şeylerin tümü bu kadar."

Barnabas karşılık verdi, "Pişmanlık ne kadar sürmeli?" İsa cevapladı, "İnsan günah içinde oldukça, daima tövbe etmeli ve pişman olmalı. Dolayısıyla, insan hayatı boyunca her zaman günah işlediğinden, daima da pişman olmalıdır; ayakkabılarınızın patladığı her vakit onları onarıyorsunuz, ama ayakkabılarınıza ruhunuzdan daha çok dikkat etmeyeceksiniz."

37. İyiliği Allah'tan Bilmek.

İsa, havarilerini çağırıp, "Gidin ve duyduklarınızı anlatın" diyerek, onları ikişer ikişer tüm İsrail yöresine dağıttı. Havariler baş eğdiler ve İsa elini başlarının üzerine koyarak dedi, "Allah'ın adıyla hastalara sıhhat verin, cinleri çıkarıp atın ve benim baş kâhinin önünde dediklerimi kendilerine anlatarak, İsraili'leri benim ne olduğum konusunda aldatmayın. Sonra, bu satırları yazanla, Yakup ve Yuhanna dışında hepsi ayrıldı ve tüm Yahudiye içine girip, İsa'nın kendilerine anlattığı gibi pişman olmayı anlattılar, her türlü hastalığı iyileştirdiler. O kadar ki, İsrail'de, İsa'nın "Allah birdir ve İsa Allah'ın peygamberidir" şeklindeki sözleri tasdik edildi ve bir kalabalık gördüklerinde hastaları iyileştirmekle ilgili olarak İsa'nın yaptığını yaptılar.

Ama Şeytan'ın oğulları İsa'ya eza etmek için bir başka yol buldular. Bunlar kâhinlerle din adamlarıydı. Ardından, İsa'nın İsrail üzerinde krallığa göz diktiğini söylemeye başladılar. Fakat avamdan korktukları için, İsa'ya karşı gizli gizli plânlar kurdular.

Tüm Yahudiye'yi geçtikten sonra, Havariler İsa'ya geri döndüler, o da kendilerini bir babanın oğullarını kabul ettiği gibi kabul ederek dedi, "Söyleyin bana, Allah'ımız Rab ne işler yaptı? Emin olun ki, Şeytan'ın ayaklarınızın altına düştüğünü ve onu bağcının üzümleri ezdiği gibi ezdiğinizi gördüm!" Havariler karşılık verdiler, "Ey muallim, sayısız hastayı iyileştirdik ve insanlara eziyet eden pek çok cinleri çıkarıp attık." İsa dedi,

"Allah sizi affetsin ey kardeşler, çünkü her şeyi yapan Allah olduğu halde, "Biz iyileştirdik" demekle günaha girdiniz."

O zaman dediler, "Budalaca konuştuk; bu bakımdan, ne diyeceğimizi bize öğretin." İsa cevap verdi,

“Her iyi işte, “Allah yaptı” deyin, her kötü işte de “Günah işledim” deyin.”

“Böyle yapacağız” dedi Havariler ona. Sonra İsa dedi, “İsraili'ler, Allah'ın, benim elimle yaptıklarını şu kadar insanın elleriyle de yaptığını görünce ne diyorlar?” Havariler cevap verdi, “Tek bir Allah'ın bulunduğunu ve senin Allah'ın peygamberi olduğunu söylüyorlar.” İsa neşeli bir yüzle karşılık verdi, “Ben, kulunun arzusunu hor görmeyen Allah'ın kutsal adını tesbih ve tazim ederim!” Ve bunu dedikten sonra istirahate çekildiler.

38. Şeytan'ın Aldatması.

İsa çölden ayrılıp, Kudüs'e vardı; bunun üzerine tüm insanlar O'nu görmek için mabede koşuştular. Mezmurları okuduktan sonra İsa, din adamlarını çıkmak âdetinde oldukları mabedin kürsüsüne çıkarak, eliyle sus işareti yapıp dedi,

"Bizi alevli ruhtan değil, yeryüzünün çamurundan yaratan Allah'ın kutsal adını tesbih ve tazim ederim, ey kardeşler. Günah işlediğiniz zaman, Allah'ın huzurunda merhamet bulunuz ki, şeytan bunu hiç bulmayacaktır, çünkü o gururu yüzünden, alevli ruh olması nedeniyle her zaman soylu olduğunu söylediğinden bunu hiç bulmayacaktır. Duydunuz mu kardeşler, babamız Davud'un Allah'ımız için, toprak olduğumuzu ve ruhumuzun gidip, bir daha geri dönmeyeceğini göz önüne alarak bize merhamet etmiştir dediğini? Bu sözleri bilenler ne kadar kutsaldır, çünkü onlar, günahtan sonra tövbe ederek ve günahları sürüp gitmeyerek, Rablerine karşı sonsuza değin günah işlemezler. Kendilerini yüceltenlere yazıklar olsun, çünkü onlar Cehennemin yakıcı kömürleri olarak azaltılacaklardır.

Söyleyin bana kardeşler, kendi kendini yüceltmenin nedeni nedir? Burada, yer üzerinde herhangi bir iyilik var mıdır acaba?

Kesinlikle hayır; çünkü Allah'ın peygamberi Süleyman'ın dediği gibi, "Güneşin altında bulunan her şey boştur." Eğer dünyada bulunan şeyler bize kendimizi kalbimizde yüceltme nedeni vermiyorsa, hayatımız çok daha az verir. Çünkü insanın altındaki tüm yaratıklar bize karşı savaştıklarından pek çok dert ve ıstıraplarla yüklüdür o. Yazın yakıcı sıcağından niceleri can vermiştir, niceleri kışın soğuğundan ve donundan ölmüştür; yıldırımdan ve doludan ölmüştür niceleri; niceleri de hastalıklardan ve kıtlıktan veya vahşî hayvanlara yem olarak, yılanlar tarafından ısırılarak, yemekten boğularak ölmüştür! Ey, her yerde tüm yaratıkların kendisi için tuzak kurduğu ve altında ezilecek kadar kendini yücelten talihsiz insan!

Ya, yalnızca fena şeyler arzulayan beden ve nefs için, günahtan başka bir şey teklif etmeyen dünya için, Şeytan'a kulluk edip, Allah'ın kanununa göre yaşayan herkese eziyet ve zulmeden lanetliler için ne diyeyim? Açıktır ki kardeşler, eğer bir insan, babamız Davud'un dediği gibi "Sonsuzluğa gözleriyle bakarsa günaha girer." "Kişinin kendini kalbinde yüceltmesi, bağışlanmaması için Allah'ın rahmetini ve acımasını kilitlemekten başka bir şey değildir. Çünkü babamız Davud der ki, "Allah'ımız toprak olduğumuzu ve ruhumuzun gidip bir daha dönmeyeceğini bilir. Kim kendini yüceltirse, toprak olduğunu inkâr etmiş olur. Bu yüzden de ihtiyacını bilmeyerek yardım istemez ve böylece yardımcısı olan Allah'ı kızdırır. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, şeytan kendi zavallılığını bilse ve her zaman Sübhân olan Yaratıcısından merhamet isteseydi, Allah Şeytan'ı bağışlardı."

İşte böyle kardeşler, ben yeryüzünde yürüyen ve size pişman olun ve günahlarınızı bilin diyen bir insanım. Toprağım ve çamurum. Diyorum ki kardeşler, Roma askerleri aracılığıyla şeytan, benim Allah olduğumu söylediğinizde sizi aldattı. Bu bakımdan, sahte ve yalan ilâhlara kulluk ederek Allah'ın lanetine uğradıklarından, aman onlara inanmayın. Babamız Davud bile onlara şöyle lanet okur, "Ulusların tanrıları gümüş ve altındır, kendi ellerinin eseridir; gözleri vardır, görmezler; kulakları vardır, duymazlar; burunları vardır koklamazlar, ağızları vardır yemezler; dilleri vardır, söylemezler; elleri vardır dokunmazlar; ayakları vardır, yürümezler." Bu nedenle babamız Davud sağ ve diri olan Allah'ımıza dua ederek dedi, "Onları yapanlar ve onlara güvenenler de onlar gibi olsunlar."

Ey duyulmamış gurur, Allah tarafından topraktan yaratıldığı halde kendi durumunu unutan ve kendi keyfine göre seve seve ilâh yaratan insanın ah bu gururu! Burada o, sanki "Allah'a kulluk etmekte hiç bir yarar yoktur" diyerek, Allah'la sessizce alay etmektedir. Çünkü yaptıkları bunu gösteriyor.

Şeytan, size benim Allah olduğuma inandırarak, sizi bu duruma düşürmek istedi ey kardeşler; çünkü bir sineği bile yaratamayan ve geçici ve ölümlü olan ben her şeye kendim muhtaç olduğumdan, size yararlı hiç bir şey veremem. O halde bunu yapmak Allah'a aitken ben her şeyde nasıl yardım edebilirim? Öyleyse Allah'ımız olarak, sözüyle Kâinatı yaratan yüce Allah'ı alacak ve başka dinden olanlarla ve ilâhlarıyla alay mı edeceğiz? Buraya, mabede dua etmek için iki kişi geldi; biri ferisi ve diğeri de bir vergi kesenekçisiydi.

Ferisi ibadet yerine yaklaşıp yüzünü yukarı tutarak şöyle dua etti, "Şükürler olsun sana ey Allah'ımız Rab, çünkü ben her kötülüğü yapan öteki insanlar, günahkârlar ve özellikle şu vergi kesenekçisi gibi değilim. Şundan ki, haftada iki kez oruç tutar ve varımın yoğumun onda birini veririm." "Vergi mültezimi uzakta durup yere doğru eğildi ve göğsüne vura vura başı eğik dedi, "Rab, ben ne göğe, ne de ibadet yerine bakacak değilim, çünkü pek çok günahlar işledim; bana merhamet et!" "Bakın size diyorum ki, vergi mültezimi mabetten ferisîden daha iyi bir durumda indi; çünkü Allah'ımız tüm günahlarını affedip onu temize çıkardı. Ama ferisi vergi kesenekçisinden daha kötü durumda mabetten indi; çünkü Allah'ımız yaptıklarını nefretle karşılayıp onu reddetti.

Olur ya, bir insanın bahçe haline getirdiği ormanı kestin diye balta kendi kendiyle öğünsün mü? Asla, çünkü her şeyi yapan insandır; baltayı da kendi elleriyle yapmıştır. Ve sen ey insan, Allah'ımızın seni çamurdan yarattığını ve yapılan her iyiliği sende O'nun yaptığını göre göre, iyi bir şey yaptım diye kendinle öğünür müsün? Ve hangi nedenle komşunu hor görürsün? Bilmez misin ki, eğer Allah seni şeytan'dan korumamış olsaydı, sen şeytan'dan daha kötü olurdun. Şimdi bilmez misin ki, tek bir günah en güzel meleği en iğrenç şeytan yapar. Ve dünyaya gelen en tam insan Âdem'i tüm soyuyla birlikte bizim çektiklerimizi çeken zavallı bir varlık haline getirdi.

O halde hiç korkmadan kendi keyfince yaşayabileceğin faziletle ilgili hangi hükme sahipsin ki? Yazıklar olsun ey çamur, çünkü kendini seni yaratan Allah'ın üstüne çıkardığından, sana tuzak kuran Şeytan'ın ayaklarının altına indirileceksin."

Ve İsa böyle deyip ellerini Rabbe kaldırarak dua etti. Ve insanlar da "Âmin, Âmin." dedi. Duasını bitirince mabedin kürsüsünden indi. Bunun üzerine başına pek çok hasta üşüştü ve onları iyileştirerek mabetten ayrıldı. O zaman, İsa'nın hastalığını gidermiş olduğu cüzzamlı Simun, kendisini yemeğe davet etti. İsa'dan nefret eden kâhinler ve bilginler, Roma askerlerine İsa'nın tanrılarına karşı söylediklerini bildirdiler. Kuşkusuz, O'nu öldürmenin yollarını aradılar, ama bulamadılar, çünkü halktan korkuyorlardı. İsa, Simun'un evine varıp, sofraya oturdu. Ve yemeğini yerken gördü ki, Meryem adında bir sokak kadını eve girip kendini İsa'nın ayakları altındaki yere atarak onları gözyaşlarıyla yıkıyor, değerli bir yağ sürüyor ve başının saçlarıyla siliyor. Simun yemeye oturan herkesle birlikte bir rezaletle karşılaştığını düşündü. Ve kalplerinden dediler, "Eğer bu adam bir peygamber olsa, bu kadının kim ye ne türden olduğunu bilir ve onu kendisine dokundurmaz." İsa dedi, "Simun, sana söyleyecek bir şeyim var." Simun karşılık verdi, "Konuş ey muallim, çünkü sözlerini arzuluyorum" İsa dedi,

"Bir adama iki kişinin borcu vardı. Biri alacaklısına elli kuruş, diğeri beş yüz kuruş borçluydu. Sonra, bunlardan hiç birinin ödeyecek bir şeyleri olmadığından paranın sahibi merhamete gelip borcu her ikisine de bağışladı. Bunlardan hangisi alacaklısını en çok sever?" Simun cevap verdi, "Kendisine daha büyük borç bağışlanmış olan." İsa dedi, "İyi söyledin; sana diyorum ki, öyleyse bu kadına ve kendine bak; çünkü sen Allah'a iki kez borçlusun, biri bedeninin cüzzamından dolayı, diğeri de ruhun cüzzamından dolayı ki bu günahtır. Rabbimiz Allah dualarımla merhamete gelip, senin bedenini ve ruhunu iyileştirmek istedi. Sen bu bakımdan beni az seversin. Çünkü benden hediye olarak az bir şey aldın.

Ve böyle, ben evine gelince de benim ayağımı öpmedin ve başıma da yağ sürmedin. Ama bu kadın, bakın bakın! Senin evine girer girmez, kendini doğruca ayaklarıma atıp onları gözyaşlarıyla yıkadı ve değerli bir yağ sürdü. Bu bakımdan, bakın size diyorum ki, ona pek çok günahları bağışlandı, çünkü beni çok sevmiştir. Ve kadına dönüp, dedi, "Huzur içinde var yoluna git, çünkü Allah'ımız Rab günahlarını bağışlamıştır. Bir daha da günah işlememeye bak. İmanın seni kurtarmıştır."

39. “Gururdan Kurtulmak İçin Ne Yapılmalı?”

Havarileri gece ibadetinden sonra İsa'nın yanına varıp, dediler, “Ey muallim, gururdan kurtulmak için ne yapmalıyız?” İsa cevap verdi, “Yemek için bir reisin evine çağırılan bir yoksul gördünüz mü ?” Yuhanna karşılık verdi, “Ben Hirodes'in evinde yemek yedim. Şöyle ki, seni tanımadan önce balığa gider ve Hirodes'in ailesine balık satardım. Böyle böyle, ziyafet verdiği bir gün, ben o tarafa güzel bir balık götürürken beni durdurdu ve orada yemek yedirdi.” O zaman İsa dedi,

“Şimdi, kâfirlerle nasıl yemek yedin? Allah seni bağışlasın ey Yuhanna! Ama söyle bana, sofraya nasıl oturdun? En yüksek yeri mi aradın? En nefis yemeği mi istedin? Sofrada, kendine soru sorulmadığı zaman konuştun mu? Kendini sofrada oturan diğer kimselerden daha mı değerli saydın?” Yuhanna cevap verdi,

“Allah sağ ve diridir ki, kralın baronları arasında oturan kötü giyimli, yoksul bir balıkçı olduğumu görerek, gözlerimi kaldırmaya cesaret bile edemedim. Böyle iken, kral bana küçük bir et parçası verdiği zaman kralın bana gösterdiği teveccühün büyüklüğünden dünyanın benim olduğunu sandım. Ve işte diyorum ki, kral eğer bizim kanunumuza uymuş olsaydı, hayatımın bütün günlerinde seve seve ona hizmet ederdim.” İsa haykırdı, “Ses etme Yuhanna, çünkü Allah'ın gururumuzdan dolayı Ebiram gibi bizi Cehenneme atmasından korkarım!” Havariler İsa'nın sözleri üzerine korkudan titrerken, O yine dedi,

“Bizi gururumuzdan dolayı Cehenneme atmaması için Allah'tan korkalım. Ey kardeşler, bir reisin evinde ne yapıldığını Yuhanna'dan duydunuz mu? Dünyaya gelen insanlara yazıklar olsun çünkü gurur içinde yaşarlarken zillet içinde ölecekler ve şaşırıp kalacaklar. Bu dünya, Allah'ın insanlara ziyafet verdiği ve Allah'ın tüm kutsal kullarıyla peygamberlerinin yemek yediği bir evdir.

Ve size diyorum ki bakın, insan aldığı her şeyi Allah'tan alır. Bu bakımdan, insan kendi değersizliğini ve Allah'ın bizi besleyen büyük nimetleriyle birlikte yüceliğini de tanıyarak, en derin bir alçak gönüllülük içinde olmalıdır. Öyleyse, insanın "Ah, bu dünyada bu neden yapılır ve bu neden söylenir" demesi değil, gerçekten, kendini dünyada Allah'ın sofrasında duracak değerde görmemesi meşrudur. Ruhumun huzurunda olduğu Allah sağ ye diridir ki, burada, yeryüzünde Allah'ın elinden alınan hiç bir şey küçük değildir, öyleyse insan, karşılığında tüm ömrünü Allah sevgisi için harcamalıdır. Allah sağ ve diridir ki, Hirodes'le yemek yemekle günah işlemiş değilsin ey Yuhanna, çünkü senin yaptığın bize ve Allah'tan korkan herkese bunu anlatman için Allah'ın bir takdiriydi. Böyle yapın"

dedi İsa havarilerine, "Dünyada, Yuhanna'nın Hirodes'in evinde onunla yemek yerken yaşadığı gibi yaşayasınız, çünkü bu şekilde, gerçekten tüm gururlardan kurtulacaksınız."

40. Temsiller

İsa Galile denizi boyunca yürürken, çevresini büyük bir kalabalık aldı; bunun üzerine, sahilden biraz ötede durmakta olan bir kayığa bindi ve sesi işitilebilecek kadar yakınlıkta karaya demir attı. Bunun üzerine, hepsi denizin kıyısına gelerek, oturup sözlerini beklediler. O zaman ağzını açtı ve dedi,

"İşte, ekici ekmeye çıktı, ekerken ekinlerin bazısı yola düştü. Ve bunlar insanların ayakları altında çiğnenip, kuşlar tarafından yendi; bazısı taşların üstüne düştü, nem olmadığından sıçrayıp, güneşte yandılar; bazısı çitlerin içine düştü, burada büyüdüklerinden, dikenler tohumları boğdu ve bazısı da iyi toprağa düştü, burada otuz, altmış ve yüz katına kadar meyve verdiler.

Bakın, bir aile babası bu tarlaya iyi tohum ekti; burada iyi adamın hizmetçileri uyurlarken efendileri olan adamın düşmanı gelip, iyi tohumların üzerine delice otları ekti. Bunun üzerine, ekinler çıkınca, aralarında bir hayli delice otları çıktığı da görüldü. Hizmetçiler efendilerine gelip, dediler, "Ey efendi, tarlana iyi tohum ekmedin miydi? Neden orada bir hayli delice otları da çıktı?" Efendi cevap verdi, "İyi tohum ektim, fakat adamlar uyurken, adamın düşmanı geldi ve ekinler üzerine delice otları ekti." Hizmetçiler dediler, "Gidip, ekinler arasındaki delice otlarını söküp koparmamızı ister misin?" Efendi cevap verdi, "Böyle yapmayın, çünkü onlarla birlikte ekinleri de koparırsınız; bunun yerine hasat zamanı gelinceye kadar bekleyin. O zaman gider ve ekinler arasındaki delice otlarını koparıp yanmaları için ateşe atar, ekinleri de ambarıma korsunuz."

Pek çok adam incir satmaya gittiler ama pazara vardıklarında gördüler ki, insanlar iyi incirler değil de güzel yaprakları arıyorlar. Bunun üzerine, adamlar incirlerini satamadılar.

Ve bu durumu gören kötü bir vatandaş dedi, "Muhakkak zengin olabilirim." Ardından, iki oğlunu çağırıp dedi, "Gidin ve kötü incirleri bulunan pek çok yaprak toplayın." Ve bunları ağırlıklarınca altın karşılığı sattılar. "Çünkü insanlar yapraklarından pek memnun oluyorlardı. Ama yaprakları yiyenler ağır bir hastalığa tutuldular.

Bakın ki, bir vatandaşın, tüm komşu vatandaşların pisliklerini yıkamak için su aldıkları bir çeşmesi vardı; fakat bu vatandaşın kendi elbiseleri çürüyüp gidiyordu.

İki adam elma satmaya gittiler. Biri, elmanın kendine bakmadan, altın karşısındaki ağırlığından dolayı, satmak için elmanın kabuğunu seçti. Diğeri, elmaları elden çıkarıp, yalnızca yolculuğunda yiyeceği ekmeği alabildi. Ama altın karşısındaki ağırlığı nedeniyle insanlar, onları kendilerine iştahla verene bakmadan ve onu hakir görmeden elmaların kabuğunu aldılar."

O gün İsa kalabalığa böylece temsillerle konuştu; sonra, onları dağıtıp, havarileriyle birlikte Nain'e gitti; burada dul bir kadının oğlunu Allah'ın izniyle diriltmişti; bu oğul annesiyle birlikte onu evine alıp, hizmette bulundular. Havarileri İsa'nın yanına varıp, ona şöyle sordular , "Ey muallim, halka söylediğin temsillerin anlamını bize anlat." İsa karşılık verdi, "Namaz saati yaklaşıyor; bu bakımdan, akşam namazı bitince size temsillerin anlamını söyleyeceğim." Namaz bitince havariler İsa'nın yanına vardılar, o da kendilerine dedi,

"Yol üstüne, taşlara, dikenlerin üstüne, iyi toprağa tohum eken, çok sayıda insanın üstüne düşen Allah'ın Kelamını öğreten kişidir. Yola düşer; yani, yaptıkları uzun yolculuklar ve ilişki içinde bulundukları kavimlerin farklılığı nedeniyle, Şeytan'ın hatırlarından Allah'ın Kelamını çıkardığı denizcilerin ve tüccarların kulağına varır.

Taşların üzerine düşer; bu vakit, bir reisin vücuduna karşı göstermek zorunda oldukları büyük dikkat nedeniyle, içlerine Allah'ın Kelamının işlemediği saray hizmetçilerinin kulağına varır. Şundan ki, hatırlarında bundan az bir şey varsa da, herhangi bir zorlukla karşılaşır karşılaşmaz Allah'ın Kelâmı hatırlarından çıkar gider; çünkü Allah'a kulluk etmediklerinden, Allah'tan yardım da umamazlar.

Dikenlerin arasına düşer, bu kez, kendi hayatlarını sevenlerin kulağına varır. Her ne kadar bunların üzerinde Allah'ın Kelâmı biterse de, bedeni arzular büyüyünce iyi tohum olan Allah'ın Kelamını boğarlar. Çünkü bedeni arzular insanlara Allah'ın Kelamını bıraktırır.

İyi toprağa düşer; bu kez, Allah'ın Kelâmı Allah'tan korkanın kulağına varır, burada sonsuz hayat meyvesi verir. Bakın, size diyorum ki, kişinin Allah'tan korktuğu her durumda, Allah'ın Kelâmı onun içinde meyve verir.

Şu aile babasına gelince, size diyorum ki bakın, o her şeyin babası olan Rabbimiz Allah'tır, şundan ki, her şeyi O yaratmıştır. Fakat O, tabiatta görüldüğü biçimde bir baba değildir. Çünkü O hareket etmez, hareket etmeyen üremez, doğmaz, doğurmaz. O halde, Allah'ımız bu dünyanın sahibi olandır; tohum ektiği tarla insan soyudur ve tohum da Allah'ın Kelâmıdır. İşte böyle, muallimler dünyanın işlerine dalarak Allah'ın Kelamını anlatmayı ihmâl ettikleri zaman, şeytan insanların kalbine dalâlet eker, bundan da, şerli akidenin sayısız kolları türer. Kutsal kullar ve peygamberler haykırır, "Ey Rab, sen o zaman insanlara iyi akide vermemiş miydin? Neden o halde bu kadar çok dalâlet oluyor?" Allah cevap verir, "İnsanlara iyi akide verdim, ama insanlar kendilerini boş şeylere kaptırıp giderken, şeytan, benim kanunumu hiçe indirgemek için dalâletler ekiyordu." Kutsal kullar der, "Ey Rab, insanları yok ederek bu dalâletleri dağıtacağız." Allah cevap verir,

"Böyle yapmayın, çünkü müminler kâfirlere akrabalıkla öylesine bağlıdırlar ki, kâfirler içinde yok olurlar. Ama mahkemeye kadar bekleyin, çünkü o zaman kâfirler meleklerim tarafından toplanıp, şeytanla birlikte Cehenneme atılırken, iyi mümin olanlar benim melekûtuma gelecek." Emin olun ki, pek çok kâfir babanın mümin oğulları olur, bunların uğruna da Allah dünyanın tövbe etmesini bekler.

İyi incir taşıyanlar iyi akide vaaz eden muallimlerdir. Fakat yalanlardan zevk alan dünya ehli, muallimlerden güzel sözler ve koltuk kabartma yaprakları ister. Bunu gören şeytan, beden ve nefisle birleşerek, bir sürü yaprak, yani, günahları örtecek bir sürü yaprak getirir; bunları alan insan hastalanır ve sonsuz ölüme hazırlanır.

Suyunu pisliklerini yıkayıp gidermek için başkalarına veren, fakat kendi elbiselerini çürümeye bırakan su sahibi vatandaş, başkalarına pişman olmayı öğütleyen, kendisi ise, halâ günahta devam eden muallimdir. Hava üzerine, kendine uygun cezayı melekler değil, kendi diliyle yazan zavallı insan! Eğer bir insanın dili fil dili gibi, vücudunun geri kalan kısmı ise karınca gibi küçük olsa, bu acayip bir şey olmaz mı? Evet, mutlaka. Şimdi, size diyorum ki, bakın, başkalarına pişman olmayı öğütleyip, kendisi ise günahlarına tövbe etmeyen daha çok acayiptir.

Şu elma satan iki adama gelince, Biri, Allah rızası için öğütte bulunup, kimsenin koltuğunu kabartmayan, fakat yalnızca yoksul bir insanın geçimliğini isteyip gerçekten öğüt veren kişidir. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, böyle bir insanı dünya ehli kabul etmez, aksine hor görür. Ama altınla olan ağırlığı nedeniyle kabuk satan ve elmaları saçıp savuran ise, insanları memnun etmek için öğütte bulunan kişidir ve o dünya ehlinin koltuğunu kabartmakla, koltuk kabartıcılığının sonucu olarak ruhunu mahveder. Ah, bundan dolayı niceleri helak olup gitmiştir!"

O zaman bunu yazan karşılık verdi "Kişi Allah'ın kelâmını nasıl dinlemeli ve kişi Allah sevgisi için vaaz vereni nasıl bilmeli?" İsa cevap verdi, "Vaaz veren, iyi akideyi vaaz ederken Allah konuşuyormuş gibi dinlenilmelidir; çünkü Allah onun ağzıyla konuşmaktadır. Fakat kişilere saygı gösterip, belli insanların koltuklarını kabartarak, günahlara günah demeyenden yılandan kaçar gibi kaçmalıdır, çünkü gerçekte o insanın duyduğunu zehirler. Anlıyor musunuz? Bakın, size diyorum ki, nasıl ki yaralı bir adamın yaralarını sarmak için güzel bir sargıya değil de, iyi bir merheme ihtiyacı varsa, aynı şekilde, bir günahkârın da, günah işlemeyi bırakması için güzel sözlere değil, güzel uyarı ve sakındırmalara ihtiyacı vardır."

Sonra, Petrus dedi, "Ey muallim, bize, kaybedenlerin nasıl azap göreceğini ve Cehennemde ne kadar kalacaklarım anlatın ki, insan günahtan kaçabilsin." İsa cevap verdi, "Ey Petrus, sorduğun güzel bir şey, ben de inşallah sana cevap vereceğim. Bu bakımdan bilin ki, Cehennem birdir. Ama birbiri altında yedi katı vardır. Dolayısıyla nasıl yedi türlü günah varsa, Şeytan'ın neden olduğu bu günahlar için Cehennemin yedi kapısı ve orada yedi tane de ceza vardır.

Kalben en mağrur olan, üstteki tüm katlardan geçerek ve bunlardaki tüm acıları çekerek en alt kata fırlatılacaktır. Burada, Allah'ın emrettiğinin aksine, istediğini yapmak arzusuyla Allah'tan daha yüce olmanın peşinde koşup, kendi üstünde kimseyi tanımak istemiyor idiyse, aynı şekilde orada şeytan ve Şeytancıklarının ayakları altına konacak. Bunlar kendisini üzümün şarap yapılırken ezildiği gibi ezecekler ve bundan sonra hep şeytanların eğlencesi ve maskarası olacaktır.

Komşusunun iyiliğinden tedirgin olup, başına gelenlere sevinen haset, altıncı kata gidecek ve çok sayıda Cehennem yılanlarının dişleri tarafından tedirgin edilecektir. Ve Cehennemdeki tüm şeyler gördüğü azaba seviniyor ve yedinci kata gitmediğine üzülüyormuş gibi gelecektir kendisine.

Her ne kadar lanetliler hiç bir şeye sevinemezlerse de, yine de Allah'ın adaleti, haset adamı insan rüyasında biri tarafından tekmeleniyor ve bu yüzden azap duyuyormuş hissi veren bir duruma sokacaktır. Kötü haset adamın önüne konan durum aynen böyle olacaktır işte. Asla hiç bir mutluluğun olmadığı bir yerde, ona, öyle gelecektir ki, sanki herkes, başına gelenlere sevinmekte ve daha kötüsünü tatmadığına üzülmektedir.

Tamahkâr beşinci kata gidecek ve orada zengin ziyafetçinin çektiği gibi aşırı derecede yoksulluk çekecektir. Ve cinler daha çok azap vermek için arzuladığı şeyi kendisine sunacaklar ve onu eline aldığında, diğer cinler, "Hatırla ki, Allah sevgisi için vermiyordun. Allah da şimdi almanı istemiyor" diyerek, elinden zorla çekip alacaklardır. Ey mutsuz insan! Şimdi, eski zenginliğini hatırlayıp, şu andaki dehşetli yoksulluğunu görünce kendini bu durumda bulacak ve o zaman sahip olamayacağı mallarla sonsuz zevkleri kazanabilirdi! Ama heyhat!

Dördüncü kata şehvet düşkünü gidecek. Orada, kendilerine Allah tarafından verilen yolu değiştirenler, Şeytan'ın yanan tersinde pişmiş ekin gibi olacaklar. Ve orada korkunç Cehennem yılanlarınca kucaklanacaklar. Ve fahişelerle günah işleyenlerin bütün bu pis hareketleri, kendileri için Cehennemi ateş ve öfkelere dönüştürecek. Bunlar, saçı yılan, gözleri alevli kükürt, ağzı zehirli, dili yalan dolan, vücudu tümüyle ahmak balıkları yakalamada kullandıklarına benzer dikenli çengellerle kaplı kuşak, pençeleri ejderha pençeleri gibi, tırnakları ustura ve üretim organları da ateş gibi olan kadına benzer şeytanlardır. Şimdi, bütün bunlarla birlikte, tüm şehvet düşkünleri, yatakları olacak olan Cehennemin közlerinden yararlanacaklardır!

Üçüncü kata, şimdi çalışmak istemeyen tembeller gidecektir. Burada, tek bir taş gereken yere konmadığı için, biter bitmez yıkılıveren şehirler ve büyük büyük saraylar yapılır. Ve bu koca koca taşlar tembellerin omuzlarına konur.

Bunlar, yürürken bedenlerini serinletmek ve yükü kolaylaştırmak için ellerini kullanmazlar. Çünkü tembellik kollarının gücünü gidermiştir ve bacakları Cehennemin yılanlarıyla kucaklaşmaktadır. Ve daha kötüsü ardında cinler vardır, kendisini iter ve yükün altında defalarca yere düşürürler; yükü kaldırması için yardım da etmezler; kaldırılamayacak derecede ağırdır o, bir iki katı daha konur üzerine.

İkinci kata boğaz düşkünleri gider. Şimdi, burada yiyecek kıtlığı vardır, o derecede ki, canlı akreplerle, canlı yılanlardan başka yenecek hiç bir şey yoktur. Bu öyle bir azap verir ki, hiç doğmamış olmak bu tür yemekleri yemekten daha iyidir. Görünüşte şüphesiz, kendilerine cinler tarafından nefis etler sunulur; fakat elleri ve ayakları ateşten zincirlerle bağlı olduğundan, kendilerine et göründüğü durumlarda el uzatamazlar. Ama daha da kötüsü, yediği akrepler karnını kemirir. Hızlıca dışarı çıkamadıklarından oburun gizli yerlerini parçalarlar. Ve zaten kirli olup, pis ve tiksindirici biçimde dışarı çıktıkları zaman tekrar tekrar yenirler.

Öfkeli olan, birinci kata gider. Orada, tüm cinlerden ve kendinden aşağılara giden o kadar lanetli kişilerden hakaret görür. Kendisini tekmelerler, tokatlarlar, geçtikleri yola yatırırlar ve ayaklarıyla boğazına basarlar. O, yine de kendisini koruyamaz. Çünkü elleri ve ayakları bağlanmıştır. Ve daha kötüsü, başkalarına hakaret ederek öfkesinin çıkacağı bir yol da bulamaz. Çünkü dili, balık satanın kullandığına benzer bir kancayla bağlanır. Bu lanetli yerde, tüm katlarda görülen, ekmek yapmak için çeşitli ekin tanelerinin karıştırılması gibi, genel bir cezalandırma olacaktır. Ateş, buz, yıldırımlar, şimşek, kükürt, sıcak, soğuk, rüzgâr, çılgınlık, şiddet hepsi Allah'ın adaletince birleştirilecek. O şekilde ki, ne soğuk sıcağı yumuşatacak, ne de ateş buzu. Her biri sefil günahkâra azap verecektir. Bu lanetli bölgede kâfirler ebediyen kalacaktır, o kadar ki, dünyanın mısır taneleriyle dolu olduğunu düşünün.

Bu taneleri tek bir kuş, dünyayı boşaltmak için yüz yılda bir kez, tek bir taneyi götürecek olsa eğer bu şekilde boşalıp kâfirler de Cennet'e girecek olsalar, sevinip rahat ederler. Ama böyle bir ümit yoktur. Çünkü günahlarına Allah sevgisiyle bir son vermedikleri için çektikleri azap da sona ermeyecektir. Fakat müminler rahat edecekler, çünkü çektikleri azabın sonu gelecektir."

Havariler bunu duyunca korkup dediler, "Müminlerin de Cehenneme girmeleri gerekiyor mu?" İsa cevap verdi, "Kim olursa olsun, herkesin Cehenneme girmesi gerek. Ama buna rağmen, Allah'ın kutsal kulları ve peygamberlerinin, herhangi bir ceza çekmek için değil de, görmek için oraya gidecekleri doğrudur ve korkanlar yalnızca takvalı olanlardır. Ne diyebilirim ki ben? Size söylüyorum ki, buraya, Allah'ın adaletini görmek üzere Allah'ın Elçisi bile gelecektir. O zaman, O'nun varlığından Cehennem titreyecektir. Ve O da bir insan bedenine sahip olduğundan, tüm insan bedenine sahip olup da cezaya konulanlar, Allah'ın Elçisi'nin Cehennemi görmek için kaldığı sürece cezasız kalacaklardır. Fakat O orada yalnızca göz açıp kapayıncaya kadar geçen süre içinde kalacaktır. Ve Allah bunu, her yaratık Allah'ın Elçisi'nden yarar gördüğünü bilsin diye yapacaktır. O, oraya geleceği zaman, tüm şeytanlar titreyecek ve birbirlerine "Kaçın kaçın, çünkü düşmanımız Muhammed buraya geliyor" diyerek, yanan közlerin altına gizlenmeye çalışacaklardır. Bunu duyan şeytan, her iki elleriyle yüzüne vuracak ve haykırarak diyecektir, "Sen, bana rağmen benden daha soylusun, adaletsizce yapılmış bir iş bu!"

Yetmiş iki derecede olan müminlere gelince, biri salih amellere üzülüp, diğeri de kötülüklere sevinerek salih amelleri olmadan yalnızca imanı bulunan son iki derecedekiler cehennemde yetmiş bin yıl kalacaklar. Bu yıllardan sonra melek Cebrail Cehenneme gelecek ve onların "Ey Muhammed, sana inananların cehennemde ebediyen kalmayacaklarını söyleyerek, bize edilmiş vaatlerin nerede?" dediklerini duyacak.

O zaman, melek Cebrail geri Cennet'e dönüp, saygıyla Allah'ın Elçisi'ne yaklaşacak, duyduklarını O'na anlatacak. O zaman Elçisi Allah ile konuşup diyecek, "Allah'ım Rab, benim inancımı kabul edenlerle ilgili olarak, onların cehennemde ebediyen kalmayacakları şeklinde ben kuluna edilmiş vadi hatırla." Allah karşılık verecek, "Ne diliyorsan iste ey dostum, çünkü istediğin her şeyi sana vereceğim." O zaman Allah'ın Elçisi diyecek, "Ey Rab, müminlerden yetmiş bin yıldır cehennemde kalanlar var. Merhametin nerede ey Rab? Onları acı cezalardan kurtarman için dua ediyorum." O zaman Allah, dört gözde meleğine Cehenneme giderek, Elçisi'ne inanan herkesi çıkarıp, Cennet'e götürmelerini emredecek. Ve onlar da bunu yapacaklar. Ve Allah'ın Elçisi'ne inanmanın yararı böyle olacaktır işte. O'na inananlar, hiç bir salih amel işlemeseler de, inançları içinde ölürlerse, sözünü ettiğim cezadan sonra Cennet'e gireceklerdir."

41. Yaşam ölüm temeli üzerine inşa edilen binadır.

Sabah olunca erkenden, şehrin tüm insanları kadın ve çocuklarla birlikte, İsa'nın havarileriyle kaldığı eve gelerek, O'na yalvarıp dediler, "Rab, bize merhamet et. Çünkü bu yıl kurtlar ekinleri yediler ve biz de bu yıl toprağımızdan hiç bir şey alamayacağız." İsa karşılık verdi, "Sizinki de ne korku! Bilmez misiniz ki, Allah'ın kulu İlya, Allah'ın azabının sürdüğü üç yıl içinde, yalnızca otlarla ve yabanî meyvelerle beslenerek, ekmek görmedi. Allah'ın peygamberi babamız Davud, Seul'un zulmü altında iki yıl yabanî meyve ve ot yedi. O kadar ki, yalnızca iki kez ekmek yedi." Adamlar karşılık verdiler, "Rab, onlar manevî nimetlerle beslenen ve dolayısıyla iyi sabır gösteren Allah'ın peygamberleridirler; ama bu küçükler nasıl yemek bulacaklar?" Ve O'na çocukların oluşturduğu kalabalığı gösterdiler. O zaman İsa, onların perişanlıklarına merhamet ederek dedi, "Hasada ne kadar var?" Cevap verdiler, "Yirmi gün." O zaman İsa dedi,

"Bakın, bu yirmi gün süreyle kendimizi oruca ve namaza veririz; böylece Allah size merhamet edecektir. Bakın, size diyorum ki burada, benim Allah veya Allah'ın oğlu olduğumu söylediklerinde İsraililerin günahı ve insanların deliliği başladığı için, Allah bu kıtlığı vermiştir."

On dokuz gün oruç tutup da, yirminci günün sabahı olduğu zaman, tarlaların ve tepelerin olgun ekinlerle kaplı olduğunu gördüler. Bunun üzerine, İsa'ya koşup, her şeyi anlattılar. Ve bunu işitince İsa, Allah'a şükürler etti ve dedi, "Gidin kardeşler, Allah'ın size verdiği yemeği toplayın." Adamlar o kadar çok ekin topladılar ki, nereye koyacaklarını bilemediler ve bu şey İsrail'deki bolluğun sebebi oldu. Şehirliler, İsa'yı başlarına kral yapmak için danışıp görüştüler; o, bunu öğrenince kendilerinden kaçtı. Bu nedenle, havariler on beş gün kendisini bulmak için uğraştılar. İsa, bu satırları yazanla, Yakup ve Yuhanna tarafından bulundu.

Ve onlar ağlayarak dediler, "Ey üstat, bizden neden kaçtın? Yana yakıla seni aradık; tüm havariler de ağlaya ağlaya seni arıyorlar." İsa cevap verdi, "Kaçtım. Çünkü biliyordum ki, şeytanların bir yol göstericisi, bir zaman sonra göreceğiniz bir şey hazırlıyor benim için. İleri derecedeki kâhinlerle halkın önde gelenleri bana karşı ayaklanacak ve Romalı validen beni öldürmek için yetki koparacaklar. Çünkü benim İsrail krallığını gasp etmek istediğimden korkuyorlar. Hatta Yusuf'un Mısır'a satıldığı gibi, ben de havarilerimden biri tarafından ihanete uğrayacak ve satılacağım. Ama peygamber Davud'un, "O, çukura, komşusuna tuzak kuranı düşürecektir." dediği gibi, adaletli Allah, kendisini düşürecek. Allah, beni onların elinden kurtarıp, dünyadan çekip alacak." Üç havari korktular; ama İsa, "Korkmayın, çünkü sizden hiç biriniz bana ihanet etmeyecektir" diyerek kendilerini rahatlattı.

Ertesi gün olunca, İsa'nın şakirtlerinden otuz altısı ikişer ikişer geldi ve İsa diğerlerini bekleyerek Şam'da kaldı. Ve herkese dert yanıyorlardı. Çünkü İsa'nın dünyadan ayrılması gerektiğini biliyorlardı. Bunun üzerine ağzını açtı ve dedi,

"Kesinlikle mutsuz odur ki, nereye gideceğini bilmeden yürür; ama bundan daha mutsuz olan ise, gücü yettiği ve iyi bir hana nasıl varılacağını bildiği halde, yağmur altında, eşkıya tehlikesine karşı batak yolda kalmak diler ve arzu eder. Söyleyin bana kardeşler, bu dünya bizim ana vatanımız mıdır? Hiç de değil. Çünkü ilk insan dünyaya sürgüne gönderildi ve burada hatasının cezasını çekiyor. Yoksulluk içinde olduğunu görürken, kendi zengin ülkesine dönme özlemini duymayan bir sürgün bulunur mu acaba? Akıl bunu kesinlikle reddeder, ama tecrübe doğruluyor, çünkü dünyayı sevenler ölümü düşünemezler; hem de biri kendilerine ondan söz etti mi, konuşmasına kulak vermezler. İnanın ki ey insanlar, ben dünyaya, hiç kimsenin, hatta Allah'ın Elçisi'nin bile sahip olmadığı bir ayrıcalıkla geldim. (Bu ayrıcalık İsa Peygamberin kıyamete yakın bir zamana kadar yükseltildiği yerde yaşamasıdır.)

Allah'ımız insanı dünyada yerleştirmek için değil, gerçekte Cennet'e koymak için yarattı. Emin olun ki, kendisine yabancı bir kanuna bağlı olduklarından, Romalılardan herhangi bir şey almak ümidi olmayan kişi, sahip olduğu tüm şeylerle birlikte kendi ülkesini terk etmek ve asla dönüp de, gidip Roma'da yaşamak istemez. Ve kendisinin Kayser'e karşı geldiğini gördüğü zaman, çok daha az ihtimalle böyle bir şey yapar. İşte, ben de size diyorum ki bakın, Allah'ın peygamberi Süleyman da benimle birlikte ağlıyor, "Ey ölüm, seni hatırlamak, zenginlikleri içinde rahat rahat oturanlara ne kadar da acı gelir!" Bunu, şimdi öleceğim için demiyorum; çünkü dünyanın sonuna kadar yaşayacağımdan eminim. Fakat ölmeyi öğrenesiniz diye size bundan söz edeceğim.

Allah sağ ve diridir ki, bir kez bile olsa yanlış yapılan her şey gösterir ki, bir şeyi iyi yapmak için, o şeyde alıştırma yapmak gereklidir. Askerleri gördünüz mü, barış zamanında sanki savaştalarmış gibi nasıl da birbirleriyle kendilerini eğitirler. Ya iyi ölmesini bilmeyen insan, iyi bir ölümle nasıl ölecektir? "Rabbin gözünde kutsal kulun ölmesi çok kıymetlidir" demişti Peygamber Davud. Neden biliyor musunuz? Söyleyeceğim size, Şundan ki, nasıl, tüm az bulunan şeyler kıymetliyse, iyi ölenlerin ölümü de, az bulunduklarından Yaratıcımız Allah'ın gözünde kıymetlidir. Cidden, bir insan ne zaman bir şeye başlasa, aynı şeyi bitirmek istemekle kalmaz, bunun yanı sıra, plânı iyi bir sonuca varsın diye sancılanır.

Ey, donuna kendinden daha çok değer veren zavallı insan; kumaşı keseceği zaman, kesmeden önce dikkatle ölçer; kesilince de özenle diker. Ya, hayatını, ölmek için doğan, o kadar ki, yalnızca doğmayan ölmez neden insanlar hayatlarını ölümle ölçmezler? Yapı yapanları gördünüz mü; koydukları her taşta duvar yıkılmasın diye, tam yerinde olup olmadığını ölçerek temeli nasıl da göz önünde bulundururlar? Ey sefil insan, hayat yapısı en büyük yıkımla yıkılacak, çünkü ölüm temeline bakmıyor!

Söyleyin bana, bir insan doğarken nasıl doğar? Mutlaka çıplak doğar. Ve ölü olarak toprağın altına konurken, ettiği kâr nedir? İçine sarıldığı basit bir keten bezi ve budur dünyanın kendisine verdiği ödül. Şimdi, işin iyi bir sona varması için, her işte kullanılan araçların başlangıç ve sonla uyum içinde olması gerekirken, ya dünyanın zenginliğini isteyen insanın varacağı son nedir? Allah'ın peygamberi Davud Peygamber'in "Günahkâr en kötü bir ölümle ölecektir" dediği biçimde ölüp gidecektir. Bir insan elbise dikerken, iğneye iplik yerine kiriş geçirirse, işi nasıl bir sona varır? Mutlaka boşa çalışmış olur ve komşuları tarafından küçümsenir.

Şimdi, insan dünyalık malları toplarken sürekli bu işi yaptığını görmüyor. Çünkü ölüm iğnedir, dünyalık malların kirişleri ondan geçmez. Yine de o, delicesine işi başarmak için uğraşır durur, ama nafile. Ve benim bu sözüme kim inanmıyorsa kabirlere baksın. Çünkü orada gerçeği bulacaktır. Allah korkusuyla başka her şeyin ötesinde akıllı olmak isteyen mezarın kitabesini incelesin. Çünkü orada, kurtuluşu için gerçek akideyi bulacaktır. Çünkü insan bedeninin kurtçukların yiyeceği haline dönüştüğünü gördüğü zaman, dünyadan bedenden ve nefisten sakınmayı öğrenecektir.

Söyleyin bana, insanın ortasından yürüdüğünde emniyetle gidebileceği, kıyılardan yürüdüğünde ise başını kıracağı bir yol olsa; birbirlerine karşı çıkan ve kıyıya en yakın olmak gayretiyle kavga eden ve kendilerini öldüren insanlar görürseniz ne dersiniz? Nasıl da şaşırırsınız! Mutlaka dersiniz ki, "Deli ve çılgındır onlar. Eğer çılgın değillerse aklî dengesizlik içindedirler." "Doğru, aynen öyledir" diye karşılık verdi havariler. O zaman İsa ağladı ve dedi, "İşte, dünyayı sevenler de tıpkı böyledirler. Çünkü insanda orta bir yer tutan akla göre yaşasalardı, Allah'ın kanununa uyarlar ve sonsuz ölümden kurtulurlardı. Fakat bedene ve dünyaya uyduklarından, biri diğerinden daha bir gurur ve şehvetle yaşamak için didinen çılgınlar ve kendi benliklerinin acımasız düşmanlarıdırlar.

42. Hain Yahuda ve Tahrifçi Din Adamlarının Mantığı

Hain Yehuda İsa'nın kaçtığını görünce, dünyada güçlü olma ümidini yitirmişti. Çünkü içinde Allah sevgisi için kendisine verilen tüm şeylerin bulunduğu İsa'nın kesesini taşıyordu. İsa'nın İsrail kralı, kendisinin de güçlü bir insan olacağını ümit ediyordu. Bu bakımdan, ümidini yitirince kendi kendine dedi,

"Eğer bu adam bir peygamberse, parasını çaldığımı bilir ve böylece sabrını yitirip, kendisine inanmadığımı bilerek beni hizmetinden kovar. Eğer akıllı bir adam olsaydı, Allah'ın kendisine vermek istediği şereften kaçmazdı? Bu bakımdan, Ferisîler, din adamları ve önde gelen kâhinleriyle bir düzen kurup, onu ellerine nasıl teslim edeceğime bakmam daha iyi olacak, çünkü böylece iyi bir şeyler elde edebilirim."

Bunun üzerine, kararını verip, meselenin Nain'de nasıl geçtiğini din adamları ve Ferisîler'e duyurdu. Onlar da Baş kâhin istişare edip dediler, "Bu adam kral olursa ne yaparız? Kesinkes geçimimiz kötü olur; çünkü o, eskiden olduğu gibi Allah'a ibadeti geri getirmek isteyecektir. Çünkü bizim geleneklerimizi alıp kabul edemez. Şimdi, böyle bir adamın egemenliği altında nasıl geçiniriz? Kesinlikle, çocuklarımızla birlikte helak oluruz; çünkü memuriyetimizden atılırsak, ekmeğimizi dilenmek zorunda kalırız. Şimdi, Allah'a şükür, bizim kendilerininkiyle ilgilenmediğimiz gibi bizim kanunumuzla ilgilenmeyen, kanunumuza yabancı bir kral ve bir valimiz var. Ve böylece listeye ne alırsak yapabiliyoruz; bu şekilde her ne kadar günah işliyorsak da, Allah'ımız öylesine merhametlidir ki, kurban ve oruçla yumuşayıverir. Fakat eğer bu adam kral olursa, Musa'nın kitabına göre Allah'a ibadet edildiğini görmedikçe yumuşamayacaktır ve daha da kötüsü, önde gelen havarilerinden birinin bize dediği gibi Mesih, Davud soyundan gelmeyecek demekte, ama İsmail'in soyundan geleceğini ve vadin İshak'a değil, İsmail'e yapıldığını söylemektedir. O halde, bu adam yaşamaya katlanacak olursa, sonuç ne olacaktır?

Mutlaka İsmaililer Romalılarla anlaşmaya varıp, ülkemizi ellerine verecekler ve böylece İsrail, eskiden olduğu gibi yine köleleştirilecektir." Bunun üzerine, teklifi duyan baş kâhin Hirodes ve valiyle görüşmesi gerektiği şeklinde cevap verdi, "Halk O'na öylesine eğilim göstermektedir ki, asker olmadan herhangi bir şey yapamayız ve inşallah askerle bu işi belki başarabiliriz." Bu nedenle, aralarında istişare edip, vali ve Hirodes olur dedikleri zaman, onu geceleyin yakalamak için plân kurdular.

43. Gerçek Ferisi'lik.

Sonra, tüm havariler Allah'ın dilemesiyle Şam'a geldiler. Ve o gün hain Yehuda herkesten daha çok İsa'nın yokluğuna üzülüyor göründü. Bunun üzerine İsa dedi, "Herkes, hiç yeri yokken sizi seviyor gösterisinde bulunan kişiden sakınsın." Ve Allah anlayışımızı giderdi de, onun bunu ne amaçla dediğini bilemedik. Şakirtlerin tümü geldikten sonra İsa dedi, "Galile'ye dönelim, çünkü Allah'ın meleği bana oraya gitmem gerektiğini söyledi." Bunun üzerine, bir sebt günü sabahı İsa Nasıra'ya geldi.

Şehirliler İsa'yı tanıyınca herkes kendisini görmek istedi. Bu arada, Zakkay adlı kısa boylu bir vergi mültezimi büyük kalabalık nedeniyle İsa'yı göremediğinden yabani bir incir ağacına tırmanıp, İsa havraya giderken oradan geçeceği zamanı bekledi. Sonra İsa o yere gelince gözlerini kaldırıp dedi, "İn Zakkay çünkü bugün senin evinde kalacağım." Adam inip O'nu memnunlukla kabul etti ve mükemmel bir ziyafet hazırladı. Ferisîler mırıldanıp İsa'nın havarilerine dediler, "Mualliminiz neden vergi mültezimleri ve günahkârlarla yemeğe gider?" İsa cevap verdi, "Doktor bir eve neden girer? Söyleyin bana ve ben de size neden buraya geldiğimi söyleyeceğim." Cevap verdiler, "Hastaları iyileştirmek için." "Doğru Söylüyorsunuz." dedi İsa,

"Çünkü hastalardan başka kimsenin ilâca ihtiyacı yoktur. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, Allah peygamberlerini ve kullarını dünyaya, günahkârlar tövbe etsin diye gönderir, takva sahipleri uğruna göndermez, çünkü nasıl temiz olanın banyoya ihtiyacı yoksa onların da tövbeye ihtiyacı yoktur. Ama size diyorum ki bakın, eğer sizler gerçek Ferisîlerseniz benim kurtuluşları için günahkârlarla uğraşmam gerektiğinden memnun olmalısınız. Söyleyin bana, kaynağını ve dünyanın Ferisileri neden çekmeye başladığını biliyor musunuz? Mutlaka anlatacağım size, çünkü bilmiyorsunuz, öyleyse sözlerime kulak verin.

Dünyaya hiç değer vermeden, gerçekten Allah'ın yolunda yürüyen bir Allah dostu Enok (İdris Peygamber) Cennet'e alındı ve mahkemeye kadar orada kalacak çünkü dünya sonuna yaklaştığı zaman o, İlya ve bir başkasıyla birlikte dünyaya dönecektir. Ve böylece, bunu bilen insanlar Cennet arzusuyla Yaratıcıları Allah'ı aramaya başladılar. Şu "Ferisi", Kenan dilinde tam anlamıyla "Allah'ı arayan" demektir. Çünkü Kenanîler insanın ellerine tapınma denen putperestliğe bağlı olduklarından, bu ad orada iyi insanlarla alay etmek suretiyle başladı. Bu şekilde, halkımızdan Allah'a kulluk için dünyadan ayrılanları gören Kenanîler, böyle birini gördüklerinde "Ferisi", yani 'Allah'ı arıyor derlerdi. Şöyle demek istiyorlardı, "Ey deli yoldaş, senin heykelden putların yok ve rüzgâra tapmıyorsun; bu bakımdan, kaderine bak da, gel ve bizim tanrılarımıza kulluk et." Bakın, size diyorum ki, tüm veliler ve Allah'ın peygamberleri sizin gibi ismen değil, ama amelde Ferisi olmuşlardır. Çünkü tüm hareketlerinde yaratıcıları Allah'ı aramışlar ve Allah sevgisiyle şehirleri terk etmişler ve mallarını Allah sevgisi uğruna Allah'a satmışlar ve yoksullara vermişlerdir.

Allah sağ ve diridir ki, Allah'ın peygamberi ve dostu İlya zamanında on yedi bin Ferisî'nin oturduğu on iki dağ vardı. Ve öyleydi ki, bu kadar büyük bir sayının içinde tek bir fasık yoktu ve hepsi Allah'ın seçkin kullarıydı. Ama şimdi, İsrail'de yüz binden fazla Ferisî'nin olduğu bir zamanda, bin kişide bir tane seçkin kul vardır inşallah!"

Ferîsiler kızarak karşılık verdiler, "Öyleyse, biz hep fasıkız. Ve sen bizim dinimizi fısk içinde görüyorsun." İsa cevap verdi, "Gerçek Ferisîler'in dinini fısk içinde değil, beğenilecek bir şey olarak görüyorum. Ve bunun için ölmeye de hazırım. Ama gelin siz Ferisi misiniz, değil misiniz bakalım. Allah'ın dostu İlya havarisi Elişa'nın ricası üzerine küçük bir kitap yazıp, içinde Rabbimiz Allah'ın kanunuyla birlikte tüm insanî hikmetlere de yer verdi."

Ferisîler İlya'ın kitabının adını duyunca şaşırdılar, çünkü geleneklerinde kimsenin böyle bir akideye uyduğunu bilmiyorlardı. Bu bakımdan yapılacak işleri olduğu bahanesiyle ayrılıp gitmek istediler. O zaman İsa dedi, "Eğer siz Ferisîlerseniz başka her işi bırakırsınız; çünkü Ferisi yalnızca Allah'ı arar. Bunun üzerine şaşkınlık içinde İsa'yı dinlemek için kaldılar, o da dedi, "Allah'ın kulu İlya yaratıcısı Allah'la birlikte yürümek isteyen herkes için bunu yazıyor. Kim çok şey öğrenmek isterse, o Allah'tan az korkar, çünkü Allah'tan korkan yalnızca Allah'ın dilediğini öğrenmekle yetinir. Güzel sözler isteyenler, başka değil yalnızca günahlarımızı reddeden Allah'ı istemezler. Allah'ı anmak arzu edenler, hemen evlerinin kapı ve pencerelerini kapasınlar. Çünkü mal sahibi evinin dışında, sevilmediği bir yerde bulunmaya katlanamaz. Bu bakımdan, nefislerinizi koruyun, kalbinizi koruyun, çünkü Allah, dışınızda, nefret edildiği bu dünyada bulunmaz.

Salih amel işlemek isteyenler kendi benliklerine yönelsinler, çünkü tüm dünyayı kazanıp da kendi ruhunu yitirmek hiç bir işe yaramaz. Başkalarına öğretmek isteyenler, başkalarından daha iyi yaşasınlar; çünkü kendinizden daha az bilenden hiç bir şey öğrenilemez. O halde, günahkâr kendine öğretenden daha kötü birini duyduğu zaman hayatını nasıl düzeltecek?

Allah'ı arayanlar insanların sohbetinden kaçsınlar, çünkü Musa Sina dağında yalnızken kendini buldu ve bir dostun bir dostla konuştuğu gibi Allah'la konuştu.
Allah'ı arayanlar, otuz günde yalnızca bir kez dünyalık insanların bulundukları yere çıksınlar çünkü Allah'ı arayanın iki yıllık işi bir günde yapılabilir.
Yürüdüğü zaman, yalnızca kendi ayaklarına baksın.
Konuştuğu zaman, yalnızca gerekli olan şeyi konuşsun.
Yedikleri zaman, sofradan doymadan kalksınlar.
Her gün bir ertesi güne çıkmayacaklarını düşünüp, vakitlerini son nefesi yaklaşan biri gibi harcasınlar.
Elbise olarak hayvan derisi yeter.

Toprak yığını, çıplak yer üstünde uyusun; her gece iki saatlik uyku da yeter.
Kendinden başka kimseden nefret etmesin, kendinden başka kimseyi ayıplamasın.
İbadet ederlerken, gelecek olan mahkemedelermiş gibi bir korku içinde ayakta dursunlar.

Şimdi, Allah'a kulluk için Allah'ın Musa kanalıyla sana verdiği kanuna göre bunları yap, çünkü bu şekilde Allah'ı bulacak, her zaman ve her yerde sen Allah'ta, Allah da sendeymiş hissini duyacaksın. İlya'nın küçük kitabı budur ey Ferisîler. Bu nedenle size yine diyorum ki, eğer siz Ferisîlerseniz benim buraya girmeme sevinmiş olmalısınız, çünkü Allah günahkârlara merhamet eder."

Sonra Zakkay dedi, "Rab, Allah sevgisi için tehditle aldığım tüm şeylerin dört katını vereceğim." O zaman İsa dedi, "Bugün kurtuluş bu eve gelmiş bulunuyor. Bakın, bakın pek çok vergi mültezimleri, fahişeler ve günahkârlar Allah'ın melekûtuna girecekler ve kendilerini takva sahibi sayanlar sonsuz ateşlere gireceklerdir." Bunu duyan Ferisîler öfkeyle ayrıldılar. O zaman İsa tövbeye gelenlere ve havarilerine dedi,

"Bir adamın iki oğlu vardı, küçük olanı dedi, "Baba bana düşen malları ver" Ve babası verdi ve kendi payını alan ayrıldı ve uzak bir ülkeye gitti; orada tüm varlığını lüks içinde yaşayarak fahişelerle harcayıp bitirdi. Bundan sonra, bu ülkede şiddetli bir kıtlık oldu, o kadar ki, bu sefil adam bir vatandaşa hizmet etmeye gitti, o da kendisini malları arasında bulunan domuzların başına verdi. Ve domuzlara bakarken, onlarla birlikte palamut yiyerek açlığını ne de olsa gideriyordu. Ama kendine geldiği zaman şöyle dedi, "Ah babamın evinde ne bol yiyecekler vardı. Bense burada açlıktan kırılıyorum! Bu nedenle, kalkıp babama gidecek ve kendisine diyeceğim, Baba, gökte sana karşı günah işledim; bana hizmetçilerinden birine davrandığın gibi davran."

Zavallı adam gitti ve öyle oldu ki, babası onun uzaklardan geldiğini görüp kendisine karşı merhamete geldi. Bunun üzerine onu karşılamaya çıktı ve yanına varıp kendisini kucakladı ve öptü." Oğul, baş eğip dedi, "Baba, gökte sana karşı günah işledim, bana hizmetçilerinden birine davrandığın gibi davran. Çünkü ben, senin oğlun denecek değerde değilim." Baba karşılık verdi, "Oğul, böyle deme, çünkü sen benim oğlumsun ve seni kölem durumunda görmeye dayanamam." Ve hizmetçilerini çağırıp dedi, "Buraya yeni elbiseler getirip bu oğlumu giydirin ve kendisine yeni don verin. Parmağına yüzüğünü takın ve hemen yağlı danayı kesin, şenlik yapacağız. Çünkü bu benim oğlum ölmüştü. Şimdi ise yeniden hayata gelmiş bulunuyor. Kayıptı da şimdi bulundu."

Evde şenlik yaparlarken bakın ki, büyük oğul eve geldi. Ve içerde şenlik yaptıklarını duyup şaşırdı ve hizmetçilerden birini çağırıp niye böyle şenlik yapmakta olduklarını sordu. Hizmetçi ona cevap verdi, "Kardeşin geldi, baban da yağlı danayı kesti, yiyorlar." Büyük oğul bunu duyunca çok kızdı ve eve girmedi. Bunun üzerine, babası dışarı çıkıp kendisine dedi, "Oğul, kardeşin geldi, sen de gel ve onunla birlikte sevin." Oğul kızarak cevap verdi, "Sana hep iyi bir şekilde hizmet ettim ve sen bana hiç bir zaman arkadaşlarımla yemek için bir kuzu vermedin. Fakat seni terk edip giden ve tüm payına düşeni fahişelerle yiyip bitiren bu değersiz herife gelince şimdi yağlı danayı kesiyorsun." Baba cevap verdi, "Oğul, sen hep benimlesin ve her şey senindir. Ama bu ölmüştü, şimdi yine hayattadır, kayıptı, şimdi bulunmuştur, bu bakımdan sevinmeliyiz." Büyük oğul daha çok kızdı ve dedi, "Sen git ve neşelen, ben zina edenlerin sofrasında yemek yemeyeceğim." Ve tek bir kuruş bile almadan babasını bırakıp gitti.

Allah sağ ve diridir ki tövbe eden günahkârlar için Allah'ın melekleri arasındaki sevinç işte böyledir."

Ve yemeği yedikleri zaman ayrıldı, çünkü Yahudiye'ye gitmek istiyordu. Bunun üzerine havariler dediler, "Muallim, Yahudiye'ye gitme, çünkü Ferisiler'in kâhinleri baş kâhinlerle senin aleyhinde görüştüklerini biliyoruz." İsa karşılık verdi, "Ben, onlar bunu yapmadan önce de biliyordum, fakat korkmuyorum. Çünkü onlar Allah'ın iradesine aykırı hiç bir şey yapamazlar, bu bakımdan bırakın istedikleri her şeyi yapsınlar; çünkü ben onlardan değil, Allah'tan korkuyorum.

Şimdi söyleyin bana, Bu günün Ferisîleri Ferisi midirler? Allah'ın kulları mıdır onlar? Hiç de değil. Evet, bakın size diyorum ki, burada yeryüzünde bir insanın melanetlerini örtmek için din mesleği ve kılığına bürünmesinden daha kötü bir şey yoktur. Şimdikileri bilirsiniz diye eski zamanların Ferisîlerinden tek bir örnek vereceğim size. İlya'nın, puta tapıcıların büyük zulümleri sonucu ayrılmasından sonra Ferisîler'in kutlu cemaati dağıldı. Çünkü daha hemen İlya zamanında, bir yılda gerçek Ferisi olan on binden fazla peygamber öldürülmüştü. İki Ferisi yerleşmek üzere dağlara gittiler ve birbirlerinden yalnızca bir saatlik mesafede bulunuyor idiyseler de, biri komşusundan on beş yıl hiç bir haber alamadı. Bakın ki, bunlar meraklı kişilerdi de! Gel zaman git zaman bu dağlarda bir kuraklık oldu ve bunun üzerine her ikisi de su aramaya koyuldular ve birbirlerini buldular. O zaman daha yaşlı olanı dedi,

- Nerede oturuyorsun kardeş?
- Şurada oturuyorum.
- Kardeş ne zamandır burada oturuyorsun?
- On beş yıldır.
- Belki de, Ahab Allah'ın kullarını öldürdüğü zaman geldin?
- Evet, öyle
- Ey kardeş, şimdi İsrail kralı kimdir, bilir misin?
- İsrail'in kralı Allah'tır, çünkü puta tapıcılar kral değil, İsrail'in cellâtlarıdır.
- Doğru ama ben şimdi İsrail'in celladı kimdir demek istemiştim.

- İsrail'in günahları İsrail'in cellâtlarıdır. Çünkü günah işlememiş olsalardı, Allah İsrail'e karşı puta tapıcı reisleri ayaklandırmayacaktı.
- Allah'ın İsrail'i cezalandırmak için gönderdiği şu kâfir reis kimdir?
- Şimdi ne bileyim, on beş yıldır senden başka kimseyi görmemişim ve okumak da bilmiyorum ki, bana herhangi bir mektup gönderilmiş olsun.
- Ama koyun derilerin ne kadar da yeni! Madem, hiç bir kimseyi görmedin de, onları sana kim verdi?
- İsrail halkının, üstünü başını çölde kırk yıl eskitmekten koruyan, benim derilerimi de korudu.

O zaman yaşlı olanı sezdi ki, genç olan kendinden daha tamdır, çünkü kendisinin her yıl insanlarla ilişkisi oluyordu. Bu yüzden, sohbetinden yararlanmak için dedi,

- Kardeş, sen okumak bilmezsin, bense bilirim, benim evimde Davud'un Mezmurları vardır. O halde, gel ben her gün sana biraz okuyayım ve Davud'un ne dediğini açıklayayım.
- Haydi gidelim.
- Ey kardeş, iki gün oldu ki, su içmiyorum. Bu bakımdan biraz su araştıralım.
- Ey kardeş, ben iki aydır su içmiyorum. O halde haydi gidelim de, Allah'ın peygamberi Davud aracılığıyla ne dediğine bakalım; Rab bize su vermeye kadirdir.

Bunun üzerine dönüp, yaşlı olanın mekânına vardılar. Ve kapıda bir taze su kaynağı buldular. Yaşlı olanı dedi,

- Ey kardeş, sen Allah'ın kutsal bir kulusun; bak Allah bu kaynağı senin uğruna verdi.
- Ey kardeş, alçak gönüllülüğünden diyorsun bunu. Ama belli ki, Allah eğer bunu benim uğruma yapmış olsaydı onu aramak için ayrılmayayım diye, benim mekânımın yakınında bir kaynak verirdi.

Ben sana karşı günah işlediğimi itiraf etmeliyim. Sen iki gündür içmediğinden su aradığını söyleyince, ben iki aydır içeceksiz olduğumdan, sanki senden daha iyiymişim gibi içimde bir yükseklik duydum.

- Ey kardeş, gerçeği söyledin, dolayısıyla günah işlemiş değilsin.
- Ey kardeş, babamız Ilya'nın "Allah'ı arayan yalnızca kendini ayıplasın." dediğini unutuyorsun. O, biz bunu bilelim diye değil, buna uyalım diye yazdı onu mutlaka.
- Doğru ve Allah'ımız seni bağışlamıştır.

Ve bunu deyip, Mezmurları aldı ve babamız Davud'un dediklerini okudu, "Dilimin, günahıma bahane bulup göz yumarak kötü sözlere dalmaması için ağzımın üzerine bir gözetleyici yerleştireceğim." Ve burada yaşlı adam bir konuşma yaptı ve genç olanı oradan ayrıldı. Bundan sonra, buluşmalarından önce on beş yıl daha geçti. Çünkü genç olanı yerini değiştirmişti. İşte böyle, yaşlı olan onu bulunca dedi,

- Ey kardeş, kaldığın yere neden geri gelmedin?
- Çünkü bana söylediklerini henüz öğrenmiş değilim.
- On beş yıl geçmişken nasıl olabilir bu?
- Sözlere gelince, onları tek bir saatte öğrendim ve hiç unutmadım; fakat henüz onlara uyamadım. Uymayacak olduktan sonra, çok fazla şey öğrenmenin amacı nedir ki? Allah'ımız zihnimizin değil de, daha çok kalbimizin iyi olmasını bekler, bu bakımdan, Hüküm Günü'nde bize ne öğrendiğimizi değil, ne yaptığımızı soracaktır.
- Ey kardeş, böyle deme, çünkü Allah'ımızın değer verilmesini istediği ilmi hor görmüş oluyorsun.
- Şimdi, günaha düşmemek için nasıl söylemeliyim ki, çünkü senin sözün doğru, benimki de öyle. Öyleyse, diyorum ki, Allah'ın kanununda yazılı olan emirlerini bilenler, eğer ardından daha çok şey öğreneceklerse, önce bunlara uymalıdırlar. Ve insan öğrendiği her şeye, bırakın uysun, yalnızca onu bilmekle kalmasın.

- Ey kardeş, söyle bana, kiminle konuştun ki, benim söylediklerimin tümünü öğrenmediğini bilirsin?
- Ey kardeş, kendimle konuşurum. Her gün hesabımı vermek için kendimi Allah'ın mahkemesinin önüne korum. Ve her zaman için de günahlarıma göz yuman bir şey duyarım.
- Ey kardeş, sen tamken, hataların nedir ki?
- Ey kardeş, böyle deme, çünkü ben iki büyük hatanın ortasında duruyorum, Biri, kendimi günahkârların en büyüğü olarak bilmemem, diğeri ise, başkalarından daha çok günahıma pişman olmak istememedir.
- Şimdi, sen insanların en olmuşu iken, kendini nasıl günahkârların en büyüğü olarak bilebilirsin?
- Bir Ferisi'nin alışkanlığını edindiğim zaman, üstadımın bana söylediği ilk söz şuydu, "Başkalarının iyiliklerine, kendimin ise kötülüklerime bakmalıyım. Çünkü böyle yaparsam eğer, kendimi günahkârların en büyüğü olarak algılayabilirim."
- Ey kardeş, bu dağlarda kimin iyiliğine, kimin hatalarına bakarsın, görüyorsun ki, burada hiç kimse yoktur.
- Güneşin ve gezegenlerin itaatine bakmalıyım. Çünkü onlar Yaratıcılarına benden daha iyi kulluk ediyorlar. Ama ya arzuladığım gibi ışık vermediklerinden, ya sıcaklıklarının çok fazla olduğundan, ya da yerde çok fazla veya çok az yağış olduğundan ben onları ayıplıyorum.
- Kardeş, sen bu akideyi nereden öğrendin. Çünkü ben şimdi doksan yaşımdayım ve yetmiş yıldır bir Ferisi'yim.
- Ey kardeş, sen bunu alçak gönüllülüğünden söylersin, çünkü sen, Allah'ın kutsal bir kulusun. Yine de ben sana cevap vereyim ki, Yaratıcımız Allah zamana bakmaz. Ama kalbe bakar. Bundandır ki, Davud on beş yaşında, öbür altı kardeşinden daha genç iken İsrail kralı seçildi ve Rabbimiz Allah'ın bir peygamberi oldu.

Bu adam gerçek bir Ferisî'ydi ve inşallah Hüküm Günü'nde onu arkadaşımız olarak buluruz." dedi İsa havarilerine ve sonra bir gemiye bindi ve havariler ekmek getirmeyi unuttuklarından dolayı üzgündüler.

İsa kendilerini azarlayıp dedi, "Günümüz Ferisi'lerinin mayalarından sakının. Çünkü küçük bir maya bir yığın yemeği bozar." O zaman havariler birbirlerine dediler, "Şimdi, ekmeğimiz bile yokken, nasıl mayamız olsun ki?" O zaman İsa dedi,

"Ey az inancı olan adamlar, Allah'ın, hiç bir ürün işareti olmayan Nain'de yaptıklarını unuttunuz mu? Ve beş ekmek ve iki balığı kaç kişi yemiş ve doymuştu? Allah'a imandan yoksun olan Ferisi'nin mayası ve ben düşüncesi, yalnızca bugünün Ferisî'lerini bozmakla kalmamış, İsraili'leri de bozmuştur. Çünkü okumak bilmeyen basit bir halk, kutsal kişiler olarak tanıdıklarından Ferisi'lerde gördüğü şeyleri yapar. Gerçek Ferisi nedir bilir misiniz?

O, insan tabiatının yağıdır. Nasıl ki, yağ her sıvının üstünde durursa, gerçek Ferisî'nin iyiliği de tüm insanî iyiliklerin üstünde durur.
O, Allah'ın dünyaya verdiği yaşayan bir kitaptır; çünkü söylediği ve yaptığı her şey Allah'ın kanununa uygundur. Bu bakımdan, kim onun yaptığını yaparsa. Allah'ın kanununa uymuş olur.
Gerçek Ferisi, günahla insan bedenini çürütmeyen tuzdur; çünkü onu gören herkes tövbeye gelir.
Hacıların yolunu aydınlatan bir ışıktır o, çünkü onun pişmanlığıyla birlikte yoksulluğunu gören herkes, bu dünyada kalbimizi kapamamamız gerektiğini idrak eder.

Ama yağı ekşiten, kitabı tahrif eden, tuzu çürüten, ışığı söndüren bu insan sahte bir Ferisî'dir. Bu bakımdan, eğer helak olmayacaksanız, bugünkü Ferisîlerin yaptıklarını yapmamaya dikkat edin."

44. Körün Gözleri Açılıyor.

İsa Kudüs'e gelip de, bir sebt günü mabede girdiğinde, askerler onu kışkırtmak ve alıp götürmek için yaklaşıp dediler,

- Muallim, savaş açmak meşru mudur?
- İnancımız bize, hayatımızın yeryüzü üzerinde sürekli bir savaş halinde olduğunu söyler.
- Öyleyse, bizi kendi inancına döndürmek ve bizim yığınla tanrıyı bırakıp, çünkü yalnızca Roma'da görülen yirmi sekiz bin tanrı vardır senin tek olan ve görülemediği için nerede olduğu bilinmeyen, belki de bir hayal olan Allah'ına uymamızı ister misin?
- Eğer sizi Allah'ımızın yarattığı gibi, sizi ben yaratmış olsaydım, sizi hidayete erdirmek isterdim.
- Şimdi, nerede olduğu bilinmediği halde, senin Allah'ın bizi nasıl yaratmış olabilir? Bize Allah'ını göster, o zaman Yahudi olacağız.
- Eğer sizin O'nu görecek gözleriniz olsa, ben size O'nu gösteririm, fakat kör olduğunuz için, O'nu size gösteremiyorum.
- Bu insanların sana verdiği onur mutlaka senin anlayışını götürmüş olmalı. Çünkü hepimizin başında iki gözü varken, sen bizim kör olduğumuzu söylersin.
- Bedenî gözler, yalnızca cismi olan ve dıştaki şeyleri görebilir. Bu bakımdan, siz yalnızca, hiç bir şey yapamayan altından, gümüşten ve tahtadan tanrılarınızı görebilirsiniz. Ama biz Yahudiyelilerin Allah'ımıza karşı korku ve iman şeklinde manevi gözlerimiz vardır, bu yüzden de, biz Allah'ımızı her yerde görebiliriz.
- Konuşmana dikkat et, çünkü eğer tanrılarımıza nefret yağdıracak olursan, seni Hirodes'in ellerine veririz, o da her şeye gücü yeten tanrılarımızın öcünü alır.
- Eğer dediğiniz gibi, onların her şeye gücü yetiyorsa, beni bağışlayın, artık onlara tapacağım.

Askerler bunu duyunca sevindiler ve putlarını yüceltmeye başladılar. O zaman İsa dedi,

- Burada işlerinize ihtiyaç vardır, sözlerinize değil, madem öyle, tanrılarınıza bir sineği yarattırın ve ben onlara tapacağım.

Askerler bunu duyunca yılıp, diyecek şey bulamadılar, bunun üzerine İsa dedi,

- Asla, onların tek bir sineği bile yeniden yaratmadıklarını gördüğümden, kendileri için, tek bir sözle her şeyi yaratmış olan Allah'ı bırakmayacağım, O'nun adı tek başına orduları korkutur.
- Şimdi şuna bakalım; çünkü biz seni alıp götürmek istiyoruz.
- Adonai Sabaoth!" Ey Orduların Rabbi!

Bunun üzerine, bir kişinin, yıkanıp yeniden şarapla doldurulacakları zaman tahta fıçılan yuvarladığı gibi, askerler de hemen mabetten yuvarlanıp gittiler; o kadar ki, kendilerine dokunan kimse olmadığı halde, başları ve ayakları yere çarpıyordu. Ve o kadar korktular ve öyle bir şekilde kaçtılar ki, Yahudiye'de bir daha görünmediler.

Kâhinler ve Ferisiler kendi aralarında mırıldanıp dediler. "O'nda Ba'al ve Eşterot'un bilgeliği var ve bundan dolayı, Şeytan'ın gücüyle yaptı bunu." İsa ağzını açtı ve dedi,

"Allah'ımız komşumuzun mallarını çalmamamızı emretti. Fakat bu tek hüküm öylesine aşıldı ve kötüye kullanıldı ki, dünyayı günahla doldurdu ve bu günah diğer günahların bağışlandığı gibi bağışlanmayacaktır; çünkü başka her günah için insan ağlar ve onu bir daha işlemez, namaz ve zekâtla birlikte oruç da tutarsa, Kadir ve Rahim olan Allah'ımız affeder. Fakat bu günah o türdendir ki, zulmen alınan geri verilmedikçe, asla bağışlanmayacaktır."

O zaman, bir yazıcı dedi, "Ey muallim, hırsızlık tüm dünyayı günahla nasıl doldurmuştur? Şimdi, Allah'ın lütfuyla, yalnızca bir kaç hırsızın bulunduğu ortadadır, onlar da kendilerini gösteremezler, çünkü hemen askerler tarafından asılırlar." İsa karşılık verdi.

"Malları bilmeyen hırsızları da bilmez, hem, bakın size diyorum ki, pek çokları ne yaptığını bilmeden çalar, bu yüzden de günahları başkalarınınkinden daha büyüktür, çünkü bilinmeyen hastalık iyileşmez."

O zaman ferîsiler İsa'ya yaklaşıp dediler, "Ey muallim, İsrail'de gerçeği tek sen bildiğin için bize öğret." İsa karşılık verdi,

"İsrail'de gerçeği tek benim bildiğimi söylemiyorum, çünkü bu "tek" kelimesi başkalarına değil, yalnızca Allah'a ait. Çünkü O Hak'tır, hakkı da yalnızca O bilir. Bu bakımdan, eğer ben böyle dersem, büyük bir hırsız olurum. Çünkü Allah'ın şanını çalmış olurum. Ve Allah'ı tek ben biliyorum demekle de, herkesten daha çok cehaletin içine düşerim. Bu nedenle siz, tek benim gerçeği bildiğimi söylemekle ağır bir günah işlediniz. Ve size diyorum ki, eğer bunu teşvik etmek için dediyseniz, günahınız daha da büyük olacaktır."

Sonra İsa, herkesin sustuğunu görünce yeniden dedi,

"Her ne kadar ben İsrail'de gerçeği bilen tek kişi değilsem de, tek ben konuşacağım; bu bakımdan, madem bana sordunuz, bana kulak verin. Yaratılan her şey Yaratıcı 'ya aittir, o şekilde ki, hiç bir şey herhangi bir şey için iddiada bulunamaz. Öyle de, ruh, nefs, beden, zaman, mal ve şan hep Allah'ın mülkiyetindedir. Eğer bir insan onları Allah'ın istediği biçimde almazsa, bir hırsız olmuş olur. Ve aynı şekilde, eğer onları Allah'ın isteğinin aksine harcarsa, yine bir hırsız olmuş olur. Bu bakımdan diyorum ki, ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki siz zamanı,

"Yarın şöyle yapacağım, şöyle bir şey söyleyeceğim, şöyle bir yere gideceğim" diyerek ele alırsanız ve "inşallah" demezseniz. Hırsız olursunuz ve zamanınızın daha iyi bölümünü Allah'ı memnun etmek için değil de, kendinizi memnun etmek için harcadığınızda daha büyük hırsız olursunuz ve daha kötü bölümünü nefsinizle Allah'a kulluk için harcadığınızda, o zaman da kuşkusuz hırsız olursunuz. Kim günah işlerse, hangi şekilde olursa olsun bir hırsızdır; çünkü o Allah'a kulluk etmesi gereken zamanı, ruhu ve kendi hayatını çalıp Allah'ın düşmanı Şeytan'a vermiş olur.

Bu bakımdan, onuru, canı ve malı olan insanın malı mülkü çalındığı zaman hırsız asılacaktır; canı alındığı zaman, katilin başı kesilecektir ve adaletli olan budur, çünkü Allah böyle buyurmuştur. Ama bir komşunun onuru alındığı zaman, neden hırsız çarmıha gerilmez? Mal onurdan, gerçekten daha mı iyidir? Allah gerçekten, malı alanın cezalandırılacağını, malla birlikte canı alanın cezalandırılacağını, ama onuru alanın serbest kalacağını mı buyurmuştur? Hiç de değil, çünkü mırıldanmaları nedeniyle babalarımız vaat edilen ülkeye girmediler de, yalnızca çocukları girdi. Ve bu günah nedeniyle, yılanlar halkımızdan yetmiş bin kadarını öldürdü. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, onuru çalan, bir insanı malından ve canından edenden daha büyük cezayı hak eder. Ve mırıldayana kulak veren de aynı şekilde suçludur. Çünkü biri Şeytan'ı diline, diğeri ise kulaklarına alır."

Ferîsiler bunları duyunca öfkeden patlıyorlardı, çünkü konuşmasına karşı çıkamıyorlardı. Sonra İsa'nın yanına bir fakih yanaştı ve ona dedi, "Sayın muallim, bana anlat ki Allah, babalarımıza neden ekin ve meyve bahşetmedi? Düşeceklerini bildiğinden, mutlaka kendilerine vermeli veya insanlara onu görme eziyetini çektirmemeliydi." İsa cevap verdi,

"Adam, sen bana iyi dersin, fakat hata edersin, çünkü yalnızca Allah iyidir.

Ve Allah'ın neden senin beynine göre iş yapmadığını sormakla daha çok hata edersin. Yine de sana cevap vereceğim. O halde sana diyorum ki, Yaratıcımız Allah işinde kendisini bize uydurmaz, bu bakımdan meşru olan, yaratılmışın O'nun yöntemini ve uygunluğunu değil de, bunun yerine, Yaratanın yaratılmışa değil, yaratılmışın Yaratan'a bağlı kalması için Yaratıcısı Allah'ın şanını araştırmasıdır. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, eğer Allah insana her şeyi vermiş olsaydı, insan, kendisinin Allah'ın kulu olduğunu bilmeyecekti ve böylece de kendini Cennet'in efendisi sayacaktı. Bu bakımdan, her zaman Azîm ve Sübhân olan Yaratıcı, Kendine bağlı kalsın diye insanı yemekten men etti. Ve bakın size diyorum ki, kimin gözünde ışık varsa her şeyi açık görür ve bizzat karanlıktan bile ışık çıkarır; fakat kör böyle yapmaz.

Bu nedenle diyorum ki, eğer insan günah işlememiş olsaydı, ne ben ne de sen Allah'ın merhametini ve adaletini bilmeyecektik. Ve eğer Allah, insanı günah işleme istidadında yaratmamış olsaydı, bu konuda o, Allah'a eşit olacaktı. Bundan dolayı, Sübhân Allah insanı iyi ve adaletli yarattı, ama kendi hayatı, kurtuluşu ve batışıyla ilgili olarak istediğini yapmakta serbest bıraktı."

Fakih bunları işitince dondu kaldı ve şaşkınlık içinde ayrılıp gitti. Sonra, baş kâhin iki yaşlı kâhini gizlice çağırarak mabetten çıkıp, öğle namazını kılmak için Süleyman verandasında oturup beklemekte olan İsa'ya gönderdi. Ve İsa'nın yanında halktan büyük bir kalabalıkla birlikte havarileri de bulunuyordu. Kâhinler İsa'ya yaklaşıp dediler, "Muallim, insan ekini ve meyveyi neden yedi? Allah onu yemesini istedi mi, istemedi mi?" Ve onlar bunu İsa'yı yanıltmak için dediler; çünkü "Allah istedi" dese, "Öyleyse niçin yasakladı?" karşılığını verecekler, "Allah istemedi" dese, "o halde, Allah'ın istediğinin aksini yapabildiğine göre, insan Allah'tan daha büyük bir güce sahip" diyeceklerdi. İsa cevap verdi,

"Sizin sorunuz, dağın üstünden geçen ve sağ ve solunda uçurum bulunan bir yol gibi, ama ben ortadan yürüyeceğim." Bunu duyunca, kâhinler İsa'nın kalplerini bildiğini sezerek şaşırdılar. Sonra İsa dedi, "Her insan ihtiyacı olduğundan, her şeyi kendi yararı için yapar. Ama hiç bir şeye ihtiyacı olmayan Allah, kendi hak arzusuna göre yaptı, Bu bakımdan, insanı yaratırken onu, Allah'ın kendine ihtiyacı olmadığını bilsin diye hür yarattı. Misal olarak,

Kendi zenginliğini sergilemek için ve köleleri kendini daha çok sevsin diye, kölelerine hürriyet veren bir kralın yaptığı gibi. O halde, Allah insanı, Yaratıcısını çok daha fazla sevsin ve nimetini bilsin diye hür yarattı. Çünkü Allah her ne kadar Kadiri Mutlak olup, insana ihtiyacı yok ve onu kudretiyle de yaratmışsa da, hayır işleyip, şerre karşı koyabilecek şekilde onu serbest bırakmıştır. Çünkü her ne kadar Allah'ın günaha engel olma gücü var idiyse de, kudret ve nimeti insanda görüldüğünden, insanda günaha karşı çıkmamak için, yani, insanda Allah'ın rahmeti ve adaleti yürüsün diye O, kendi nimetiyle çelişmeyecektir çünkü Allah'ta çelişme yoktur. Ve gerçeği konuştuğuma işaret olarak, sizi baş kâhinin beni aldatmak için gönderdiğini ve bunun da kâhinliğin meyvesi olduğunu size söylüyorum."

Yaşlı adamlar ayrılıp gittiler ve her şeyi baş kâhine anlattılar, o da dedi, "Bu herifin sırtında her şeyi kendisine söyleyen cin var; çünkü o İsrail krallığını arzular, ama Allah bunun da gereğine bakacaktır."

İsa öğle namazını kılıp da mabetten çıkarken, annesinin rahminden kör doğan birini gördü. Havarileri kendisine sorup dediler, "Muallim, bu adamda kimin günahı var, babasının mı, yoksa annesinin mi ki böyle kör doğmuş?" İsa cevap verdi, "Ne babasının, ne de annesinin günahı var onda, ama Allah, İncil'e bir şahit olsun diye onu böyle yarattı."

Ve kör adamı yanına çağırıp, yere tükürerek çamur yaptı ve onu kör adamın gözlerine sürdü ve ona dedi, "Siloam gölüne git ve yıkan!" Kör adam gitti ve yıkanıp, ışığa kavuştu, ardından, eve dönerken, kendisine rastlayan pek çokları dediler, "Bu adam körse, kesinlikle derim ki, mabedin güzel kapısında oturup duran adamdı." Başkaları dediler; "Odur, fakat ışığa nasıl kavuştu?" Ve yanına yaklaşıp dediler, "Sen mabedin güzel kapısında oturup duran kör adam değil misin?" Cevap verdi, "Oyum, neden soruyorsunuz?" Dediler, "Öyleyse, görme gücüne nasıl kavuştun?" Cevap verdi, "Bir adam toprağa tükürerek çamur yaptı ve bu çamuru gözlerimin üzerine koyup, bana dedi, "Git Siloam gölünde yıkan." Gidip yıkandım ve şimdi görüyorum. İsrail'in Allah'ını tesbih ederim!"

Kör doğmuş olan adam mabedin güzel kapısına yeniden geldiği zaman, tüm Kudüs meseleyi duymuştu. Bunun üzerine, İsa aleyhinde kâhinler ve Ferisilerle konuşmakta olan kâhinlerin reisine getirildi. Baş kâhin kendisine sorup, dedi, "Adam, sen doğuştan kör değil miydin?" "Ya, evet" diye cevap verdi. "Şimdi Allah'ın şanı üzerine", dedi baş kâhin "Anlat bize, hangi peygamber sana rüyada göründü de ışık verdi. Babamız İbrahim miydi, yoksa Allah'ın kulu Musa mı veya bir başka peygamber miydi? Çünkü başkaları böyle bir şeyi yapamaz." Kör doğmuş olan adam cevap verdi, "Ben rüyada ne İbrahim'i, ne Musa'yı, ne de bir başka peygamberi görüp iyileştirilmedim. Ben mabedin kapısında otururken bir adam beni yanına getirtti, tükürüğüyle topraktan çamur yaparak, bu çamurun bir kısmını gözlerime sürdü ve beni yıkanmam için Siloam gölüne gönderdi; ben de oraya gidip yıkandım ve gözlerimin ışığıyla geri döndüm." Baş kâhin kendisine o adamın adını sordu. Kör doğmuş olan adam cevap verdi, "Bana adını söylemedi, ama onu gören biri beni çağırarak dedi, "Git ve bu adamın sana söylediği gibi yıkan, çünkü o Nasıralı İsa'dır, İsraililerin Allah'ının bir peygamberi ve kutsal bir kuludur." O zaman baş kâhin dedi, "O seni belki de bugün, yani sebt günü iyileştirdi?" Kör adam cevap verdi, "Bu gün iyileştirdi beni."

Baş kâhin dedi, “Bakın şimdi, bu herif nasıl da günahkârın biridir, görüyorsunuz ki sebt gününe riayet etmez!” Kör adam karşılık verdi, “O bir günahkâr mıdır, değil midir bilmem; ama şunu bilirim ki, ben kör iken o beni ışığa kavuşturdu.” Ferisiler buna inanmadılar bu nedenle de baş kâhine dediler, “Anne ve babasını çağırtın, bize gerçeği söyler onlar.” Bunun üzerine kör adamın anne ve babasını çağırttılar ve onlar gelince baş kâhin kendilerine şöyle sordu, “Bu adam sizin oğlunuz mudur?” Cevap verdiler, “O bizim oğlumuzun ta kendisidir.” O zaman baş kâhin dedi, “O, kör doğduğunu ve şimdi de gördüğünü söylüyor; nasıl olmuştur bu iş?” Kör olarak doğan adamın baba ve annesi cevap verdi, “Evet, o kör doğmuştu, ama ışığı nasıl aldığını bilmiyoruz; onun yaşı başı yerindedir, kendisine sorun, size gerçeği söyler.”

Bunun üzerine onlara yol verildi ve baş kâhin yeniden, kör doğmuş olan adama dedi, “Allah'ın şanı üzerine doğruyu söyle.” Kör adamın baba ve annesi konuşmaktan korkmuşlardı; çünkü Roma Senatosu'ndan, ölüm acısına çarptırılmak istemeyen kimsenin, Yahudiler'in peygamberi İsa hakkında çekişmemesi için bir ferman çıkmıştı. Bu ferman valinin de eline ulaşmıştı, bu nedenle, “Onun yaşı başı yerindedir, kendisine sorun” dediler. Sonra, baş kâhin kör adama dedi, “Allah'ın şanı üzerine doğruyu söyle, çünkü biz, senin kendini iyileştirdiğini söylediğin bu adamın bir günahkâr olduğunu biliyoruz.” Kör doğmuş olan adam cevap verdi, “O bir günahkâr mıdır, değil midir bilmem. Ama şunu bilirim ki, ben görmüyordum, o beni ışığa kavuşturdu. Dünyanın başlangıcından bu saate kadar, kesinkes, kör doğup da ışığa kavuşturulan kimse olmamıştır. Ve Allah günahkârlara kulak asmaz.”

Ferisiler dediler, “Seni ışığa kavuştururken ne yaptı?” O zaman kör doğmuş olan bunların inançsızlığına şaştı kaldı ve dedi, “Söyledim ya, neden bir daha soruyorsunuz bana? Siz de O'nun şakirtleri olmaz mısınız?”

O zaman, baş kâhin kendisine küfredip dedi, "Sen zaten günah içinde doğmuşsun, öyleyken bize öğretmeye mi kalkıyorsun? Defol ve böyle bir adamın sen şakirdi ol! Çünkü biz Musa'nın şakirtleriyiz ve biliyoruz ki, Allah Musa ile konuşmuştur; bu adama gelince, onun neci olduğunu bilmiyoruz." Ve onu havra ve mabetten atıp, İsrail'iler arasındaki temizlerle birlikte ibadet etmesini yasakladılar. Kör doğmuş olan adam gidip İsa'yı buldu. O da kendisini şöyle teselli etti, "Hiç bir zaman şimdiki kadar kutsanmamıştın, çünkü peygamberi ve babamız Davud kanalıyla dünyanın dostlarına karşı, "Onlar lanetlerler, ben kutsarım" diyen Allah'ımız tarafından kutsandın ve O, peygamber Mika aracılığıyla da dedi "Ben sizin kutsamanızı lanetlerim. Çünkü Allah'ın dilemesinin dünyanın dilemesine zıt olduğu kadar yer göğe, su ateşe, ışık karanlığa, soğuk sıcağa veya sevgi nefrete zıt değildir." Havariler ardından kendisine şöyle sordular, "Rab, sözlerin pek güzel; bu nedenle anlamlarını bize söyle, çünkü henüz anlamış değiliz." İsa cevap verdi,

"Dünyayı tanıdığınız zaman göreceksiniz ki, ben gerçeği konuştum ve böylece her peygamberdeki gerçeği de tanıyacaksınız. O halde bilin ki, tek bir adda birleşmiş üç türlü dünya vardır, Biri, su, hava ve ateşle birlikte gökleri ve yeri ve insanın altında olan tüm şeyleri temsil eder. Şimdi, bu dünya her şeyiyle, Allah'ın peygamberi Davud'un, "Allah onlar için çiğnemedikleri bir kural koymuştur" dediği gibi, Allah'ın iradesine uyar."

İkincisi, nasıl "Bunlardan birinin evi" duvarları değil de, aileyi temsil ediyorsa, bunun gibi tüm insanları temsil eder, şimdi bu dünya yine Allah'ı sever; çünkü fıtratları gereği Allah'ı özlerler. O kadar ki, fıtrata göre herkes, Allah'ı aramada yanılgıya düşse de, Allah'ı özler. Ve biliyor musunuz, hepsi Allah'ı neden özler? Çünkü onlar, herkes hiç bir kötülüğü olmayan sonsuz bir iyiliğin özlemini duyar, bu ise yalnızca Allah'tır. Bu bakımdan, Rahman olan Allah, bu dünyaya kurtuluşu için peygamberlerini göndermiştir.

Üçüncü dünya, insanların, dünyanın yaratıcısı Allah'a aykırı bir kanuna dönüşmüş olan günaha batmış durumudur. Bu, insanı Allah'ın düşmanları olan cinlere benzetir. Ve Allah'ımız bu dünyadan öylesine şiddetle nefret eder ki, eğer peygamberler bu dünyayı sevmiş olsalardı, ne düşünürsünüz? Mutlaka Allah kendilerinden peygamberliklerini alırdı. Ve nasıl söyleyeyim ki ben? Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, Allah'ın Elçisi dünyaya gelince eğer bu şerli dünyaya karşı bir sevgi duyacak olsa, mutlaka Allah ondan, kendisini yarattığı zaman vermiş olduğu tüm şeyleri alır ve onu ebediyen cezalandırır; Allah bu dünyaya işte bu derecede zıttır."

Havariler karşılık verdiler, "Ey muallim, sözlerin öylesine güzel, bu bakımdan bize merhamet et, çünkü onları anlamıyoruz." İsa dedi, "Sanır mısınız ki, Allah Elçisi'ni kendisini Allah'la eşit tutmak isteyecek bir rakip olarak yaratmıştır? Kesinlikle hayır, aksine, efendisinin istemediğini istemeyecek olan itaatkâr kölesi olarak yaratmıştır. Siz bunu anlayamazsınız, çünkü neyin günah olduğunu bilmiyorsunuz. Bu nedenle, sözlerime kulak yerin.

Bakın, dikkat edin, diyorum ki size, günah insanda Allah'a aykırı bir şey olmadıkça ortaya çıkmaz; çünkü yalnızca Allah'ın dilemediği şey günahtır; o kadar ki, Allah'ın dilediği her şey günaha yabancıların yabancısıdır. Bu durumda, eğer Ferisilerle bizim Baş kâhinimiz ve kâhinlerimiz, İsrail halkı bana Allah dediği için bana işkence etseler, Allah'ı razı eden bir şey yapmış olurlar ve Allah da kendilerini ödüllendirir. Fakat benim gerçeği, gelenekleriyle Allah'ın peygamberleri ve dostları olan Musa ve Davud'un kitaplarını tahrif ettiklerini söylememi istemeyerek, tersi bir nedenle bana işkence ettiklerinden ve bu yüzden benden nefret edip, ölümümü arzuladıklarından, işte bundan dolayı Allah kendilerini tiksinti ve nefretle kabul eder. Söyleyin bana, Musa insan öldürdü, Ahab da insan öldürdü, bu her iki durumda da öldürme değil midir?

Kesinlikle değil; çünkü Musa, puta tapıcılığı yok etmek ve Hak olan Allah'a ibadet etmeyi koruyup sürdürmek için insan öldürdü; ama Ahab ise, insanları Hak olan Allah'a ibadeti yok etmek ve puta tapıcılığı koruyup sürdürmek için öldürdü. Bu nedenle, Musa için insan öldürmek kurbana dönüşürken, Ahab için dine karşı saygısızlığa dönüştü; o kadar ki, bir ve aynı iş bu iki zıt etkiyi ortaya çıkardı. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, eğer şeytan meleklerle onların Allah'ı nasıl sevdiklerini görmek için konuşmuş olsaydı, Allah'ın reddine uğramayacaktı ama onları Allah'tan yüz çevirtmenin yollarını aradı, bu yüzden de ebedi azaptadır."

O zaman, bu satırları yazan karşılık verdi, "O halde, İsrail krallarının kitabında yazılı olduğu gibi, Allah'ın yalancı peygamberlerin ağzıyla söylenmesini takdir buyurduğu yalanla ilgili olarak, peygamber Mikaya'da söylenen şey nasıl anlaşılmalıdır?" İsa karşılık verdi, "Ey Barnabas, olanları kısaca anlat ki, gerçeği açıkça görelim." O zaman, yazan dedi, "Peygamber Danyal, İsrail krallarının ve tiranlarının tarihini anlatırken şöyle yazar, "İsrail kralı, Ammoniler olan Belial oğullarına yani, fasıklara karşı savaşmak için Yahuda kralıyla birleşti. Şimdi, Yehuda kralı Yehoşafat ve İsrail kralı Ahab ikisi birlikte Samiriyede bir tahtta otururlarken, önlerine dört yüz yalancı peygamber gelip, İsrail kralına dediler, "Ammonîlere karşı çık, çünkü Allah onları senin ellerine verecek. Ve sen Ammon'u parçalayacaksın." O zaman Yehoşafat dedi, "Burada babalarımızın Allah'ının herhangi bir peygamberi var mıdır?" Ahab cevap verdi, "Yalnızca bir tane var, o da şerlidir, çünkü benimle ilgili olarak her zaman şer haber verir durur ve ben de onu hapiste tutuyorum." Böyle, yani "Yalnızca bir tane var", çünkü Ahab'ın fermanıyla o kadar çok peygamber öldürülmüştü ki, peygamberler sizin de dediğiniz gibi ey muallim, insanların bulunmadığı dağ tepelerine kaçmışlardı." O zaman Yehoşafat dedi, "Onu buraya çağırt bakalım, ne der.". Bunun üzerine Ahab Mikaya'nın oraya çağırılmasını emretti.

O da ayağında bukağılarla ve hayatla ölüm arasında bulunan bir insan gibi, şaşırmış bir yüzle geldi. Ahab kendisine sorup dedi, "Allah adına konuş Mikaya, biz Ammoniler'e karşı çıkacak mıyız? Allah, onların şehirlerini bizim ellerimize verecek mi?" Mikaya cevap verdi, "Çık, çık, çünkü başarılı bir şekilde çıkacak ve yine daha başarılı bir şekilde ineceksin!"

O zaman, yalancı peygamberler Mikaya'yı Allah'ın gerçek bir peygamberi olarak övüp, ayaklarındaki bukağıları kırıp çıkardılar. "Allah'ımızdan korkan ve hiçbir zaman putlar önünde diz çökmemiş olan Yehoşafat Mikaya'ya sorup, dedi, "Bu savaş işini nasıl görüyorsun, babalarımızın Allah'ı aşkına doğruyu konuş." Mikaya cevap verdi, "Ey Yehoşafat, senin yüzün için korkuyorum. Bu nedenle diyorum ki sana, İsrail kavmini çobansız koyun gibi görüyorum." O zaman Ahab gülümseyerek, Yehoşafat'a dedi, "Sana bu herifin yalnızca şerri haber verdiğini söylemiştim de, sen inanmamıştın." Sonra ikisi de dediler, "Şimdi, bunu nerden bilirsin ey Mikaya?" Mikaya cevap verdi,

"Herhalde Allah'ın huzurunda bir melekler heyeti toplandı ve ben Allah'ın şöyle gediğini işittim, "Ahab'ı Ammon'a karşı çıkıp, öldürülmesi için kim kandıracak?" Bunun üzerine, biri bir şey dedi, öbürü bir başka şey dedi. Sonra, bir melek gelip dedi, "Rab, ben Ahab'a karşı savaşacak ve yalancı peygamberlere gidip, yalanı onların diline koyacağım ve böylece o da karşı çıkıp, öldürülecek." Ve Allah bunu duyunca dedi, "Şimdi git ve öyle yap, çünkü sen başaracaksın."

O zaman yalancı peygamberler kızdı ve reisleri Mikaya'nın yanağına tokat atıp, dedi, "Ey Allah'ın fasığı, gerçeğin meleği ne zaman bizi bıraktı da sana geldi. Söyle bize, yalanı getiren melek bize ne zaman geldi?" Mikaya cevap verdi, "Kralınızı aldattığınız için, öldürülmek korkusuyla evden eve kaçtığınız zaman öğreneceksiniz." O zaman Ahab gazaba gelip dedi, "Mikaya'yı yakalayın, ayaklarındaki bukağıları yanağına vurun ve ben dönünceye kadar kendisine arpa ekmeği ve su verin.

Çünkü şu anda, ona nasıl bir ölüm biçeceğimi bilmiyorum." Sonra gittiler ve her şey Mikaya'nın dediği gibi oldu. Çünkü Ammoniler'in kralı kullarına dedi, "Bakın, ne Yehuda kralına, ne de İsrail reislerine karşı savaşıyorsunuz, ama düşmanım olan İsrail kralı Ahab'ı öldürün." O zaman İsa dedi, "Burada kal Barnabas çünkü amacımız açısından bu kadarı yeterli." "Hepsini işittiniz mi?" dedi İsa. Havariler cevap verdiler, "Evet Rab." Bunun üzerine İsa dedi,

"Yalan söylemek bir günahtır,-ama öldürmek daha büyük bir günahtır; çünkü yalan söyleyene ait bir günahken, ölüm işleyene ait ise de, Allah'ın burada, yeryüzündeki en kıymetli şeyini, yani insanı da yok eder. Ve yalan söylemeye, söylenen şeyin aksini söylemekle çare bulunabilir; hâlbuki katilin çaresi yoktur. Çünkü ölüye yeniden hayat vermek mümkün değildir. O halde söyleyin bana, Allah'ın kulu Musa öldürdüklerinin hepsini öldürmekle günah mı işledi?"

Havariler cevap verdiler, "Haşa, haşa ki, Musa kendisine emreden Allah'a itaat etmekle günah işlemiş olsun!" O zaman İsa dedi,

"Ben de diyorum, haşa ki Ahab'ın yalancı peygamberlerini yalanla kandıran şu melek, günah işlemiş olsun; çünkü Allah nasıl insanların boğazlanışını kurban diye kabul etmişse, bu yalanı överek kabul etmiştir. Bakın, bakın diyorum ki size, nasıl, ayakkabılarını bir devin ölçüsüne göre yaptıran çocuk hata ederse, aynen öyle de, insanın kendisi kanuna tabi iken Allah'ı kanuna tabi kılan da hata eder. Bu bakımdan, yalnızca Allah'ın dilemediği şeyin günah olduğuna inandığınız zaman, size söylediğim gibi, doğruyu bulmuş olacaksınız. Bu nedenle, çünkü Allah bileşik değildir ve değişemez, öyleyse aynı zamanda farklı şey dileyemez ve dilemez; çünkü böyle olsaydı, kendinde çelişki ve neticede dert barındıracaktı ve sonsuz derecede Kutsi ve Sübhân olmayacaktı."

Filipus karşılık verdi, "Öyleyse, peygamber Amos'un şu sözü nasıl anlaşılmalıdır? Şehirde Allah'ın yapmadığından başka kötülük yoktur." İsa cevap verdi,

"Şimdi bak buraya Filipus, Ferisîler'in yaptığı gibi harflerde çakılıp kalmanın tehlikesi ne kadar büyüktür; onlar, kendileri için, "Seçilenler de Allah'ın takdirini" icat ettiler, öyle ki, gerçekte, Allah'ın haksız, kandırıcı, yalancı ve üzerlerine gelecek hükümden nefret edici olduğunu demeye getiriyorlar. Bu bakımdan diyorum ki, burada Allah'ın peygamberi Amos, dünyanın kötülük dediği kötülükten söz etmektedir; çünkü eğer müttakilerin dilini kullanmış olsaydı, dünyadakiler tarafından anlaşılmayacaktı. Çünkü bütün dertler iyidir; ister yaptığımız kötülükleri temizledikleri için olsun, ister bizi kötülük yapmaktan alıkoydukları için iyi olmuş olsun, isterse ebedî hayatı sevip, özleyelim diye, insana bu hayatın durumunu öğrettikleri için, iyi olmuş olsun. İşte, eğer Amos, "Allah'ın yaptığından başka şehirde hiç bir iyilik yoktur" demiş olsaydı, zenginlik içinde yaşayan günahkârlara ve kendilerini belâ içinde gören dertlilere ümitsizlik için fırsat tanımış olacaktı. Ve daha kötüsü, Şeytan'ın insan üzerinde böyle bir egemenliği olduğuna inanan pek çokları, dert çekmemek için şeytan'dan korkacaklar ve ona kulluk edeceklerdi. Bu nedenle Amos, baş kâhinin huzurunda konuşurken onun sözlerine bakmayıp, İbranî dilini konuşmayı bilmeyen Yahudi'nin iş ve dileğini dikkate alan Romalı tercümanın yaptığını yapmıştır.

Eğer Amos, "Şehirde Allah'ın yaptığından başka iyilik yoktur" demiş olsaydı, ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, ağır bir hata işlemiş olacaktı; çünkü dünya kendini beğenme yoluyla işlenen kötülük ve günahların dışında hiç bir iyilik barındırmaz. Böyle olunca da, insanlar kendinden yerin titrediği böyle bir sözü duymakla, "Allah'ın yapmadığı" herhangi bir günah ve kötülük olmadığına inanarak daha çok kötülük işleyeceklerdi."

Ve İsa bunu demişti ki, hemen büyük bir deprem oldu. O kadar ki, herkes ölü gibi yere düştü. İsa onları kaldırıp, dedi, "Şimdi, benim size doğruyu söyleyip söylemediğimi görün işte. O halde, Amos'un, dünyadakilerle konuşurken "Allah şehirde kötülük yapmıştır" derken, sadece günahkârların kötülük dediği dert ve belâlardan söz ettiği konusunda bu kadarı yetsin. Şimdi, bilmek istediğiniz takdire gelelim ve size bundan inşallah yarın öte tarafta, Erden kıyısında söz edeceğim. "

45. Takdirin Açıkça Bilineceği Kişi, Hz. Muhammed

İsa havarileriyle Erden'in ötesindeki çöle gitti ve öğle namazı kılınınca bir palmiye ağacının yanına oturdu. Palmiye ağacının gölgesine de havarileri oturdular. Sonra İsa dedi,

"Takdir öylesine gizlidir ki ey kardeşler, size diyorum ki bakın, o yalnızca bir kişiye açıkça bilinecektir. O, milletlerin aradığı, Allah'ın gizliliklerinin kendisine öylesine açık olacağı kimsedir; o dünyaya geldiği zaman, onun sözlerini dinleyecek olanlar kutsanacaktır. Çünkü bu palmiye ağacının bizi gölgelendirdiği gibi, Allah da onları rahmetiyle gölgelendirecektir. Nasıl bu ağaç bizi güneşin yakıcı ısısından koruyorsa, Allah'ın rahmeti de, o kişiye inananları şeytan'dan öyle koruyacaktır."

Havariler karşılık verdiler, "Ey muallim, sözünü ettiğiniz bu dünyaya gelecek kişi kim olacak?" İsa kalp coşkusuyla cevap verdi,

"O, Allah'ın Elçisi Muhammed'dir. Ve o dünyaya geldiği zaman, yağmurun, uzun bir süre yağmur almadıktan sonra yere meyve verdirmesi gibi, o da getireceği bol rahmetle insanlar arasında salih ameller için bir fırsat olacak. Çünkü O, Allah'ın rahmetiyle yüklü beyaz bir buluttur. Bu rahmeti Allah, mürşitler üzerine yağmur gibi fışkırtacaktır.

İşte şimdi size, Allah'ın bu aynı takdirle ilgili olarak bilmem için bana bahşettiği azıcık şeyi anlatacağım. Ferîsiler derler ki, "Her şey önceden o şekilde takdir edilmiştir ki, seçilmiş olan fasık olamaz, fasık olan da, ne olursa olsun seçilmiş olamaz. Nasıl Allah salih ameli, üzerinde seçilmişlerin kurtuluşa doğru yürüdüğü yol olarak önceden takdir etmişse, aynı şekilde günahı da, üzerinde fasıkların helake yürüdüğü yol olarak önceden takdir etmiştir. Buradan kişi günümüz Ferisîlerinin durumunu bilebilir. Çünkü onlar, Şeytan'ın inanmış kullarıdır.

Takdir, kişinin elinde araç olarak bulundurduğu şeye son veren mutlak bir iradeden başka ne anlama gelebilir? O halde, yalnızca harcayacak taş ve para değil, aynı zamanda, üzerine bir ayak koyacak kadar arsası da olmayan bir kişi evi nasıl takdir edecektir? Böyle bir şeyi asla kimse yapamaz. Öyleyse size diyorum ki, takdir, Allah'ın insana kendi pak nimeti, kendi kanunundan verdiği hür iradeyi çekip almaktan öte bir şey değildir. Yerleştirmekte olduğumuz, kesinlikle takdir değil, sadece kötülük aracıdır. Musa'nın kitabı gösteriyor ki, şu insan hürdür. Allah'ımız kanunu Sina dağında verdiği zaman şöyle konuşmuştur, "Benim buyruğum gökte değil ki." şimdi kim Allah'ın buyruğunu gidip bize getirecek ve acaba kim ona uyma gücünü bize verecek? diye kendine mazeret arayasın. Ama benim buyruğum senin kalbinin yanındadır ki dilediğin zaman ona uyabilesin. Söyleyin bana, eğer kral Hirodes yaşlı bir adama gençleşmesini ve hasta bir adama düzelmesini emretse, onlar bunu yapmayınca kendilerini öldürtse, bu adalet olur mu?"

Havariler cevap verdiler, "Eğer Hirodes böyle bir emir verse, en zalim ve dinsiz kişi olur." O zaman İsa iç çekerek, dedi, "Bunlar insanî geleneklerin meyveleridir kardeşler; çünkü Allah fasık bir daha seçilmiş olamayacak şekilde önceden takdir etmiştir demekle, onlar Allah'ı en dinsiz ve zalim yaparak küfrediyorlar. O, günahkâra günah işlememeyi, işlediği zaman da tövbe etmeyi emreder; hâlbuki bu tür bir takdir günahkârdan günah işlememe gücünü çekip alır ve tövbeden tümüyle yoksun bırakır. Allah'ın peygamber Yoel aracılığıyla ne dediğini de duyun, "Sağ ve diriyim ki Allah'ımız, günahkârın ölümünü dilemem, ama onun tövbeye gelmesini ararım." O halde, Allah dilemediği şeyi önceden takdir mi edecektir? Bir, Allah'ın dediğine bakın, bir de bu zaman Ferisîlerinin dediğine."Dahası var, Allah peygamber İşaya aracılığıyla der, "Ben çağırdım, sizse beni dinlemediniz." Ve Allah ne kadar çağırmış, aynı peygamber aracılığıyla dediğini duyun; "Bütün gün ellerimi bana inanmayan bir kavme yaydım da, bana karşı geldiler."

Ve bizim Ferisî'lerimiz fasık seçilmiş olamayacağını söylerken, Allah'ın, beyaz bir şey gösterip kör bir adamla alay etmek gibi veya sağır bir adamla kulaklarına konuşarak alay etmek gibi insanlarla alay ettiğinden başka bir şey mi söylemiş oluyorlar? Ve seçilmişin fasık olamayacağı konusunda, bakın Allah'ımız Hezekiel peygamber aracılığıyla ne diyor, "Sağ ve diriyim ki" der Allah "Eğer takva sahibi takvasını bırakır da, kirli işler yaparsa helak olur. Artık onun takvasından da hiç bir şey hatırlamaz olurum; çünkü takvasına güvenirse, takvası onu Benim önümde terk eder ve onu kurtarmaz." Ve fasık çağırma konusunda, Allah peygamber Hoşea aracılığıyla şundan başka bir şey mi der, "Ben seçilmiş olmayan bir kavmi çağıracağım, onlara seçilmiş diyeceğim." Allah doğrudur ve yalan söylemez; çünkü doğru olan Allah doğruyu söyler. Ama bu zamanın Ferisîleri akideleriyle Allah'a tümüyle karşı çıkarlar."

Andreas karşılık verdi, "Ama Allah'ın Musa'ya dediği şu, merhamet etmek dilediğine merhamet edeceği, katılaştırmak dilediğini katılaştıracağı sözü nasıl anlaşılmalıdır?" İsa cevap verdi,

"Allah bunu, insanın kendi faziletiyle kurtulacağına inanmaması, bunun yerine, hayatın ve Allah'ın merhametinin kendisine Allah tarafından nimeti olarak bahsedildiğini idrak etmesi için der ve bunu insanların Kendinden başka tanrılar bulunduğu düşüncesinden kaçınmaları için der. Bu bakımdan, eğer Allah Firavun'u katılaştırdıysa, o, kavmimize işkence edip, onu İsrail'deki tüm erkek çocukları yok etmekle hiçe indirmeye kalkıştığı için yapmıştır. O zaman Musa da hayatını kaybede yazmıştı. Aynı şekilde, size diyorum ki, takdir kendisine temel olarak Allah'ın kanununu ve insanın hür iradesini alır. Evet, eğer Allah kimse helak olmasın diye tüm dünyayı kurtaracak olsa, ruhun tepeden baktığı bu çamur yığını, ruh gibi günah işlese bile, tövbe etme gücüne sahip olsun ve ruhun fırlatılıp atıldığı o yerde oturmaya gelsin diye, Şeytan'a garaz olarak kendisine sakladığı hürriyetten insanı yoksun bırakmamak için bunu yapmaz.

Allah'ımız, diyorum ki, rahmetiyle insanın hür iradesini izlemek diler, yaratığı kudretiyle terk etmek dilemez. Ve bu nedenle hüküm gününde kimse, günahları için herhangi bir mazerette bulunamayacaktır. Çünkü Allah'ın doğru yola gelmeleri için neler yaptığı ve ne kadar sık kendilerini tövbe etmeye çağırdığı o zaman herkes için apaçık ortada olacaktır.

İşte böyle, eğer zihniniz bununla da yetinip durulmadıysa ve yine "Neden böyle?" demek istiyorsanız, size bir "Nedeni" daha açıklayacağım. O da şudur, söyleyin bana, neden tek bir taş suyun üstünde duramaz da, tüm yeryüzü suyun üstünde durur? Söyleyin bana, su ateşi söndürür ve yer havadan kaçarken ve kimse toprak, hava, su ve ateşi uyum içinde bir araya getiremezken, yine de bunlar insanda bir araya geliyor ve uyum içinde kalıp gidiyorlar, neden? O halde bunu bilmiyorsanız, hem tüm insanlar da insan olarak bunu bilmezler. Allah'ın kâinatı hiç yoktan tek bir sözle yarattığını nasıl anlayacaklar; Allah'ın sonsuzluğunu nasıl anlayacaklar? Ne olursa olsun bunu asla anlayamayacaklardır. Çünkü insan, sonlu ve peygamber Süleyman'ın dediği gibi vücutla bileşim içinde olup, bozulabilir ve ruhu da baskı altında tutarken ve Allah'ın işleri de Allah'a göreyken onları nasıl anlayabilecekler? Allah'ın peygamberi İşaya bunun böyle olduğunu gördüğünden, haykırıp, dedi, "Gerçekten sen gizli bir Allah'sın!" Ve Allah'ın Elçisi hakkında, Allah O'nu nasıl yarattı, o der, "Onun doğuşu, kim anlatacak?" Ve Allah'ın işlemesi hakkında der, "Onun danışmanı kim?" Bu bakımdan, Allah insan tabiatına der, "Nasıl gök yerin üstünde yükseltilmişse, benim yöntemlerim, sizin yöntemleriniz üzerinde ve benim emrim sizin emriniz üzerinde yükseltilmiştir."

Bu nedenle size diyorum ki, takdirin niteliği, durum benim size anlattığım gibiyse de, insanlara açık değildir. Öyleyse insan, yöntemi bulamadığı için gerçeği inkâr mı etmelidir?

Ben, nasıl olduğu anlaşılmadığı halde sıhhati reddeden bir kimseyi henüz görmüş değilim. Hem, Allah'ın benim dilimle hastaları nasıl iyileştirdiğini bile bilmiyorum."

O zaman havariler dediler, "Gerçekten sende Allah konuşuyor, çünkü insan senin konuştuğun gibi asla konuşmamıştır." İsa karşılık verdi, "Ben inanın ki, Allah beni İsrail ailesine göndermek için seçtiği zaman, bana apaçık bir aynaya benzeyen bir kitap verdi; o, benim kalbime o şekilde indi ki, konuştuğum şeylerin hepsi bu kitaptan geliyor. Ve bu kitabın benim ağzımdan çıkması sona erdiği zaman, ben dünyadan yukarı alınacağım." Petrus karşılık verdi, "Ey muallim, senin şimdi söylediğin bu kitapta yazılı mıdır?" İsa cevapladı, "Allah'ın ilmi ve Allah'a kulluk hakkında, insan bilgisi ve insanlığın kurtuluşu hakkında söylediğim her şey, hepsi benim İncil'im olan bu kitaptan çıkar." Petrus dedi, "Onda Cennet'in ihtişamı da yazılı mıdır?" İsa cevap verdi,

"Dinleyin ve ben Cennet'in ne tür olduğunu ve kutsal kişilerle müminlerin orada nasıl sonsuz olarak kalacaklarını size anlatacağım; çünkü bu Cennet'in en büyük nimetlerinden biridir; görüyorsunuz ki, her şeyin ne kadar büyük olursa olsun, mademki bir sonu var, o halde küçüktür, hatta hiçtir. Cennet, Allah'ın nimetlerini depo ettiği yurttur; burada kutlu ve kutsanmışların ayaklarının bastığı yer öylesine kıymetlidir ki, bir dirhemi bin dünyadan daha değerlidir. Bu nimetler Allah'ın peygamberi babamız Davud tarafından görülmüştür, çünkü Allah, Cennet'in ihtişamına baksın diye bunları kendisine göstermiştir. O, ardından kendine gelince, iki elleriyle gözlerini kapamış ve ağlayarak demiştir, "Bu dünyaya daha fazla bakmayın ey benim gözlerim, çünkü her şey boş ve hiç bir iyi şey yok!" Bu nimetler hakkında İşaya peygamber demiştir, "Allah'ın sevdikleri için hazırladığı şeyleri insanın gözleri görmemiştir, kulakları işitmemiştir. İnsan kalbi de tasavvur etmiş değildir. Neden bu tür nimetleri görmemişler, işitmemişler ve tasavvur etmemişlerdir biliyor musunuz?

Şundan ki, burada aşağıda yaşarken, bu tür şeyleri müşahede edecek değerde değillerdir. Bu bakımdan, babamız Davud, onları gerçekten görmüşse de, size diyorum ki, onları insan gözüyle görmüş değildir; Allah ruhunu kendisine almış ve böylece Allah'la bir olarak, onları ilahi ışıkla görmüştür. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, Cennet'in nimetleri sonsuz, insan ise sonlu olduğundan, küçük bir toprak kavanozun denizi içine alamayacağı gibi, insan da onları içine sığdıramaz. Öyleyse bakın ki, dünya her şeyin meyve verdiği yaz vakti ne kadar da güzeldir! Vakti gelen hasat nedeniyle sarhoş olan şu köylü, emeklerini son derecede sevdiği için vadileri ve dağları türküleriyle çınlatır. Şimdi, onları yapana yakışan meyvelerle her şeyin yüklü olduğu Cennet'e yükselt bakalım aynı şekilde kalbini.

Allah sağ ve diridir ki, Cenneti bilmek bakımından bu kadarı yeterlidir. Öyle ki, Allah, Cennet'i kendi nimetlerinin yurdu olarak yaratmıştır. Şimdi ölçüsüz derecedeki iyiliğin, ölçüsüz derecede iyi şeyleri olmayacağını mı düşünüyorsunuz? Veya ölçüsüz derecedeki güzelliğin ölçüsüz derecede güzel şeyleri olmayacağını mı? Sakının ki, eğer olmayacağını düşünürseniz, büyük hata işlersiniz.

Allah, kendine inanarak kulluk edecek olan insana şöyle der, "Senin yaptıklarını biliyorum, sen Benim için çalışıyorsun. Ebediyen sağ ve diriyimdir ki, senin sevgin Benim nimetimi aşmayacaktır. Madem kendini Benim eserim bilip, Bana yaratıcın Allah olarak kulluk edersin ve madem, Bana inanarak kulluk etmek için Ben'den rıza ve merhametten başka bir şey istemezsin; madem, Bana sonsuza değin kulluk etmek arzusuyla Bana kulluğa bir son vermezsin, ben de işte aynen böyle yapacak ve seni, Allah'mışsın, benim dengimmişsin gibi ödüllendireceğim. Ellerine yalnızca Cennet'in bol nimetlerini koymakla kalmayacak, aynı zamanda sana kendim de bir hediye vereceğim; şöyle ki, nasıl sen ebediyen Benim kulum olmak istiyorsan, ben de senin ücretini ebedî yapacağım."

Cennet hakkında ne düşünürsünüz? Böylesi zenginlik ve nimetleri kavrayabilecek bir akıl var mıdır? İnsanın Allah'ınki kadar geniş bilgisi olmalı ki, Allah'ın kullarına vermek istediği şeyleri bilebilsin. "Hirodes gözde baronlarından birine bir hediye verirken, hangi türde hediye verir, hiç gördünüz mü?" Yuhanna karşılık verdi, "İki kez gördüm; emin olun ki, onun verdiği şeyin onda biri yoksul bir adama yetecektir." İsa dedi, "Ya yoksul bir adam Hirodes'e hediye verecek olsa, ne verir ona?" Yuhanna cevap yerdi, "Bir veya iki metelik." "Şimdi, bu sizin cennet hakkındaki bilgiyi etüt edeceğiniz kitabınız olsun çünkü Allah'ın insana bedeni için bu dünyada verdiği şeylerin hepsi, sanki Hirodes'e yoksul bir adamın bir metelik vermesi gibidir ama Allah'ın bedene ve ruha Cennet'te vereceği şeyler, Hirodes'in sahip olduğu her şeyi, hatta hayatını hizmetçilerinden birine vermesi gibidir.

Allah, kendisini sevene ve inanarak kulluk edene şöyle der, "Git ve denizin kumlarına bak ey kulum, ne kadardır? Öyleyken, eğer deniz sana tek bir kum taneciği verecek olsa, bu sana az gelmez mi? Mutlaka, öyle. Ben, Yaratıcın sağ ve diriyimdir ki, bu dünyada yeryüzünün tüm reislerine ve krallarına verdiğim şeylerin tümü, sana Cennetimde vereceğim şeylere oranla, denizin sana verdiği bir kum taneciğinden daha azdır. O halde, Cennetin bolluğunu siz göz önüne getirin. Çünkü eğer Allah bu dünyada insana bir kaç gramlık mal vermişse. Cennette on yüz bin yük verecektir. Bu dünyadaki meyvelerin miktarını; yiyeceklerin miktarını, içeceklerin miktarını ve insana verilen şeylerin miktarını düşünün. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, insan bir kum taneciği aldıktan sonra, denizde nasıl halâ daha ne kadar kum kalıyorsa, aynen bu şekilde Cennet'teki yemişlerin miktarı ve niteliği, burada yediğimiz yemişlerin türünü aşacaktır. Bakın size diyorum ki, bir dağ altın ve inci, bir karıncanın gölgesinden ne kadar kıymetliyse, Cennet'in nimetleri de, dünyadaki reislerin sahip oldukları ve dünyanın sona ereceği Allah'ın mahkemesine kadar sahip olacakları nimetlerin tümünden aynı şekilde kıymetlidir."

Petrus karşılık verdi, "Öyle de, şimdi bizim sahip olduğumuz bedenimiz Cennet'e girecek mi?" İsa cevap verdi,

"Dikkat et ki Petrus, aman bir sadukî olmayasın; çünkü sadukiler, bedenin yeniden dirilmeyeceğini ve meleklerin olmadığını söylerler. Bu bakımdan, onların bedeni ve ruhu Cennet'e girmekten yoksundur ve onlar bu dünyada meleklerin hizmetinden de yoksundurlar. Belki de, Allah'ın peygamberi ve dostu Eyüp'ü, onun ne dediğini unutmuşsunuzdur, "Biliyorum ki, Allah'ım sağ ve diridir ve Son Gün yeniden bedenimle birlikte kalkacak ve Kurtarıcım Allah'ı gözlerimle göreceğim." Ama inanın bana, bizim bu bedenimiz öylesine paklanacaktır ki, şimdi sahip olduğu şeylerden tek bir mala bile sahip olmayacaktır; çünkü bütün kötü arzulardan arınacak ve Allah onu, Âdem'in günah işlemeden önceki durumuna getirecektir.

İki insan bir efendiye tek ve aynı işte hizmet eder. Biri yalnızca işi seyreder ve ikinciye emirler verir, ikinci de birincinin emrettiği her şeyi yerine getirir. Size adaletli gelir mi diyorum, efendinin, yalnızca seyredip emirler vereni ödüllendirmesi ve kendini çalışarak yoranı evinden çıkarıp atması? Mutlaka hayır. Öyleyse, Allah'ın adaleti bunu nasıl götürecektir? Ruh ve beden insanın nefsiyle birlikte Allah'a hizmet eder; yalnızca ruh seyreder ve hizmet emri verir. Çünkü ruh yemek yemez, oruç tutmaz, yürümez, soğuğu ve sıcağı duymaz, hasta olmaz ve öldürülmez, çünkü ruh ölümsüzdür; o, bedenin her bir uzvunda çektiği bu bedeni acıların hiç birini çekmez. O halde, hak mıdır ki, kendini Allah'a hizmet ederek bu kadar yoran beden değil de, yalnızca ruh Cennet'e girsin?"

Petrus karşılık verdi, "Ey muallim, beden ruha günah işlettiğinden Cennet'e konmamalıdır." İsa cevap verdi,

"Şimdi, beden ruh olmadan nasıl günah işler ki? Bu kesinlikle imkânsızdır. Bu nedenle, Allah'ın rahmetini bedenden çekmekle sen ruhu Cehenneme mahkûm ediyorsun.

Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, Allah'ımız rahmetini günahkâra vaat ederek der, "Günahkârın günahına ağlayacağı şu saatte, Kendi üzerime yemin ederim ki, onun kötülüklerini artık hiç hatırlamayacağım." Şimdi, eğer beden oraya gitmeyecekse, Cennet'in yiyeceklerini kim yiyecektir? Ruh mu? Emin olun ki değil. Çünkü o manevîdir."

Petrus karşılık verdi, "O halde, kutsananlar Cennet'te yiyecekler, ama pislik olmayacaksa, yemekler nasıl boşaltılacaktır?" İsa cevap verdi,

"Şimdi eğer yemez içmezse insan nasıl nimetlendirilir? Yüceltilen şeye oranla yüceltmede bulunulmasının uygun olduğu açıktır. Fakat sen Petrus, böyle yemeğin pislik şeklinde boşaltılacağını düşünmekle yanılgıya düşüyorsun. Çünkü bu beden şimdi bozulabilen yemekler yiyor ve bundan dolayı da kokuşma ve çürüme ortaya çıkıyor; ama Cennet'te beden bozulmayacaktır, ölümsüz ve her türlü dertten kurtulmuş olacaktır ve hiç bir kusurlu yanı olmayan yemekler herhangi bir kokuşma veya çürüme hâsıl etmeyecektir.

Allah, fasık üzerine nefret yağdırarak İşaya Peygamber'e şöyle der, "Kullarım Benim evimde Benim soframda oturacaklar, neşeyle, mutluluk içinde ve harp ve org sesleriyle yiyip içecekler ve onlara hiç bir ihtiyaç hissettirmeyeceğim. Fakat siz Benim düşmanım olanlar, Benden uzağa atılacaksınız ve orada, Benim kullarımın hepsi sizi hor görürken, sefillik içinde helak olacaksınız." Onlar yiyip içecekler" sözü ne demeye gelir? Emin olun ki, Allah açık konuşuyor. Fakat bu kadar meyve ile birlikte, Cennet'teki dört kıymetli şarap içecek ırmağı hangi amaca yöneliktir? Kesinlikle Allah yemez, melekler yemez, ruh yemez, nefis yemez, ama bizim vücudumuz olan beden yer. Bu bakımdan, Cennet'in ihtişamı içinde yemekler beden içindir; Allah, meleklerin konuşması ve kutsanmış ruhlar da nefs ve ruh için.

Bu ihtişam, Allah her şeyi Kendi sevgisi için yarattığından her şeyi herhangi bir diğer yaratıktan daha iyi bilen Allah'ın Elçisi tarafından açıklanacaktır."

Bartalemus dedi, "Ey muallim, Cennet'in ihtişamı herkes için eşit mi olacak? Eğer eşitse, bu adaletli olmayacaktır; eşit değilse daha az olan daha çok olanı kıskanacaktır." İsa cevap verdi,

"Eşit olmayacaktır, çünkü Allah adildir ve herkes de razı olacaktır. Çünkü orada kıskançlık yoktur. Söyle bana Bartalemus, Pek çok hizmetçileri olan bir efendi var ve hizmetçilerin hepsini aynı elbiseyle giydiriyor. O zaman, kendilerine çocuk elbisesi giydirilen çocuklar, yetişkinlerin kıyafetinde olmadıkları için üzülürler mi? Emin ol ki tam tersine, eğer büyüklerin geniş elbiselerini giymiş olsalardı öfkelenirlerdi, çünkü elbiseler kendi bedenleri ölçüsünde olmadığından, kendileriyle alay edildiğini düşünürlerdi. Şimdi Bartalemus, kalbini Cennet'te Allah'a yükselt ve bütün bir ihtişamın birine daha çok, diğerine daha az da olsa, hiç bir kıskançlık doğurmayacağını göreceksin."

O zaman bu satırları yazan dedi, "Ey muallim, bu dünyanın aldığı gibi, Cennet'te Güneş'ten ışık alır mı?" İsa cevap verdi,

"Allah bana şöyle dedi ey Barnabas, "Siz günahkâr insanların oturduğu dünyanın, sizin yararınız ve mutluluğunuz için güneşi, ayı ve kendisini süsleyen yıldızları vardır; çünkü bunu Ben yarattım." "Düşünün o halde, benim mümin kullarımın oturduğu ev daha iyi olmayacak mıdır? Böyle düşünmekle mutlaka hata ediyorsunuz; çünkü Ben, sizin Allah'ınız Cennet'in güneşiyim ve benim Elçim her şeyi benden alan aydır ve yıldızlar, size irademi tebliğ eden peygamberlerimdir. Bu bakımdan, benim mümin kullarım burada benim sözümü peygamberlerimden almış oldukları gibi, nimetlerimin Cennet'inde de, mutluluk ve sevinci aynı şekilde yine onların aracılığıyla alacaklardır."

Cennet'i bilmeniz için bu kadarı size yetsin." dedi İsa. Bunun üzerine, Bartalemus yeniden dedi, "Ey muallim, size bir kelime daha sorsam; bana sabır edin." İsa karşılık verdi, "Ne arzu ediyorsun, söyle." Bartalemus dedi, "Cennet mutlaka büyüktür; çünkü içinde böylesine büyük iyilikler var, o halde büyük olmalı." İsa cevap verdi,

"Cennet öylesine büyüktür ki, kimse onu ölçemez. Bakın, size diyorum ki, gökler dokuzdur, aralarına, birbirlerinden bir insanın beş yüz yıllık yolculuğu kadar uzak olan gezegenler yerleştirilmiştir ve yeryüzü de aynı şekilde birinci gökten beş yüz yıllık yolculuk kadar uzaktır. Ama birinci göğü ölçerken durun daha, o yeryüzünden, tüm yeryüzünün bir kum taneciğinden büyük olduğu oranda büyüktür. İkinci gök birinciden bu şekilde büyük, üçüncü ikinciden ve son göğe kadar biri diğerinden aynı şekilde büyük ola ola gider. Ve bakın size diyorum ki, tüm yeryüzü bir kum taneciğinden nasıl büyükse, Cennet'te tüm yeryüzü ve tüm göklerin toplamından o şekilde büyüktür."

O zaman Petrus dedi, "Ey muallim, Cennet Allah'tan büyük olmalı, çünkü Allah onun içinde görünecektir." İsa karşılık verdi, "Ağzını kapa Petrus, çünkü farkında olmadan küfre gidiyorsun."

O zaman melek Cebrail İsa'ya gelerek, ona güneş gibi parlayan ve içinde şu sözlerin yazılı olduğu görülen bir ayna gösterdi. "Ebediyen sağ ve diriyimdir ki, nasıl Cennet tüm göklerden ve yeryüzünden ne kadar daha büyükse ve nasıl tüm yeryüzü bir kum taneciğinden ne kadar daha büyükse, ben de aynı şekilde Cennet'ten o kadar büyüğüm. Ve denizin sahip olduğu kum tanecikleri kadar, denizdeki su damlaları kadar, yerdeki otlar kadar, ağaçlardaki yapraklar kadar, hayvanlardaki deriler kadar; gökleri ve Cennet1eri ve daha başka şeyleri dolduracak kum taneciklerinin sayısı kadar Cennet'ten büyüğüm."

Sonra İsa dedi, “Ebediyen Aziz ve Sübhân olan Allah'ımıza tazimde bulunalım.” Bunun üzerine yüz kez rükuya vardılar ve dua ederek secdeye kapandılar. Bu şekilde ibadet eda edilince, İsa Petrus' u çağırıp, O'na ve tüm havarilere görmüş olduğu şeyleri söyledi ve Petrus'a dedi, “Tüm yeryüzünden daha büyük olan senin ruhun, bir gözle tüm yeryüzünden bin kez daha büyük olan güneşi görüyor.” “Doğru” dedi Petrus. O zaman İsa dedi, “Aynen böyle. Cennet gözüyle Yaratıcımız Allah'ı göreceksin.” Ve İsa bunu deyip, İsrail ailesi ve kutsal şehir için dua ederek, Rabbimiz Allah'a şükretti. Ve herkes karşılık verdi, “Âmin, Rab.”

46. Büyük Ödül.

Bir gün, İsa Süleyman mabedi verandasında otururken, yanına din adamları geldi ve içlerinden halka hitap eden birisi kendisine dedi, "Ey muallim, ben bu insanlara defalarca hitap ettim, aklımda kitaptan anlayamadığım bir bölüm var." İsa karşılık verdi, "Nedir o?" Yazıcı dedi, "Allah'ın babamız İbrahim'e söylediği şu, "Ben senin büyük ödülün olacağım" sözü. Şimdi, insan böyle bir ödülü nasıl hak edebilir?" O zaman İsa ruhen sevindi ve dedi, "Eminim ki sen Allah'ın melekûtundan uzak değilsin. Beni dinle, bu öğretinin anlamını sana anlatacağım. Allah, sonsuz, insan sonlu olduğundan, insan Allah'ı hak edemez ve senin kuşkun bu mudur kardeş?"

Yazıcı ağlayarak cevap verdi, "Rab, sen benim kalbimi biliyorsun; o halde konuş, çünkü benim ruhum senin sesini duymak arzu ediyor." O zaman İsa dedi, "Allah sağ ve diridir ki, insan her an aldığı küçük bir nefesi de hak edemez." Bunu duyan yazıcı kendinden geçti ve havariler de aynı şekilde hayrete düştüler, çünkü İsa'nın, Allah sevgisi için ne verirlerse, onun yüz katını alacaklarını söylediğini hatırlıyorlardı. Sonra İsa dedi, "Eğer biri size yüz altın kuruş ödünç verse ve siz de bu kuruşları harcasanız, sonra bu adama, "Ben sana kurumuş bir bağ yaprağı veriyorum; bu nedenle bana evini ver, çünkü onu hak etmiş oluyorum" diyebilir misiniz?" Yazıcı cevap verdi, "Asla Rab, çünkü o önce borcunu ödemeli ve sonra da, herhangi bir şey isteyecekse iyi şeyler vermelidir, ya bozulmuş bir yaprak ne işe yarar ki?" İsa karşılık verdi,

"İyi söyledin ey kardeş; o halde söyle bana, insanı hiç yoktan yaratan kimdir? Mutlaka Allah'tır, aynı zamanda ona yararlanması için tüm dünyayı da vermiştir. Ama insan, günah işleyerek bunu tümüyle harcamıştır, çünkü günahtan dolayı tüm dünya insanın aleyhine döndü ve insanın sefilliği içinde, Allah'a günahla bozulmuş amellerinden başka verecek hiç bir şeyi yoktur.

Çünkü her gün günah işlemekle, kendi amelini bozmaktadır, bu nedenle İşaya peygamber der, "Bizim takvamız bir aybaşı bezi gibidir." O hâlde, tatmin etmekten uzak olan insan nasıl hak sahibi olabilir? Olur ya, insan günah işlemiyor mu diyelim? Allah'ımızın peygamber Davud aracılığıyla söyledikleri açık seçiktir. "Muttaki bir günde yedi kez düşer" öyleyse, muttaki olmayan ne kadar düşer? Ve eğer bizim takvamız lekeliyse, takvasızlığımız ne kadar da iğrençtir! Allah sağ ve diridir ki, bir insanın, "Hak ederim" sözünden daha çok kaçınması gereken başka bir şey yoktur. Bir insan, elinin yaptıklarını bilsin, kardeş, o zaman hakkını hemen görecektir. İnsandan çıkan her iyi şeyi, gerçekten insan yapıyor değildir, ama onu kendisinde yapan Allah'tır; çünkü varlığı kendisini yaratmış olan Allah'ındır. İnsanın yaptığı, yaratıcısı Allah'a karşı çıkmak ve günah işlemektir, böylece de o, ödülü değil azabı hak eder.

Dediğim gibi, Allah insanı yalnızca yaratmakla kalmamış, aynı zamanda onu tastamam yaratmıştır. Ona tüm dünyayı vermiştir. Cennet'ten ayrıldıktan sonra kendisine korumak için iki melek vermiş, ona peygamberler göndermiş, ona kanunu bahşetmiş, imanı bahşetmiş, her an onu şeytandan korumakta, ona Cennet vermek istemektedir; hatta insana Kendisini vermek istemektedir. O halde borcun büyüklüğünü düşünün! Hiç yoktan kendiniz gibi insanlar yaratmak, bir dünya ve Cennet'le birlikte, hatta Allah'ımız gibi, büyük ve iyi bir Allah'la birlikte, Allah'ın gönderdikleri kadar peygamberler yaratmak ve her şeyi Allah'a vermek borcu tehir edilmekte ve size yalnızca Allah'a şükretme zorunluluğu kalmaktadır. Fakat tek bir sinek yaratamadığınız için ve her şeyin Rabbi olan Allah'tan başka ilah olmadığından, borcunuzu nasıl tehir edebileceksiniz? Emin olun ki, eğer bir insan size yüz altın kuruş ödünç verecek olsa, geri yüz altın kuruş vermek zorunda olursunuz.

İşte kardeş, bunun anlamı şudur ki, Cennet'in ve her şeyin Rabbi olan Allah istediğini diyebilir ve her ne isterse verebilir. Bu bakımdan, O İbrahim'e "Ben senin büyük ödülün olacağım"

dediği zaman, İbrahim, Allah benim ödülümdür" değil, "Allah benim hediyem ve borcumdur" diyebildi, Sen de insanlara hitap ederken ey kardeş, bu bölümü işte böyle açıklamalısın; yani, eğer insan iyi çalışırsa, Allah şu şeyleri insana verecektir demelisin.

Ey insan, Allah'ın sana konuşacağı ve "Ey benim kulum, benim sevgim için iyi işler yaptın; ben Allah'ından nasıl ödül istersin?" diyeceği zaman, sen cevap ver, "Rab, ben Senin ellerinin eseri olduğumdan, bende Şeytan'ın sevdiği günahın bulunması yakışık almaz. Bu nedenle Rab, kendi azametin için ellerinin eserlerine merhamet et." Ve Allah, "Seni bağışladım, şimdi de seni ödüllendirmek istiyorum" derse cevap ver, "Rab, yaptıklarım için ben ceza hak ettim ve Sen ise yaptıkların için ululanmayı hak ettin. Rab, bende yapmış olduğum şeyleri cezalandır ve Kendi yaptığın şeyleri ise kurtar." Ve eğer Allah, "Günahın için kendine hangi ceza uygun görünüyor?" derse, sen cevap ver, "Ey Rab, tüm fasıkların çekeceği kadar." Ve eğer Allah, "Neden bu kadar büyük bir ceza istersin, ey benim mümin kulum?" derse, cevap ver, Çünkü onların hepsi senden benim aldığım kadar çok şey almış olsalardı, sana benden daha çok inançla kulluk ederlerdi." Ve eğer Allah, "Bu cezayı ne zaman ve ne kadar süreyle almak istersin?" derse, cevap ver, "Şimdi ve sonsuza değin."

Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, böyle bir insan Allah'ı tüm kutsal meleklerinden daha çok hoşnut edecektir. Çünkü Allah gerçek alçak gönüllülüğü sever ve gururdan nefret eder."

Sonra, yazıcı İsa'ya teşekkür etti ve dedi, "Rab, haydi hizmetçinin evine gidelim. Çünkü hizmetçin sana ve havarilerine yemek verecektir." İsa karşılık verdi, "Bana 'Rab değil de, "Kardeş" diyeceğine söz verdiğin zaman oraya gelecek ve sen hizmetçim değil kardeşimsin diyeceğim." Adam söz verdi ve İsa da onun evine gitti.

Yemekte otururlarken yazıcı dedi, "Ey muallim, Allah'ın gerçek alçak gönüllülüğü sevdiğini söyledim. Bu bakımdan, bize alçak gönüllülüğünü ve onun nasıl gerçek, nasıl sahte, olabileceğini anlatın." İsa cevap verdi, "Bakın size diyorum ki, küçük bir çocuk gibi olmayan göklerin melekûtuna girmeyecektir." Herkes bunu duyunca şaşırdı ve birbirlerine dediler ; "Şimdi, otuz ya da kırk yaşında olan biri nasıl küçük bir çocuk gibi olacak?" İsa cevap verdi,

"Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, sözlerim doğrudur. Size, bir insanın çocuk gibi olması gerektiğini söyledim; çünkü bu, gerçek alçak gönüllülüktür. Eğer küçük bir çocuğa, "Senin elbiselerini kim yaptı?" diye sorsanız, "Babam" diye cevap verecektir. Eğer ona, oturduğu evin kimin olduğunu sorsanız, "Babamın" diyecektir. Eğer "Sana kim yiyecek veriyor?" deseniz, "Babam" diye karşılık verecektir. Eğer, "Sana yürümek ve konuşmayı kim öğretti?" deseniz, "Babam" diye cevap verecektir. Ama deseniz ki, "Alnını kim yardı, alnını böyle sardırmışsın" diyecek olsanız, "Düştüm ve başımı yardım" diye cevap verir. Eğer, "Neden düştün?" derseniz, "Görmüyor musunuz küçüğüm, yetişkin bir insan gibi yürüme ve koşma gücüm yok ki! Bu bakımdan babam, sağlam yürümem için benim elimden tutmadı. Fakat iyi yürümeyi öğrenmem için babam beni bir an bıraktı ve ben de koşmak isteyince düştüm." diye cevap verir. Eğer, "O zaman baban ne dedi?" derseniz, "Niye şimdi oldukça yavaş yürümedin? Bak, ileride benim yanımdan ayrılmayacaksın" dedi diye cevap verir. Söyleyin bana, doğru değil mi bu?" dedi İsa.

Havariler ve yazıcı cevap verdiler, "Doğruların doğrusu!" O zaman İsa dedi,

"Kalbinden Allah'ı tüm iyiliklerin yazarı, kendini de günahların, yazarı olarak tanıyan gerçekten alçak gönüllü olur. Ama dille çocuk gibi konuşup, hareketle zıtlarını ortaya koyan, emin olun ki, sahte alçak gönüllülük ve gerçek gurur sahibidir.

Çünkü gurur bu şekilde, insanlar tarafından azarlanıp tekmelenmedikçe, alçak gönüllü şeyleri kullandığı zaman zirvesine varır. Gerçek alçak gönüllülük insana kendini gerçekten bildiren bir ruh alçak gönüllülüğüdür; ama sahte alçak gönüllülük Cehennemden bir duman olup, ruhun anlayışını öylesine karartır ki, insan kendinde bulması gerekeni Allah'ta bulup, Allah'ta bulması gerekeni kendinde bulur. Bu şekilde, sahte alçak gönüllü insan kendisinin ağır bir günahkâr olduğunu söyler, fakat biri kendisine günahkâr olduğunu söylediği zaman, hemen ona karşı gazaba gelir ve ona eziyet eder. Sahte alçak gönüllü insan, sahip olduğu her şeyi kendisine Allah'ın verdiğini söyler, ama kendi başına kalınca uymaz ve salih ameller yapmış olur. Ve bu zamanın bu Ferisîleri kardeşler, söyleyin bana, nasıl yürürler?"

Yazıcı ağlayarak cevap verdi, "Ey muallim, bu zamanın Ferisîleri Ferisi cübbesi ve adını taşırlar, ama kalben ve amel bakımından Kenanîdirler. Ve Allah'a karşı böyle bir adı gasp etmekle kalmıyorlar, bu şekilde basit insanları da aldatıyorlar! Ey eski zaman, ne kadar zalimce davrandın bize. Gerçek Ferisileri bizden aldın ve bize sahtelerini bıraktın!" İsa karşılık verdi,

"Kardeş, bunu yapan zaman değil, gerçekte şerli dünyadır, çünkü her zaman içinde Allah'a gerçekten kulluk etmek mümkündür; ama dünya ile bir olunca, yani her zaman kötü tavırlarla insanlar kötüleşir. Elişa peygamberin hizmetçisi Gehazi'nin yalan söyleyip efendisini utandırdığını, para ve Suriyeli Naaman'ın elbiselerini aldığını biliyor musunuz? Ama Elişa'nın da Allah'ın onu kendilerine peygamber yaptığı çok sayıda Ferisî'si vardı. Bakın, size diyorum ki, İnsanlar kötü işlere öylesine meyillidir ve dünya da onları bu işlere öylesine çeker ve şeytan da kendilerini şerre sürükler ki, bu zamanın Ferisi'leri her salih amelden ve her kutsal örnekten kaçınmaktadırlar ve Gehazi örneği, Allah tarafından lanetlenmeleri için kendilerine yeter."

Yazıcı karşılık verdi, "Doğruların doğrusu." Bunun üzerine İsa dedi, "Gerçek Ferisîleri görebilmemiz için, bize Allah'ın iki peygamberi olan Haggay ve Hoşea örneğini anlatsana." Yazıcı karşılık verdi, "Ey muallim, nasıl diyeyim ki? Danyal peygamber tarafından yazılmış olmasına rağmen, pek çokları kesinlikle buna inanmıyor; ama sana itaat ederek, ben gerçeği nakledeceğim.

Haggay, babadan kalma mirasını satarak, yoksullara verip de, Obadya peygambere hizmet etmek için Anatos'tan ayrıldığında on beş yaşındaydı. Haggay'ın alçak gönüllülüğünü bilen yaşlı Obadya onu, şakirtlerine öğretmede bir kitap olarak kullandı. Bu nedenle, o sık sık kendisine elbise ve güzel yemekler gönderir, fakat Haggay her seferinde elçiyi geri gönderip, derdi, "Git, evine dön, çünkü bir yanlışlık yaptın. Obadya bana böyle şeyler mi gönderecek? Asla; çünkü o benim hiç bir işe yaramadığımı ve yalnızca günah işlediğimi bilir." Ve Obadya kötü bir şeyi olduğunda, görmesi için onu Haggay'ın yanında bulunan birine verirdi. O zaman Haggay bunu görünce kendi kendine derdi, "Bak. Şimdi, Obadya mutlaka seni unuttu, çünkü bu, herkesten kötü olduğundan yalnızca bana uygundur. Ve bunun kadar pis bir şey yoktur. Allah'ın Obadya'nın elleriyle bana bahşettiği bu şeyi ondan alsam, bir hazine olurdu."

Obadya birine dua etmeği öğretmek istediğinde. Haggay'ı çağırır ve derdi, "Duanı burada yap ki, herkes sözlerini işitsin." O zaman Haggay derdi, "İsrail'in Allah'ı Rab, Seni çağıran kuluna merhametle bak, çünkü onu Sen yarattın. Adaletli Rab Allah, adaletini hatırla ve kulunun günahlarını cezalandır ki, senin eserini kirletmeyeyim. Allah'ım Rab, ben senden mümin kullarına bahşettiğin nimetleri isteyemem, çünkü benim günahtan başka bir şey yaptığım yok. Bu bakımdan Rab, kullarından birine bir hastalık vereceğin zaman kendi şanın için ben kulunu hatırla."

Ve Haggay, böyle davranınca Allah onu öylesine sevdi ki, zamanında yanında bulunan herkese Allah peygamberlik hediyesini verdi. Ve Haggay dua ederken hiç bir şey istemedi ki, Allah vermemiş olsun."

Salih yazıcı bunları söylerken, gemisi parçalanan bir denizcinin ağladığı gibi ağladı. Ve dedi, "Hoşea, Allah'a kulluk etmek için gittiği zaman, Naftali kabilesinin reisiydi ve on dört yaşındaydı. Ve o da babadan kalan mirasını satarak, yoksullara verip Haggay'ın şakirdi olmak üzere gitti. "Hoşea sadakaya öylesine tutulmuştu ki, kendinden istenen her şey için derdi, "Bunu Allah bana senin için verdi ey kardeş, bu nedenle onu kabul et!" Böyle yaptığından, az sonra iki elbiseyle kalakaldı, bunlar da çuval bezinden uzun bir gömlekle, bir deri cübbeydi. Babadan kalma mirasını satarak yoksullara verdi diyorum, çünkü başka türlü kimsenin Ferisi olarak çağırılmasına izin verilmezdi. "Hoşea'da Musa'nın kitabı vardı, onu en büyük ciddiyetle okurdu.

Bir gün Haggay kendisine dedi, "Hoşea, varını yoğunu senden kim çekip aldı?" Karşılık verdi, "Musa'nın kitabı." Komşu bir peygamberin şakirdlerinden biri bir gün Kudüs'e gitmek istedi, ama cübbesi yoktu. Bunun üzerine, Hoşea'nın iyilikseverliğini duymuş olduğundan varıp onu buldu ve dedi, "Kardeş, Allah'ımıza kurban kesmek için Kudüs'e gitmek istiyorum ama cübbem yok, bu nedenle ne yapacağımı bilmiyorum." Hoşea bunu duyunca dedi, "Bağışla beni kardeş, çünkü sana karşı büyük bir günah işledim; Allah bana, sana vereyim diye bir cübbe verdi de, ben unutmuştum. Bu bakımdan şimdi onu kabul et ve Allah'a benim için dua et." Buna inanan adam Hoşea'nın cübbesini kabul edip, gitti. Ve Hoşea Haggay'ın evine varınca, Haggay dedi, "Cübbeni kim alıp gitti?" Hoşea cevap verdi, "Musa'nın kitabı." Haggay bunu duyunca çok sevindi, çünkü Hoşea'nın iyiliğini anlamıştı. Bir gün bir yoksul adam hırsızlar tarafından soyuldu ve çıplak kaldı. Bunun üzerine, onu gören Hoşea kendi uzun gömleğini çıkarıp, çıplak olana verdi; kendisi ise, gizli yerleri üzerindeki bir keçi derisi parçasıyla kalakaldı.

Bu nedenle, Haggay'ı görmeye gidemeyince, salih Haggay Hoşea'nın hasta olduğunu sandı. Bunun üzerine, iki şakirtle birlikte onu görmeye gitti. Ve onu palmiye yapraklarına sarılmış olarak buldular. O zaman Haggay dedi, "Şimdi söyle bana, neden beni ziyarete gelmedin?" Hoşea cevap verdi, "Musa'nın kitabı uzun gömleğimi aldı ve oraya gömleksiz gelmekten korktum." Bunun üzerine Haggay kendisine bir başka gömlek verdi. Bir gün, genç bir adam Hoşea'yı Musa'nın kitabını okurken görüp, ağlayarak dedi, "Bir kitabım olsa, ben de okumayı öğrenirim." Bunu duyan Hoşea ona kitabı verip, dedi, "Kardeş, bu kitap senindir; Allah onu bana, ağlayarak kitap isteyen birine vermem için verdi." Adam ona inandı ve kitabı kabul etti.

Haggay'ın, Hoşea'nın yakınında bir şakirdi vardı ve kitabının iyi yazılmış olup olmadığını görmek arzusuyla Hoşea'yı ziyarete gitti ve ona dedi "Kardeş, kitabımı al ve benimki gibi olup olmadığına bakalım." Hoşea karşılık verdi, "O benden alındı." "Kim aldı onu senden?" dedi şakirt. Hoşea cevap verdi, "Musa'nın kitabı." Bunu duyan diğeri Haggay'a vardı ve dedi, "Hoşea delirmiş, Musa'nın kitabının kendinden Musa'nın kitabını aldığını söylüyor." Haggay karşılık verdi, "Bende İnşallah aynı şekilde deli olsam ey kardeş ve tüm deliler Hoşea gibi olsa!"

Yahudiye ülkesine akın eden Suriyeli soyguncular, peygamberlerin ve Ferisilerin oturduğu Karmel dağı yanında zar zor yaşayıp giden yaşlı bir dulun oğlunu ele geçirdiler, öyle denk geldi ki, odun kesmeye gitmiş olan Hoşea, ağlamakta olan kadına karşı geldi. Bunun üzerine, hemen ağlamaya başladı, çünkü ne zaman gülen birini görse güler ve ne zaman ağlayan birini görse ağlardı. Sonra Hoşea, ağlamasının nedeniyle ilgili olarak kadına sordu ve o da her şeyi anlattı. O zaman Hoşea dedi, "Gel kardeş, çünkü Allah sana oğlunu vermek diliyor." Ve ikisi birlikte Hebran'a gittiler, Hoşea burada kendisini satıp, parayı dul kadına verdi.

O da Hoşea'nın parayı nasıl elde ettiğini bilmeyerek kabul etti. Ve oğlunu kurtardı. Hoşea'yı satın almış olan onu Kudüs'e getirdi, burada oturacak bir yeri vardı, Hoşea'yı da tanımıyordu. Hoşea'nın bulunmadığını gören Haggay, üzüntüye kapıldı. Bunun üzerine Allah'ın meleği, onun bir köle olarak Kudüs'e nasıl getirildiğini anlattı. Salih Haggay bunu duyunca, oğlunun yokluğuna ağlayan bir anne gibi Hoşea'nın yokluğuna ağladı. Ve iki şakirt çağırıp Kudüs'e gitti. Ve Allah'ın dilemesiyle, şehrin girişinde, efendisinin bağ tarlasındaki işçilere götürdüğü ekmeği yüklenmiş olan Hoşea'yla karşılaştı. Haggay onu tanıyıp dedi, "Oğul, nasıl oldu da, yana yakıla seni arayan yaşlı babanı bıraktın?" Hoşea cevap verdi, "Baba, ben satıldım." O zaman Haggay öfkeyle dedi, "Seni satan bu kötü herif kimdir?" Hoşea cevap verdi, "Allah seni affetsin ey babam; çünkü beni satan o kadar iyidir ki, eğer o dünyada olmamış olsaydı, kimse kutsal olmayacaktı." "O halde kimdir o?" dedi Haggay. Hoşea cevap verdi, "Ey benim babam, o Musa'nın kitabıydı." O zaman, Haggay kendinden geçip olduğu yerde kaldı ve dedi, "Seni sattığı gibi oğlum, Musa'nın kitabı tüm çocuklarımla birlikte inşallah beni de satsa!" Ve Haggay Hoşea ile birlikte efendisinin evine gitti, o Haggay'ı görünce dedi, "Peygamberini benim evime gönderen Allah'ı tesbih ederim"; ve elini öpmeye koştu. O zaman Haggay dedi, "Kardeş, satın aldığın kölenin elini öp, çünkü o benden daha iyidir." Ve olup bitenlerin hepsini ona anlattı; bunun üzerine, efendi Hoşea'ya hürriyetini verdi. "Ve istediğin tam bu kadar, ey muallim" dedi yazıcı.

Sonra İsa dedi, "Bu gerçektir. Çünkü Allah bunu bana kesinlikle bildirdi. O halde, herkesin bunun gerçek olduğunu bilmesi için, Allah adıyla güneş olduğu yerde kalsın ve on iki saat hareket etmesin!" Ve Kudüs ve Yahudiye'nin dehşeti karşısında böyle oldu. Ve İsa yazıcıya dedi, "Ey kardeş, böyle bir ilmin varken, benden ne öğrenmek istersin? Allah sağ ve diridir ki, bu, insanın kurtuluşu için yeterlidir. Öyle ki, Hoşea'nın iyilikseverliğiyle Haggay'ın alçak gönüllülüğü tüm kanunun ve tüm peygamberlerin istediğidir.

Söyle bana kardeş, bana mabette soru sormak için geldiğin zaman, Allah'ın beni belki de kanunu ve peygamberleri yok etmek için göndermiş olabileceğini düşündün mü? Bellidir ki, Allah bunu istemez. Çünkü O değişmez ve bu nedenle de, insanın kurtuluş yolu olarak takdir ettiği şeyi tüm peygamberlere söyletmiştir. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, eğer Musa'nın kitabı babamız Davud'un kitabıyla birlikte sahte Ferisi ve fakihlerin insani gelenekleriyle tahrif edilmemiş olsaydı, Allah bana Kelamını vermeyecekti. Ve neden ben Musa'nın kitabından ve Davut'un kitabından söz ediyorum? Her peygamberliği tahrif ettiler. O kadar ki, bugün, Allah'ın emrettiği hiç bir şeye bakılmıyor, ama insanlar sanki Allah yanılgı içinde de, insanlar hata etmezmiş gibi fakihler ne diyor, Ferisîler ne yapıyor, ona bakıyorlar.

Bu bakımdan, yazıklar olsun bu imansız nesle, çünkü üzerlerine mabetle mihrap arasında öldürdükleri Berekya'nın oğlu Zekeriyya'nın kanıyla birlikte, her peygamberin ve takvalı insanın kanı dökülecektir! Hangi peygamberi öldürmediler ki? Hangi takvalı insanı tabii bir ölümle ölüme bıraktılar? Olsa olsa bir tane ve şimdi de beni öldürmenin yollarını arıyorlar. İbrahim'in çocukları olmakla ve güzel mabetleri bulunmakla övünürler. Allah sağ ve diridir ki onlar Şeytan'ın çocuklarıdır ve onun dilediğini yaparlar; bu, yüzdendir kutsal şehirle birlikte mabet yıkılacak, o kadar ki, mabette taş üstünde taş kalmayacaktır.

Söyle bana kardeş, sen kanunu öğrenmiş bir âlimsin. Babamız İbrahim'e yapılan Mesih vadi kim içindir? İshak için mi, İsmail için mi?" Bilgin cevap verdi, "Ey muallim, ölüm cezasından ötürü bunu sana söylemekten korkuyorum." O zaman İsa dedi, "Kardeş, evinde yemek yemeye geldiğim için üzgünüm, çünkü sen bu hayatı Yaratıcın Allah'tan daha çok seviyorsun ve bu nedenle de, hayatını yitirmekten korkuyor ve dil Allah'ın kanunuyla ilgili olarak kalbin bildiğinin aksini söylediği zaman yok olan sonsuz hayatı ve imanı yitirmekten korkmuyorsun."

O zaman salih yazıcı ağladı ve dedi, "Ey muallim, nasıl sonuç vereceğini bilmiş olsaydım, insanlar arasında fitne çıkmasın diye söylenmeden bıraktığım pek çok şeyi anlatırdım." İsa cevap verdi,

"Ne insanlara, ne tüm dünyaya, ne tüm kutsal kişilere, ne de tüm meleklere, Allah'a karşı gelmeyi gerektirdiğinde saygı duymamalısın. Bu bakımdan, yaratıcın Allah'a karşı gelineceğine, bırak bütün dünya helak olsun ve günahlarla birlikte ortada kalmasın. Çünkü günah yıkar, korumaz ve Allah denizdeki kumlar kadar hatta daha çok dünyalar yaratmaya kadirdir."

Sonra, yazıcı dedi, "Bağışla beni muallim, günaha girdim." İsa dedi. "Allah bağışlasın seni; çünkü günahı O'na karşı işledin." Bunun üzerine yazıcı dedi, "Allah'ın kulları ve peygamberleri Musa ve senin yaptığın gibi güneşi yerinde durduran Yuşa'nın eliyle yazılmış eski bir kitap gördüm. Bu kitap Musa'nın gerçek kitabıdır. İçinde, İsmail'in Mesih'in babası, İshak'ın da Mesih'in habercisinin babası olduğu yazılıdır. Ve kitap şöyle der ki, "Musa dedi, "Kadir ve Rahim olan İsmail'in Allah'ı Rab, azametinin nurunu kuluna göster." Bunun üzerine, Allah ona Elçisi'ni İsmail'in kucağında gösterdi ve İsmail de İbrahim'in kucağındaydı. İsmail'in yanında İshak duruyordu, kucağında bir çocuk vardı. Parmağıyla Allah'ın Elçisi'ni gösterip diyordu, "Bu, Allah'ın tüm şeyleri kendisi için yarattığı kişidir." Bunun üzerine Musa sevinçle haykırdı, "Ey İsmail, sen kucağında tüm dünyayı ve Cennet'i tutuyorsun; ben Allah'ın kulunu unutma ki, Allah'ın her şeyi kendisi için yarattığı oğlunun sayesinde Allah'ın gözünde bir lütfa erebiliyorum."

Bu kitapta, Allah'ın koyun ve sığır eti yediği bulunmaz; bu kitapta Allah'ın rahmetini yalnızca İsrail için tuttuğu değil, bilakis Allah'ın, gerçekten yaratıcısı Allah'ı arayan her insan için rahmet sahibi olduğu yazılıdır.

Ben bu kitabın tamamını okuyamadım, çünkü ben kitaplığımda iken baş kâhin onu bir İsmail'inin yazmış olduğunu söyleyerek beni men etti." O zaman İsa dedi, "Artık tekrar bir daha gerçeği saklamamaya bak. Çünkü Mesih'e inanmakla Allah insanlara kurtuluş verecek ve Onsuz kimse kurtulamayacak" Ve İsa konuşmasını burada bitirdi.

Bunun üzerine, yemeye oturuyorlardı ki, bir de ne görelim, İsa'nın ayaklan dibinde ağlayan Meryem Nikodemus'un yani yazıcının evine girip, ağlayarak kendini İsa'nın ayaklarının dibine bıraktı ve dedi, "Rab, senin sayende Allah'ın rahmetini gören kulunun bir kız kardeşi ve bir erkek kardeşi şimdi ölüm tehlikesiyle hasta yatıyor." İsa karşılık verdi; "Evin nerededir? Söyle bana, çünkü onun sıhhati için Allah'a dua etmeye geleceğim." Meryem cevap verdi, "Betani erkek ve kız kardeşimin memleketidir. Benim kendi memleketim Magdala'dır; erkek kardeşim Betani'dedir." İsa kadına dedi, "Hemen doğru erkek kardeşinin evine git ve orada beni bekle. Onu iyileştirmeye geleceğim. Ve korkma, çünkü o ölmeyecek." Kadın ayrıldı ve Betani'ye vardığında erkek kardeşinin o gün ölmüş olduğunu gördü. Bunun üzerine onu babalarının kabrine koydular.

İsa Nikodemus'un evinde iki gün kaldı ve üçüncü gün Beytanya'ya gitmek üzere ayrıldı ve kasabaya yaklaştığında, Meryem'e gelmekte olduğunu söylemeleri için havarilerinden ikisini önden gönderdi. Kadın koşarak kasaba dışına çıktı ve İsa'yı bulunca ağlayarak dedi, "Rab, kardeşimin ölmeyeceğini söylemiştin; şimdi ise dört gündür gömülü bulunuyor. Allah için, ben seni çağırmadan önce gelmiş olsaydın, o zaman ölmezdi!" İsa karşılık verdi, "Kardeşin ölmüş değil, uyuyor. Bu bakımdan, ben onu uyandırmak için geliyorum." Meryem ağlayarak cevap verdi "Rab, böyle bir uykudan o Hüküm Günü'nde Allah'ın meleğinin surunun sesiyle uyanacaktır." İsa karşılık verdi, "Meryem, bana inan ki o, o günden önce kalkacak.

Çünkü Allah bana uyku üzerine güç vermiştir ve bak sana diyorum ki, o ölmüş değildir. Çünkü yalnızca, Allah'ın rahmetini bulmadan ölenler ölüdür." Meryem, kız kardeşi Marta'ya İsa'nın gelişini bildirmek için çabucak geri döndü. Şimdi, Lazarus'un ölümünde Kudüs'ten gelmiş bir hayli Yahudi ve pek çok yazıcı ve Ferisi toplanmış bulunuyorlardı. Kız kardeşinden İsa'nın gelmekte olduğunu duyan Marta aceleyle kalktı ve dışarı koştu; bunun üzerine Yahudi, yazıcı ve Ferisîler'den oluşan kalabalık onu teselli etmek için peşinden gittiler. Çünkü kardeşine ağlamak için kabre gittiğini sanıyorlardı, İsa'nın Meryem'le konuştuğu yere varınca Marta ağlayarak dedi, "Rab, Allah için burada olmuş olsaydın, çünkü o zaman kardeşim ölmezdi!" Meryem o zaman ağlamaya başladı; bunun üzerine İsa da gözyaşı döktü ve iç çekerek dedi, "Onu nereye yatırdınız?" Cevap verdiler, "Gel bak." Ferisîler kendi aralarında diyorlardı, "Şimdi Nain'deki dulun oğlunu dirilten bu adam, ölmeyeceğini söylediği halde neden bu adamı ölüme bıraktı?"

İsa, herkesin ağlamakta olduğu kabre varıp dedi, "Ağlamayın, çünkü Lazarus uyuyor ve ben onu uyandırmaya geldim." Ferisîler kendi aralarında dediler, "Allah için, sen böyle mi uyursun!" O zaman İsa dedi, "Benim saatim henüz gelmedi; geldiği zaman aynı şekilde uyuyacak ve süratle uyandırılacağım." Sonra İsa yine dedi, "Kabrin üzerinden taşı çekin." Marta dedi, "Rab, o kokmuştur. Çünkü öleli dört gün oluyor." İsa dedi, "Öyleyse ben niye geldim buraya Marta? Sen benim onu uyandıracağıma inanmıyor musun?" Marta cevap verdi, "Senin, Allah'ın bu dünyaya gönderdiği bir mukaddesi olduğunu biliyorum." O zaman, İsa ellerini göğe kaldırdı ve dedi, "İbrahim'in Allah'ı, İsmail ve İshak'ın Allah'ı, babalarımızın Allah'ı Rab, bu kadınların başına gelenlere merhamet et ve kutsal adına şan ver." Ve herkes "Âmin" diye karşılık verince, İsa yüksek bir sesle dedi, "Lazarus, beri gel!" Bunun üzerine, ölmüş olan kalktı ve İsa havarilerine dedi, "Onu çözün." Çünkü babalarımızın ölülerini göme geldikleri şekilde, o da yüzünün üzerindeki peşkirle birlikte kefene sarılmıştı.

Yahudilerden büyük bir kalabalık ve Ferisî'lerin bir kısmı İsa'ya iman ettiler. Çünkü mucize büyüktü. Küfürlerinde kalanlar ise ayrıldılar ve Kudüs'e gidip Lazarus'un dirilişini ve pek çok kişinin nasıl Nasara olduğunu baş kâhine reislerine anlattılar. İsa'nın tebliğ ettiği Allah'ın kelâmıyla tövbeye gelenlere böyle Nasara derlerdi. Din adamları ve ferisiler Lazarus'u öldürmek için Baş kâhin istişarede bulundular; çünkü pek çokları, Lazarus'un insanlarla konuştuğunu, yiyip içtiğini gördüklerinden, Lazarus mucizesinin büyüklüğü dolayısıyla kendilerinin geleneklerini bırakıp, İsa'ya iman ediyorlardı. Fakat Kudüs'te taraftarları olduğundan ve kız kardeşiyle Magdala ve Beytanya'yı da elinde bulunduran Lazarus güçlü de olduğundan ne yapacaklarını bilmiyorlardı. İsa Beytanya'ya, Meryem'le birlikte Marta ve Lazarus'un evine vardı. Kendisine hizmet ettiler. Bir gün İsa'nın ayakları dibinde oturan Meryem onun sözlerini dinliyordu. Bu sırada Marta İsa'ya dedi , "Rab, görmüyor musun kız kardeşim sana gereken bakımı yapmıyor ve senin ve havarilerinin yiyeceklerini getirmiyor." İsa cevap verdi. "Marta, Marta, sen yapman gereken şeyin düşüncesine kapılıyorsun, çünkü Meryem kendinden ebediyen ayrılmayacak bir pay seçti." Kendine iman eden büyük bir kalabalıkla birlikte sofrada otururken İsa, konuşup dedi,

"Kardeşler, sizinle kalacak pek az zamanım var. Çünkü vakit gelmiş demektir ve benim dünyadan ayrılmam gerekiyor. Bu nedenle, size Allah'ın Hezekiel Peygambere söylediği sözü hatırlatıyorum, "Ben, senin Allah'ın ebediyen sağ ve diriyimdir ki, günah işleyen ruh ölecektir, ama eğer günahkâr tövbe edecek olursa yaşayacaktır." Bu bakımdan, şimdiki ölüm, ölüm değil, gerçekte uzun bir ölümün sonudur; nasıl bedenin bir baygınlık anında içinde ruh varken, candan ayrıldığı zaman, ölenler ve gömülenler üzerinde bayılmak dışında başka hiç bir avantajı olmuyorsa, gömülen vücut da Allah'ın kendisini yeniden diriltmesini bekler. O halde dikkat edin, Allah'ı idrakten yoksun olan bir hayat ölüdür."

Bana inananlar ebediyen ölmeyeceklerdir. Çünkü benim sözüm sayesinde Allah'ı içlerinde idrak edecekler ve bu nedenle de kurtuluşlarını gerçekleştireceklerdir. Ölüm, Allah'ın buyruğuyla tabiatın yaptığı bir hareketten başka nedir? Şöyle ki, biri bir kuşu tutup, ipini de eline aldığı zaman, baş kuşun uçmasını dilediğinde ne yapar? Tabii ki, mutlaka ele açılmasını emreder ve böylece kuş hemencecik uçup gider. "Ruhumuz", peygamber Davud'un dediği gibi, kişi Allah'ın koruması altında bulunduğu zaman, "Kuş avcısının tuzağından kurtulmuş bir serçe gibidir." Ve hayatımız, tabiatın kendisiyle ruhu insanın bedenine ve canına bağlı tuttuğu bir ip gibidir. Ve bu bakımdan, Allah dilediği ve tabiata açılmasını emrettiği zaman, hayat kopar ve ruh, Allah'ın ruhları almakla görevlendirdiği meleklerin elinde kurtulur. O halde, dostlar, dostları öldüğü zaman ağlamasınlar, çünkü Allah'ımız böyle dilemiştir. Ama günah işledikleri zaman, bırakın durmaksızın ağlasınlar. Çünkü günah işlemekle ruh, Allah'tan, gerçek hayattan koptuğundan ölür. Eğer beden ruhla birleşmeyince çirkinleşiyorsa, ruh, rahmet ve lütfuyla kendini güzelleştiren ve dirilten Allah'la birleşmeyince çok daha fazla korkunçlaşır."

Ve İsa bunu deyip Allah'a şükretti; sonra Lazarus dedi ki, "Rab, bu ev bana geçimim için verdiği tüm şeylerle birlikte, yoksullara bakılması için Yaratıcım olan Allah'a aittir. Bu nedenle, sen de yoksul olduğuna ve pek çok şakirdin de bulunduğuna göre, istediğin zaman istediğin kadar kalmak için buraya gel. Çünkü Allah'ın kulu, Allah sevgisi için gerektiği kadar size hizmet edeceğim."

İsa bunu duyunca sevindi ve dedi, "Ölmek ne kadar iyi bir şeymiş görün! Lazarus yalnızca bir kere öldü ve dünyanın, kitaplar arasında büyüyen en akıllı adamlarının bilmediği böyle bir akideyi öğrendi! Allah için, her insan Lazarus gibi, insanlar yaşamayı öğrensinler diye yalnızca bir kez için olsun ölmeli." Yuhanna karşılık verdi, "Ey muallim, bir söz söylememe izin var mı?" "Bin tane söyle" diye karşılık verdi İsa,

"Çünkü nasıl bir insan Allah'a kulluk için mallarını dağıtmaya hazırsa, o akideyi dağıtmaya da hazırdır. Ve o böyle yapmaya ne kadar hazır olursa, mal ölüye yeniden hayat veremezken, sözün o kadar çok bir ruhu tövbeye getirme gücü olur. Bu bakımdan, yoksul bir insana yardım etme gücü olan adam, yardım etmeyip de, yoksul açlıktan öldüğü zaman bir katil olmuş olur. Ama daha kötü katil, Allah'ın Kelamıyla günahkârı tövbeye getirebilen, ama getirmeyip, Allah'ın dediği gibi "Dilsiz bir köpek" örneği oturup duran kişidir. Böylelerine karşı Allah der, "Kelâmımı gizlediğinden dolayı günahkârın helak olacak olan ruhunu senin ellerinden isteyeceğim, ey benim imansız kulum." Bu durumda anahtarı olup da sonsuz hayata girmeyen, hatta girmek isteyenlere engel olan din adamlarının ve Ferisîler'in durumu ne olmaktadır şimdi? Ey Yuhanna, benim yüz bin sözümü dinledikten sonra bir söz söylemek için benden izin istersin. Bak sana diyorum ki, beni dinlediğin her bir sözün on katını senden dinlemeye hazırım. Ve bir diğerini dinleyecek olan, konuştuğu her defada günah işler. Çünkü kendimiz için istediğimizi başkalarına da yapmalı, kendi görmek istemediğimizi başkalarına da yapmamalıyız."

O zaman Yuhanna dedi, "Ey muallim, neden Allah bunu, yani, kendilerini ve Yaratıcılarını bilmeleri için, Lazarus'un yaptığı gibi bir kez ölüp geri dönmeği insanlara bahşetmedi?" İsa cevap verdi,

"Söyle bana Yuhanna; ev sahibinin biri bir hizmetçisine, evinin manzarasını kapayan ağacı kesmesi için mükemmel bir balta verdi. Ama işçi baltayı unuttu ve dedi, "Eğer efendi bana eski bir balta vermiş olsaydı ağacı kolayca keserdim" Söyle bana Yuhanna, ev sahibi ne dedi? Mutlaka kızdı ve eski baltayı alıp adamın başına çarptı ve dedi, "Aptal hilekâr! Sana ağacı zahmetsizce kesebileceğin bir balta verdim, sense büyük zahmetlerle çalışman gerekecek ve gidip, hiç bir şey elde edemeyeceğin bu baltayı mı istersin? Ben senin ağacı, çalışman işe yarasın diye kesmeni isterim. Doğru değil mi bu?"

Yuhanna cevap verdi, "Doğruların doğrusu." O zaman İsa dedi, "Ebediyen sağ ve diriyimdir ki der Allah, Ben herkese iyi bir balta verdim, bu da bir ölünün gömüldüğünü görmektir. Kim bu baltayı iyi kullanırsa, kalbindeki günah ağacını sancısız çıkarır; böylece lütuf ve rahmetimi kazanır. Onlara salih amellerinden dolayı sonsuz yaşama hakkı veririm. Ama gün be gün başkalarının ölüp durduğunu gördüğü halde ölümlü olduğunu unutan ve "Eğer öbür hayatı görsem, iyi işler yaparım" diyenin üzerine olacaktır öfkem ve onu ölümle öylesine çarparım ki, bir daha hiç iyilik bulamaz." Ey Yuhanna! Başkalarının düşüşünden ayakları üzerinde durmayı öğrenenin avantajı ne büyüktür!"

Sonra, Lazarus dedi, "Muallim, bakın size diyorum ki, günbegün ölenlerin mezara, götürüldüğünü görüp de Yaratıcımız Allah'tan korkmayanın hak edeceği cezayı tasavvur edemiyorum. Böyle biri, tümüyle vazgeçmesi gereken dünyadaki şeyler için kendisine nesi varsa veren Yaratıcısına karşı gelir." O zaman İsa havarilerine dedi,

"Bana muallim diyorsunuz ve iyi ediyorsunuz, çünkü Allah benim ağzımla size öğretiyor. Ama Lazarus'a ne diyeceksiniz? Gerçekten o burada, bu dünyada akideyi öğreten tüm muallimlerin muallimidir. Ben şüphesiz size nasıl iyi yaşanacağını öğrettim, ama Lazarus size nasıl iyi ölüneceğini öğretecektir. Allah sağ ve diridir ki, o peygamberlik hediyesini almıştır; bu bakımdan onun doğru sözlerini dinleyin. Ve insan kötü ölürse, iyi yaşama boşuna olacağından onun sözlerini o derece fazla dinlemelisiniz."

Lazarus dedi, "Ey muallim, sana teşekkür ederim ki, gerçeğin değerini veriyorsun; bu nedenle Allah sana büyük hak verecektir." O zaman, bu satırları yazan dedi, "Ey muallim, Lazarus sana, "Hak alacaksın" demekle, nasıl gerçeği söylemiş oluyor? Hâlbuki sen Nikodemus'a insanın cezadan başka bir şeye hakkı olmadığını söylemiştin. Sen de bu durumda Allah'ın cezasına mı uğrayacaksın?" İsa cevap verdi,

“İnşallah bu dünyada Allah'ın cezasına uğrarım, çünkü yapmam gerektiği kadar imanla ona kulluk etmedim. Ama Allah rahmetinden dolayı beni öylesine sevdi ki, her ceza benden geri alındı. O kadar ki, ben yalnızca bir başka kişide azap göreceğim. Ceza benim için yerindedir. Çünkü insanlar bana Allah dediler. Ama ben gerçek olarak, yalnızca Allah olmadığımı değil aynı zamanda, Mesih de olmadığımı itiraf ettiğimden Allah benden cezayı çekti ve utanç benim olsun diye onu şerli birine çektirecektir. Bu bakımdan, sana diyorum ki benim Barnabas'ım, bir insan Allah'ın komşusuna ne vereceğinden söz ederken komşusunun onu hak ettiğini de söylesin. Ama dikkat etsin ki, Allah kendine vereceği şeyden söz ederken “Allah bana verecek” desin. Ve “Benim hakkım var” dememeye dikkat etsin; çünkü Allah kullarına günahları nedeniyle Cehennemi hak ettikleri zaman rahmetini bahşetmekten memnunluk duyar.

Allah rahmette o kadar zengindir ki, bin denizin suyu, eğer bu kadarı bulunabilirse, Cehennem alevlerinin bir kıvılcımını söndüremezken, Allah'a karşı suç işlediğine ağlayan kişinin bir damla gözyaşı, Allah'ın imdadına yetiştiği büyük rahmetiyle tüm Cehennemi söndürür. Bu nedenle, Allah Şeytan’ı kahretmek ve kendi nimetini göstermek için, mümin kulunun her iyi amelini rahmetinin varlığıyla hak diye isimlendirmek diler ve onun komşusu hakkında böyle konuşmasını ister. Yine de, bir insan kendisi hakkında “Hakkım var” demekten kaçınmalıdır, çünkü kınanır.”

İsa sonra Lazarus'a döndü ve dedi, “Kardeş, benim dünyada kısa bir zaman kalmam gerekiyor. Bu bakımdan, senin evine yakın olduğum zaman, hiç başka yere gitmeyeceğim, çünkü sen bana, benim sevgim için değil, Allah sevgisi için hizmet edersin.” Yahudilerin Fısıh bayramı yaklaştı, bu nedenle İsa havarilerine dedi, “Kudüs'e fısıh kuzusu yemeye gidelim.” Ve Petrus'la Yuhanna'yı şehre gönderip, dedi , “Şehrin kapısının yanında bir sıpayla birlikte bir eşek bulacaksınız, onu çözüp buraya getirin; çünkü Kudüs'e kadar ona binmem gerekiyor.

Ve eğer biri size, "Onu niye çözüyorsunuz" diye sorarsa "Muallimin ona ihtiyacı var" deyin, onu getirmenize izin verirler." Havarileri gittiler. İsa'nın kendilerine söylediklerinin hepsini gördüler ve aynı şekilde eşeği ve sıpayı getirdiler. Havariler cübbesini sıpanın üstüne koydular ve İsa ona bindi. Ve öyle oldu ki, Kudüs halkı Nasıra'lı İsa'nın gelmekte olduğunu duyunca, ellerinde palmiye ve zeytin dalları "Allah Rab adına bize gelen kutlu olsun; şükürler Davud'un oğlu!" diye çocuklarıyla birlikte İsa'yı görmek için şehrin dışına çıktılar. İsa şehre girince, halk, "Allah Rab adına bize gelen kutlu olsun; şükürler Davud'un oğlu!" diye diye elbiselerini eşeğin ayaklan altına yazdılar. Ferisiler İsa'yı azarlayıp dediler, "Görmüyor musun ne diyorlar? Sustur onları!" O zaman İsa dedi, "Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, eğer insanlar susacak olsa, habis günahkârların küfrüne karşı taşlar haykıracaktır." Ve İsa bunu deyince, Kudüs'ün bütün taşları büyük bir gürültüyle haykırdılar. "Allah Rab adına bize gelen kutlu olsun!" Yine de Ferisiler küfürlerine devam ettiler ve bir araya toplanıp, onu konuşurken yakalamak için istişarede bulundular.

İsa mabede girince, din adamları ve Ferisiler kendisine zina suçu işlemiş bir kadın getirdiler. Aralarında dediler, "Eğer onu kurtarırsa, bu Musa'nın kanununa aykırıdır ve böylece onu suçlarız; eğer mahkûm ederse, bu kendi akidesine aykırıdır, çünkü o merhameti tebliğ etmektedir. Bu şekilde İsa'ya varıp, dediler, "Muallim, bu kadını zina ederken bulduk. Musa, böylesinin recm edilmesini emretmişti; buna sen ne dersin?" Bunun üzerine İsa eğilip, parmağıyla yerde bir ayna yaptı ve içinde herkes kendi kötülüklerini gördü. Cevap için sıkıştırırlarken, İsa doğrulup parmağıyla aynayı gösterdi ve dedi, "Aranızda günahsız olan ona ilk taşı atsın." Ve yeniden eğilip, aynayı çizdi. Bunu gören insanlar, en yaşlısından başlayarak bir bir çıktılar, çünkü kirli işlerini görünce utanıyorlardı. İsa yeniden doğrulup, kadından başka kimseyi göremeyince dedi, "Kadın, seni ayıplayanlar nerede?" Kadın ağlayarak cevap verdi,

“Rab, gittiler; eğer beni bağışlarsan, Allah sağ ve diridir ki, bir daha günah işlemeyeceğim.” O zaman İsa dedi, “Allah'ı tesbih ederim! Huzurla yoluna git ve bir daha günah işleme, çünkü Allah beni seni mahkûm etmek için göndermedi.” Sonra, din adamları ve Ferisiler toplanınca, İsa kendilerine dedi,

“Söyleyin bana; eğer sizden birinizin yüz koyunu olsa ve onlardan birini yitirse doksan dokuzunu bırakıp, onu aramaya gitmez misiniz? Ve onu bulunca, onu omuzlarınıza atıp, komşularınızı çağırarak, onlara demez misiniz? “Benimle birlikte sevinin, çünkü yitirdiğim koyunu buldum.” Mutlaka böyle yaparsınız. Şimdi söyleyin bana, Allah'ımız, dünyayı kendisi için yarattığı insanı daha mı az sever? Allah sağ ve diridir ki, tövbe eden günahkâr üzerine Allah'ın meleklerinde böylesine bir sevinç meydana gelir; çünkü günahkârlar Allah'ın rahmetini bildirirler. Söyleyin bana, doktor en çok kimin tarafından sevilir, hiç hastalık görmemiş olanlar tarafından mı, yoksa doktorun ağır hastalıklarını iyileştirdiği kişiler tarafından mı?” Ferisiler ona dedi, “Sağlam adam doktoru nasıl sevsin ki? O mutlaka onu, yalnızca hasta olmadığı için sevecektir ve hastalığı bilmediği için de çok az sevecektir.” O zaman ruhî bir şiddetle İsa konuşup dedi,

“Allah sağ ve diridir ki, sizin kendi diliniz kendi gururunuzu mahkûm ediyor, o kadar ki, Allah'ımız müttakî olandan çok, Allah'ın üzerindeki büyük rahmetini bilen tövbekâr günahkâr tarafından sevilir. Çünkü muttaki Allah'ın rahmetini bilmez. Bu bakımdan, Allah'ın meleklerinin yanında, tövbe eden bir günahkâr için duyulan sevinç, doksan dokuz muttaki kişiye duyulandan daha çoktur. Zamanımızda müttakîler nerede? Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, takvasız müttakîlerin sayısı çoktur; onların durumu şeytanınki gibidir.”

Din adamları ve Ferisiler karşılık verdiler, “Biz günahkârlarız, bu nedenle Allah bize merhamet edecektir”

Ve onlar bunu İsa'yı kışkırtmak için dediler; çünkü din adamları ve Ferisîler, kendilerine günahkâr denmesini büyük bir hakaret sayarlardı. O zaman İsa dedi,

"Korkarım ki siz, takvasız müttakîlersinizdir. Çünkü günah işleyip de günahınızı inkâr eder ve kendinize muttaki derseniz, takvasız olursunuz ve eğer kalbinizden kendinizi muttaki kabul ediyor ve dilinizle günahkâr olduğunuzu söylüyorsanız, o zaman bir kat daha takvasız müttakilersiniz demek olur."

Din adamları ve Ferisîler bunu duyunca, İsa'yı havarileriyle birlikte huzur içinde bırakıp başları önünde çekip gittiler ve cüzzamı temizlenmiş olan cüzzamlı Simun'un evine vardılar. Şehir halkı hastalarını Simun'un evinde toplamış bulunuyorlardı; İsa'ya hastaların iyileştirilmesi için ricada bulundular. O zaman, saatinin yakın olduğunu bilen İsa dedi, "Ne kadar hasta varsa çağırın, çünkü Allah onları iyileştirecek kudrette ve merhamettedir." Karşılık verdiler, "Burada, Kudüs'te başka hasta bulunduğunu bilmiyoruz." İsa ağlayarak karşılık verdi,

"Ey Kudüs, ey İsrail, senin için ağlıyorum. Sen sana olan ziyareti bilmiyorsun; çünkü bir tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi, ben de seni yaratıcınız Allah sevgisinde toplamak istedim, ama sen istemedin! Bu nedenle, Allah size şöyle diyor,

"Ey sert yürekli, sapık fikirli şehir, sana, seni kalbine çevirmesi için ve sen de tövbe edesin diye kulumu gönderdim; ama sen ey bozuk şehir, senin için, ey İsrail, Mısır'a ve Firavun'a yaptıklarımın hepsini unuttum. Kulum hasta vücudunu iyileştirsin diye defalarca ağlarsın; ama senin günahkâr ruhunu iyileştirmeye çalıştığı için, kulumu öldürmenin yollarını ararsın. Cezama uğramayan yalnızca sen mi kalacaksın şimdi? Sen Ebediyen yaşayacak mısın? Ve senin gururun seni benim ellerimden kurtaracak mı? Kesinlikle hayır, çünkü bir orduyla birlikte karşına reisler çıkaracağım.

Onlar seni kuvvetle saracaklar ve seni onların ellerine öylesine teslim edeceğim ki, gururun doğru Cehenneme düşecek. Yaşlıları ve dulları bağışlamayacağım, çocukları bağışlamayacağım, seni tümden kıtlığa, kılıca ve hakarete terk edeceğim ve üzerine rahmetle baktığım mabedi şehirle birlikte ıssız bırakacağım; o kadar ki, uluslararasında bir efsane, bir alay konusu ve bir darbı mesel olacaksın. Gazabım üzerinde böyle kalacak ve benim öfkem uyumaz."

Bunları söyledikten sonra İsa yeniden dedi, "Başka hastalar bulunduğunu bilmiyor musunuz? Allah sağ ve diridir ki, Kudüs'te ruhları sağlam olanlar vücutça hasta olanlardan daha azdır. Ve gerçeği bilmeniz için, size diyorum ki ey hasta olanlar, Allah'ın adına hastalığınız sizden ayrılsın!" Ve o bunu söylediği zaman, derhal iyileştiler. Allah'ın Kudüs üzerindeki gazabını duyunca insanlar ağladılar ve merhamet için yalvardılar. O zaman İsa dedi,

"Eğer Kudüs günahları için ağlayacak ve pişman olup, yolumda yürüyecek olursa" der Allah, "Bir daha onun kötülüklerini hatırlamayacak ve söylediğim belâlardan hiç birini ona vermeyeceğim. Ama Kudüs, uluslararasında adıma küfretmekle şanımı lekelediğine değil de, kendi yıkımına ağlar. Bu yüzden öfkem daha çok tutuştu. Ebediyen sağ ve diriyimdir ki, eğer Musa ile birlikte kullarım Eyüp, İbrahim, Samuel, Davud ve Danyal kavimleri için dua etseler, Kudüs'e olan öfkem yatışmayacaktır." Ve İsa bunu dedikten sonra, herkes endişe içinde evine çekildi.

47. Hain Yahuda'nın İhaneti

İsa cüzzamlı Simun'un evinde akşam yemeği yerken, bakın ki, Lazarus'un kız kardeşi Meryem eve girdi ve bir kabı kırıp, İsa'nın başına ve elbisesine yağ merhemi döktü. Bunu gören hain Yehuda, Meryem'i böyle bir işi yapmaktan alıkoymaya çalışıp, dedi, Gidip merhemi sat ve parayı getir de onu yoksullara vereyim." İsa dedi, "Ona neden engel olursun? Bırak yapsın, çünkü sizin bulacağınız yoksullar hep sizinledir. Ama beni her zaman bulamayacaksınız." Yehuda karşılık verdi, "Ey muallim; bu yağ merhemi üç yüz kuruşa satılabilir; kaç yoksulun yardım göreceğine bakın şimdi." İsa cevap verdi, "Ey Yehuda, ben senin kalbini biliyorum; sabır et bakalım, sana her şeyi vereceğim."

Herkes korkuyla yemek yedi. Havariler ise üzgündü. Çünkü İsa'nın kendilerinden ayrılması gerektiğini biliyorlardı. Ama Yehuda kızgındı, çünkü İsa'ya verilen bütün şeylerin onda birini çaldığından, yağ satılmadığı için otuz kuruşu yitirdiğini biliyordu. Baş kâhini bulmaya gitti; o, kâhinleri, din adamlarını ve Ferisîleri bir heyet halinde toplamış bulunuyordu; kendisine Yehuda dedi, "Bana ne vereceksin? Ben kendisini İsrail kralı yapmak isteyen İsa'yı elinize teslim edeceğim." Cevap verdiler, "Şimdi, onu elimize nasıl vereceksin?" Yehuda dedi, "Şehir dışına ibadet etmeye gittiğini öğrendiğim zaman size söyleyecek ve sizi onun bulunduğu yere ileteceğim; çünkü onu şehrin içinde fitne çıkmadan yakalamak imkânsız olacaktır." Baş kâhin karşılık verdi, "Eğer onu bizim elimize verirsen, sana otuz altın vereceğiz ve sana nasıl iyi davranacağımızı göreceksin."

Gün olunca, İsa halktan büyük bir kalabalıkla birlikte mabede vardı. Bu sırada baş kâhin yaklaşıp dedi, "Söyle bana ey İsa, Allah olmadığını, Allah'ın oğlu veya Mesih bile olmadığını itiraf etmiştin, unuttun mu hep bunları?" İsa cevap verdi, "Hayır, asla unutmadım; çünkü bu, Hüküm Günü'nde, Allah'ın mahkemesi önünde yapacak olduğum itirafımdır. Musa'nın kitabında yazılı olan her şey doğruların doğrusudur.

Öyle ki, Yaratıcımız Allah bir tek Allah'tır ve ben Allah'ın kuluyum ve sizin Mesih dediğiniz Allah'ın Elçisi'ne hizmet etmek arzu ediyorum." Baş kâhin dedi, "Öyleyse, mabede halktan bu kadar büyük bir kalabalıkla gelmenin yararı ne? Yoksa kendini İsrail'in kralı mı yapmak istersin? Sakın ki, başına bir tehlike gelmesin!" İsa cevap verdi, "Eğer ben kendi ün ve şanım için çalışsam ve kendi payımı bu dünyada istemiş olsaydım, Nain halkı beni kral yapmak istediği zaman kaçmazdım. Bana gerçekten inan ki, bu dünyada hiç bir şeyin peşinde değilim." O zaman, baş kâhin dedi, "Mesih'le ilgili olarak bir şeyi bilmek istiyoruz." Ve hemen kâhinler, din adamları ve Ferisiler İsa'nın çevresinde bir halka oluşturdular. İsa karşılık verdi, "Mesih hakkında bilmek istediğiniz bu şey nedir? Ne belli, yalan olmasın bu? Emin olun ki, size yalan söylemeyeceğim. Çünkü yalan söylemiş olsaydım, tüm İsrail'le birlikte siz, din adamları ve Ferîsiler tarafından göklere çıkarılacaktım; ama size gerçeği söylediğim için benden nefret ediyor ve beni öldürmenin yollarını arıyorsunuz?" Baş kâhin dedi, "Şimdi biliyoruz ki, senin sırtında cinin var; çünkü sen bir Samirîsin ve Allah'ın kâhinine saygı duymazsın." İsa cevap verdi,

"Allah sağ ve diridir ki, benim sırtımda cinim yok, bilakis ben cini fırlatıp atmaya çalışıyorum, dolayısıyla, bu sebepten cin dünyayı bana karşı ayaklandırıyor. Çünkü ben bu dünyadan değilim. Ben, beni dünyaya gönderen Allah'ın yüceltilmesi için çalışıyorum. Bu bakımdan, bana kulak verin, size kimin sırtında cini bulunduğunu söyleyeceğim. Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, cinin iradesiyle çalışanın sırtında cin vardır, o kendisine iradesinin yularını takmış, onu istediği gibi yönetip, her kötülüğe koşturuyor. Bir elbise nasıl sahibini değiştirince, aynı kumaş olduğu halde, adını da değiştirirse, insanlar da tek bir maddeden olmalarına rağmen, insanın içinde çalışanın yaptıkları nedeniyle farklılaşırlar. Eğer ben bildiğim kadarıyla günah işlemişsem, bir düşman olarak benden nefret etmek yerine, niye bir kardeş olarak beni uyarmazsınız?

Gerçekten, bir bedenin azaları başla birleştikleri zaman birbirlerinin imdadına koşarlar ve baştan kopuk olanlar ise ona hiç yardım etmezler. Çünkü bir vücudun elleri bir başka vücudun değil, birlikte oldukları vücudun ayaklarının acısını duyarlar, Ruhumun huzurunda durduğu Allah sağ ve diridir ki, Yaratıcısı Allah'ı seven ve O'ndan korkan, başının merhamet duyduğu kişiye karşı merhamet duygusu besler. Allah'ın günahkârın ölmesini dilemeyip, her birinin tövbe etmesini beklediğini görerek, eğer siz benim de birlikte olduğum şu bedendenseniz, Allah sağ ve diridir ki, kendi başıma göre hareket etmem için bana yardım edersiniz.

Eğer kötülük yaparsam, beni uyarın, Allah da sizi sevsin, çünkü O'nun istediğini yapmış olursunuz. Ama kimse günahtan dolayı beni uyarmazsa, bu, sizin dediğiniz gibi İbrahim'in çocukları olmadığınızın ve İbrahim'in bulunduğu başla bir arada bulunmadığınızın işaretidir. Allah sağ ve diridir ki, İbrahim Allah'ı o kadar çok severdi ki, sahte putları parçalayıp, anne ve babasını terk etmekle kalmamış, aynı zamanda Allah'a itaat etmek için kendi oğlunu da öldürmek istemiştir."

Baş kâhin karşılık verdi, "Sana sorduğum bu ve seni öldürmenin yollarını aramıyorum, o halde söyle bize, İbrahim'in bu oğlu kimdi?" İsa cevap verdi, "Senin şanının ateşi ey Allah, beni tutuşturuyor ve konuşmadan edemiyorum. Bakın diyorum, İbrahim'in oğlu İsmail'di. Ondan, kendisiyle yeryüzünün tüm kabilelerinin kutsanacağı İbrahim'e, vaat edilen Mesih gelecektir." O zaman, bunu duyan baş kâhin kızdı ve bağırdı, "Şu dinsiz herifi gelin taşlayalım. Çünkü o bir İsmail'idir. Musa'ya karşı, Allah'ın kanununa karşı küfretmiştir." Bunun üzerine, her yazıcı ve Ferisi halkın önde gelenleriyle birlikte İsa'yı taşlamak için taş kaptılar. İsa ise gözlerinden kaybolup mabetten çıktı. Ve o zaman, İsa'yı öldürmek için duydukları dehşetli arzuyla, öfke ve nefretten gözleri dönmüş şekilde birbirlerine öylesine vurdular ki, orada bin kişi öldü ve kutsal mabedi kirlettiler.

İsa'nın mabetten çıktığını gören havariler ve müminler kendisini Simun'un evine kadar izlediler. Bu arada Nikodemus oraya geldi ve İsa'ya, Kudüs'ten çıkıp, Sidrun çayı ötesine gitmesini tavsiye ederek dedi, "Rab, benim Sidrun çayı gerisinde evle birlikte bahçem var, bu bakımdan sana rica ediyorum, şakirtlerinden bazılarıyla oraya git ve kâhinlerimizin bu nefreti geçinceye kadar orada kal. Sana gerekli olan her şeyi sağlayacağım. Ve şakirtlerin çoğunu burada Simun'un evinde ve benim evimde bırak, Allah bize her şeyi verecektir." Ve İsa yanına, ilk olarak havariler denilen yalnızca on iki kişiyi almak arzu ederek, böyle yaptı.

Bu sırada, İsa'nın annesi bakire Meryem ibadet ediyordu ki, melek Cebrail kendisini ziyaret edip, oğluna yapılan eziyeti naklederek, dedi, "Korkma Meryem, çünkü Allah O'nu dünyadakilerden koruyacaktır. Bunun üzerine, Meryem ağlayarak Nasıra'dan ayrıldı ve oğlunu aramak için Kudüs'e, kız kardeşi Meryem Selâme'nin evine geldi. Fakat İsa gizlice Sidrun çayının ötesine çekilmiş olduğundan, onu bu dünyada bir daha göremedi; ancak utanç işinden sonra melek Cebrail, Mikâil, İsrafil ve Uriel'le birlikte Allah'ın emriyle onu kendisine getirdiler.

Mabetteki karışıklık İsa'nın ayrılmasıyla dinince, baş kâhin yüksek bir yere çıkıp, elleriyle sus işareti yaparak dedi, "Kardeşler! Biz ne yapıyoruz? O'nun Şeytan'ca san'aıyla tüm dünyayı aldattığını görmüyor musunuz? Şimdi, eğer o bir büyücü değilse, nasıl oldu da kaybolup gitti? Emin olun ki, o kutsal biri ve bir peygamber olmuş olsaydı, Allah'a karşı, kulu Musa'ya karşı ve İsrail'in ümidi Mesih'e karşı küfürde bulunmazdı! Ve ne diyeyim ben? O, tüm kâhinlerimize küfretti. Bu bakımdan, bakın size diyorum ki, eğer o dünyadan ayrılmazsa, İsrail kirlenecek ve Allah'ımız bizi milletlere teslim edecektir. Dikkat edin şimdi, onun yüzünden bu kutsal mabet nasıl da kirlenmiş bulunuyor!" Ve baş kâhin o şekilde konuştu ki, pek çokları İsa'yı terk etti.

Bunun üzerine, gizli tutulan öldürme işi açığa vuruldu. O kadar ki, baş kâhin bizzat Hirodes'e ve Roma valisine gidip, İsa'yı, kendisini İsrail'e kral yapmak arzusunda olmakla suçladı ve bu konuda yalancı şahitler de buldular. Sonra, İsa aleyhinde genel bir toplantı yapıldı. Çünkü Romalıların fermanı herkesi korkutuyordu. Öyle ki, Roma senatosu İsa ile ilgili olarak iki kez ferman yayınlamıştı. Fermanın birinde, Yahudiler'in peygamberi Nasıralı İsa'ya Allah veya Allah'ın oğlu denilmesi ölüm cezasıyla men ediliyor; diğerinde ise, Yahudiler'in peygamberi Nasıralı İsa hakkında tartışmak para cezasıyla yasaklanıyordu. Bu nedenle, aralarında büyük bir ayrılık vardı.

Bazıları, İsa aleyhinde Roma'ya yeniden yazı yazılmasını istiyordu; bazıları, bir serserinin sözleriymişçesine ne derse desin, İsa'nın kendi başına bırakılması gerektiğini söylüyor; diğerleri ise, gösterdiği büyük mucizeleri delil olarak ileri sürüyorlardı. Bu yüzden baş kâhin, afaroz acısını göze almadan kimsenin İsa'yı savunur bir tek kelime bile konuşmamasını söyledi ve Herod ve valiyle konuşup dedi, "Her halûkârda elimizde kötü bir risk var. Çünkü bu günahkârı öldürsek, Kayser'in fermanına karşı davranmış olacağız, yok yaşamasına ve kendisini İsrail'e kral yapmasına izin versek, o zaman durum ne olacaktır?" Bunun üzerine Hirodes kalktı ve valiyi tehdit ederek dedi, "Sakın ki, bu adamı tutman yüzünden bu ülke ayaklanmaya kalkmasın; o zaman seni Kayser'in önünde bir asi olarak suçlarım." Bu durum karşısında vali, senatodan korkup, Hirodesle dost oldu ve İsa'nın öldürülmesi üzerinde anlaşıp, baş kâhine dediler, "Ne zaman bu suçlu adamın nerede olduğunu öğrenirsen, kendini bize gönder, biz sana asker vereceğiz. Bu, yeryüzünün reisleri ve kralları İsrail'in mukaddesine karşı birleşirler. Çünkü o, dünyanın kurtuluş yolunu ilân eder" diyerek, İsrail'in peygamberi İsa'yı önceden haber veren Davud'un peygamberi sözünün gerçekleşmesi için oldu. Bunun üzerine, o gün Kudüs'ün her yanında İsa için genel bir arama yapıldı.

Sidrun çayı ötesinde, Nikodemus'un evinde bulunan İsa havarilerini rahatlatıp, dedi, "Dünyadan ayrılma vaktim yaklaşmış bulunuyor; kendinizi teselli edin ve üzülmeyin, çünkü ben gittiğim yerde hiç bir ıstırap duymayacağım. Şimdi, benim hayrıma üzülürseniz, benim dostlarım olmuş olur musunuz? Emin olun ki hayır, bilakis düşmanlarım olmuş olursunuz. Dünya neşeleneceği zaman siz üzülün, çünkü dünyanın neşelenmesi ağlamaya dönüşür; ama sizin üzüntünüz sevince dönüşür ve sizin sevincinizi kimse sizden alamaz; çünkü kalbin yaratıcısı Allah'ta duyduğu sevinci tüm dünya çekip alamaz. Allah'ın benim ağzımla size söylediği sözleri unutmamaya bakın. Dünyaya karşı ve dünyayı sevenlere karşı incilimle yaptığım şahitliği tahrif edecek herkese karşı, benim şahitlerim olun."

Sonra, ellerini Rabbe kaldırıp, dua ederek dedi, "İbrahim'in Allah'ı, İsmail ve İshak'ın Allah'ı, babalarımızın Allah'ı, Allah'ımız Rab, bana verdiklerine merhamet et ve onları dünyadan koru. Onları dünyadan al demiyorum, çünkü benim İncil'imi tahrif edeceklere karşı onların şahitlik etmesi gerekiyor. Bunun yerine, onları şerden koruman için dua ediyorum ki, Senin Hüküm Günü'nde, benimle birlikte senin ahdini bozan İsrail ailesine karşı ve dünyaya karşı şahitlik etmek için gelsinler. Puta tapıcı babaların oğullarına karşı, tam dördüncü soya kadar puta tapıcılıktan intikam alan kadir ve gayyûr Rab Allah, benim Senin oğlun olduğumu yazdıkları zaman, bana verdiğin İncil'imi tahrif edecek olan herkesi Sen ebediyen lanetle. Çünkü çamur ve toprak olan ben, Senin kullarının hizmetçisiyim ve hiç bir zaman kendimi senin iyi bir kulun olarak düşünmedim; şundan ki, ben Sana bana verdiklerin karşısında hiç bir şey veremem. Çünkü her şey Senindir. Bin nesilde Sen'den korkanlar üzerinde merhametini gösteren Rahim Rab Allah, bana verdiğin Kelamına inananlara merhamet et. Çünkü nasıl Sen gerçek Allah'san, benim söylediğim söz de öyle gerçektir. Çünkü, o Senindir.

Görüyorsun ki, okuduğu kitapla yazılı olandan başkasını okuyamayan bir okuyucu gibi konuştum; bana verdiğini işte bu şekilde anlattım. Koruyucu Rab Allah, Şeytan'ın kendilerine karşı hiç bir şey yapmaması için bana verdiklerini koru; yalnız onları değil, onlara inanacak her şeyi koru. Merhameti bol ve zengin Rab, Hüküm Günü'nde Elçi'nin cemaati içinde bulunmasını kuluna bahşet; yalnızca bana değil, bana verdiğin herkese, onlarla birlikte, tebliğleri sonucu bana inanacak herkese. Ve Kendin için bunu yap ki Rab, şeytan Sen Rabbe karşı böbürlenmesin.

Nimetinden kavmim İsrail için gerekli olan her şeyi sağlayan Rab Allah, dünyayı kendisi için yarattığını Elçi'nle kutsamayı vaat ettiğin yeryüzünün tüm kabilelerini hatırdan çıkarma. Dünyaya merhamet et ve Elçi'ni çabucak gönder ki, düşmanın olan şeytan, imparatorluğunu yitirsin."

Ve İsa bunu söyledikten sonra üç kez, "Âmin, yüce ve rahîm olan Rab!" dedi. Ve ağlayarak karşılık verdiler. "Âmin!"; Yehuda hariç, çünkü o hiç bir şeye inanmıyordu.

Kuzuyu yeme günü gelince, Nikodemus kuzuyu İsa ve şakirtleri için gizlice bahçeye gönderdi ve vali ve Baş kâhin birlikte Hirodes'in ferman ettiği her şeyi bilirdi. Bunun üzerine İsa ruhen sevinip dedi, "Kutsal adını tesbih ve takdis ederim ey Rab, çünkü beni, dünyanın işkence edip öldürdüğü kullarının sayısından ayırdın. Şükürler olsun sana Allah'ım, çünkü Senin işini yerine getirdim." Ve Yehuda'ya dönerek, ona dedi, "Arkadaş, neye beklersin? Benim vaktim yakın, o halde git de, yapman gerekeni yap." Şakirtler, İsa'nın Yehuda'yı Fısıh günü için bir şeyler almaya gönderdiğini sandılar; ama İsa, Yehuda'nın kendisine ihanet edeceğini biliyordu; bu nedenle, dünyadan ayrılmak arzusuyla böyle konuştu. Yehuda karşılık verdi, "Rab, yememe izin ver sonra giderim," "Yiyelim" dedi İsa, "Çünkü sizden ayrılmadan bu kuzuyu yemeği çok arzu ettim."

Ve kalkıp, bir havlu aldı ve beline doladı, sonra bir leğene su koyup, şakirtlerinin ayaklarını yıkamaya başladı. Yehuda'dan başlayıp, Petrus'a geldi. Petrus dedi, "Rab, benim ayaklarımı yıkamayacak mısın?" İsa cevap verdi, "Benim ne yaptığımı sen şimdi bilmiyorsun, ama daha sonra bileceksin." Petrus karşılık verdi, "Benim ayaklarımı hiç yıkamayacaksın." O zaman, İsa kalktı ve dedi, "Sen de Hüküm Günü'nde benim bölüğüme katılmayacaksın." Petrus karşılık verdi, "Yalnız ayaklarımı değil Rab, ellerimi ve başımı da yıka." Şakirtler yıkanıp da, yemek için sofraya oturduklarında İsa dedi, "Ben sizi yıkadım, yine de tamamen temiz değilsiniz; öyle ki, denizin tüm suyu bana inanmayanı yıkamayacaktır." İsa bunu, kendisine kimin ihanet etmekte olduğunu bildiği için dedi. Şakirtler bu sözlere üzülmüşlerdi ki, İsa yine dedi, "Bakın size diyorum ki, sizden biriniz bana ihanet edecek, öyle ki, bir koyun gibi satılacağım; ama yazıklar olsun ona, çünkü babamız Davut'un böyle biri hakkında söylediği, "O, başkaları için hazırladığı çukura düşecektir" sözünü tümüyle yerine getirecek." Bunun üzerine şakirtler birbirlerine bakıp, üzüntü içinde dediler, "Hain kim olacak?" Sonra Yehuda dedi, "Ben mi olacağım o, ey muallim?" İsa cevap verdi, "Bana ihanet edecek olanın kim olduğunu söyledim." Ve on bir havari bunu duymadı. Kuzu yenilince, cin Yehuda'nın sırtına bindi ve o da evden çıkarken, İsa kendisine yeniden dedi, "Yapman gereken şeyi çabuk yap."

İsa evden çıkıp, ibadet etme âdeti üzere, yüz kez dizlerini büküp, secdeye vararak ibadet etmek için bahçeye çekildi. Bu sırada, İsa'nın şakirtleriyle birlikte bulunduğu yeri bilen Yehuda baş kâhine vardı ve dedi, "Bana vaat olunanı verirseniz, bu gece aradığınız İsa'yı elinize vereceğim; çünkü o on bir ashabıyla birlikte yalnızdır." Baş kâhin karşılık verdi, "Ne kadar istersin?" Yehuda dedi, "Otuz altın." O zaman, baş kâhin hemen kendisine parayı saydı ve asker getirmesi için vali ve Hirodes'e bir Ferisi gönderdi ve bir lejyon asker verdiler, çünkü halktan korkuyorlardı; bu nedenle, silahlarını alarak değnekler üzerindeki meşale ve fenerlerle Kudüs'ten çıktılar.

Askerler Yehuda'yla birlikte İsa'nın bulunduğu yere yaklaştıklarında, İsa çok sayıda kişinin yaklaştıklarını işitip, geri eve çekildi. Ve on bir havari uyumakta idiler. O zaman kuluna gelen tehlikeyi gören Allah, elçileri Cebrail, Mikail, İsrafil ve Uriel'e İsa'yı dünyadan almalarını emretti. Kutsal melekler gelip, İsa'yı güneye bakan pencereden çıkardılar. Onu götürüp, üçüncü göğe, daima Allah'ı tesbih ve takdis etmekte olan meleklerin yanına bıraktılar.

Yehuda herkesin önünden hızlı hızlı İsa'nın yukarı alındığı odaya daldı. Ve şakirtler uyuyorlardı. Bunun üzerine, mucizeler yaratan Allah yeni bir mucize daha yarattı. Öyle ki, Yehuda konuşma ve yüz bakımından İsa'ya o şekilde benzetildi ki, O'nun İsa olduğuna inandık. Ve o bizi uyandırdı. Muallim'in bulunduğu yeri arıyordu. Bunun üzerine, biz hayret ettik ve cevap verdik , "Sen Rab, bizim muallimimizsin; bizi unuttun mu?" O, gülümseyerek dedi, "Şimdi, benim Yehuda îskariyot olduğumu bilmeyecek kadar budalalaştınız!" Ve o bunu derken askerler girdiler, ellerini Yehuda'nın üzerine koydular, çünkü o, her bakımdan İsa'ya benziyordu. Biz, Yehuda'nın dediklerini duyup, yığınla askeri de görünce, delirmiş gibi kaçtık. Ve keten beze dolanmış olan Yuhanna da uyanıp kaçtı ve askerin biri kendisini keten bezden yakalayınca, keten bezi bırakıp, çıplak olarak kaçtı. Çünkü Allah, İsa'nın duasını duymuş ve on bir havariyi şerden korumuştu.

48. Hain Yahuda Çarmıha Geriliyor

Askerler Yehuda'yı tutup, alay ede ede bağladılar. Çünkü o, gerçekten İsa olduğunu inkâr ediyordu; askerler kendisiyle alay edip dediler, "Efendi, korkma, çünkü biz seni İsrail kralı yapmaya geldik ve senin krallığı reddedeceğini bildiğimiz için de seni bağladık." Yehuda karşılık verdi, "Siz aklınızı mı yitirdiniz? Siz, bir soyguncuya karşı gelir gibi silâh ve fenerlerle Nasıra'lı İsa'yı almaya geldiniz ve size yol gösteren beni, kral yapmak için bağladınız!" O zaman askerler sabırlarını yitirip, yumruk ve tekmelerle Yehuda'ya vurmaya başladılar ve onu öfkeyle Kudüs'e getirdiler. Yuhanna ve Petrus uzaktan askerleri izliyorlardı ve İsa'yı idam etmek için toplanmış bulunan Ferisîler heyeti ve baş kâhin tarafından Yehuda'ya yapılan tüm sorgulamayı gördüklerine dair bu satırları yazanı ikna ettiler.

Bu arada Yehuda pek çok deli sözleri söyledi, o kadar ki, herkes katıla katıla gülüp, onun gerçekten İsa olduğuna ve ölüm korkusuyla deli numaraları yaptığına inandılar. Bunun üzerine, din adamları, gözlerini bir sargıyla bağlayıp, alay ederek dediler, "Nasıralılar'ın peygamberi İsa, söyle bize, yüzüne vuran kimdir?" Ve onu yumruklayıp, yüzünü tokatladılar. Sabah olunca, halkın ileri gelenleri ve Ferisîlerden oluşan büyük bir heyet toplandı ve baş kâhin Ferisîlerle birlikte Yehuda'ya karşı, İsa olduğuna inandıklarından yalancı şahit aradılar ve aradıklarını bulamadılar. Ve önde gelen kâhinlerin Yehuda'nın İsa olduğuna inandıklarını neden söylüyorum? Hatta bunu yazanla birlikte tüm şakirtler buna inanıyordu ve hatta İsa'nın zavallı bakire annesi yakınları ve dostlarıyla birlikte buna inanıyordu. Öyle ki, herkesin üzüntüsü inanılmaz derecedeydi. Allah sağ ve diridir ki, yazan, İsa'nın söylemiş olduğu her şeyi, dünyadan nasıl çekilip alınacağını, üçüncü bir kişide nasıl işkence çekeceğini ve dünyanın sonuna kadar ölmeyeceğini unutmuştu. Bu nedenle, İsa'nın annesi ve Yuhanna ile birlikte çarmıhın yanına gitti. Baş kâhin Yehuda'yı bağlı olarak önüne getirtti ve ona şakirtlerini ve akidesini sordu.

Bunun üzerine Yehuda, kendinde değilmiş gibi konuyla ilgili hiç bir cevap vermedi. Baş kâhin, İsrail'in yaşayan Allah'ı üzerine, gerçeği söylemesini ondan rica etti. Yehuda cevap verdi, "Benim Nasıra'lı İsa'yı elinize vermeği vaat eden Yehuda İskariyot olduğumu söyledim size ve siz hangi sanatladır bilmiyorum, çıldırmışsınız, çünkü her bakımdan benim İsa olduğumu kabul ediyorsunuz." Baş kâhin karşılık verdi, "Ey sapık fitneci, akidenle ve sahte mucizelerinle Galile'den başlayarak, buraya, Kudüs'e kadar tüm İsrail'i aldattın ve şimdi de deli numarası yapmakla sana yakışacak olan hak ettiğin cezadan kaçmayı mı düşünüyorsun? Allah sağ ve diridir ki, ondan kurtulamayacaksın!"

Ve bunu dedikten sonra, hizmetçilerine, anlayışı geri başına gelsin diye yumruk ve tekmelerle ona vurmalarını emretti. Sonra, baş kâhinin hizmetçilerinin elinde gördüğü alay inanılmayacak biçimdeydi. Çünkü heyete zevk vermek için aşkla ve şevkle yeni yeni yöntemler kullanıyorlardı. Bir hokkabaz gibi giydiriyorlar ve el ve ayaklarla o şekilde davranıyorlardı ki, Kenanileri bile bu manzarayı gördüklerinde merhamete getirebilirdi. Ama önde gelen kâhinler, Ferisîler ve halkın ileri gelenleri, İsa'ya karşı öylesine çileden çıkmış kalplere sahiptiler ki, Yehuda'nın gerçekten İsa olduğuna inanarak, ona bu şekilde davranıldığını görmekten zevk duyuyorlardı.

Ardından, onu bağlı olarak İsa'yı gizliden gizliye seven valiye götürdüler. Bunun üzerine o, Yehuda'nın İsa olduğunu sanıp, kendisini odasına aldı ve onunla konuşarak, hangi nedenle önde gelen kâhinlerin ve halkın onu eline verdiklerini sordu. Yehuda cevap verdi, "Sana gerçeği söylesem de bana inanmazsın; çünkü belki sen de kâhinler ve Ferisîler'in aldatıldığı gibi aldatılmışsındır." Vali, onun kanunla ilgili olarak konuşmak arzusunda olduğunu düşünerek karşılık verdi,

"Şimdi sen benim bir Yahudi olmadığımı bilmiyor musun?

Önde gelen kâhinler ve halkının ileri gelenleri seni benim elime verdiler; bu nedenle, bana gerçeği söyle de, adaletli olanı yapayım. Çünkü benim seni serbest bırakacak veya seni idam edecek gücüm vardır." Yehuda karşılık verdi, "Efendim, inan bana eğer beni idam edersen büyük bir yanlışlık yapmış olacaksın; çünkü suçsuz bir kişiyi öldüreceksin; ben Yehuda îskoriyot'um, bir büyücü olan ve sanatıyla beni bu şekle çeviren İsa değilim." Vali, bunu duyunca şaştı kaldı, öyle ki, onu serbest bırakmak istedi. Bu nedenle de dışarı çıkıp, gülümseyerek, "Hiç olmazsa bir konuda bu adam ölümü değil, bilakis merhameti hak etmektedir" dedi ve ilâve etti, "Bu adam İsa olmadığını, aksine, İsa'yı yakalamaları için askerlere yol gösteren bilinen bir Yehuda olduğunu söylüyor ve Galile'li İsa'nın büyücü sanatıyla kendisini bu şekle koyduğunu belirtiyor. Bu nedenle, eğer bu doğruysa, onu öldürmek, suçsuz olduğundan büyük bir haksızlık olacaktır. Ama eğer İsa ise ve kendisini inkâr ediyorsa, o zaman mutlaka anlayışını yitirmiştir. Ve bir deliyi öldürmek de dinsizce bir davranış olur."

O zaman, önde gelen kâhinler ve halkın ileri gelenleri, yazıcı ve Ferisîlerle birlikte bağıra çağıra dediler, "O Nasıra'lı İsa'dır, biz onu tanırız; çünkü eğer suçlu olmamış olsaydı onu senin eline vermezdik. O deli de değildir, bilakis habistir. Çünkü bu yolla elimizden kurtulmaya çalışıyor. Ve onun karıştırdığı fitne, kurtulacak olursa öncekinden daha kötü olacaktır." Pilatus yani vali böyle bir durumdan kendisini sıyırmak için dedi. "O Galile'lidir ve Hirodes Galile kralıdır; bu nedenle böyle bir davaya bakmak bana düşmez, bu yüzden onu Hirodes'e götürün." Bunun üzerine, Yehuda'yı Hirodes'e götürdüler. O, uzun bir süre İsa'nın evine gitmesini arzulamıştı. Ama İsa onun evine gitmeği hiç istememişti. Çünkü Hirodes, bir Centilî olup, sahte ve yalancı tanrılara tapar, necis Centilîlerin usulü üzere yaşardı. Şimdi, Yehuda oraya getirilince, Hirodes, kendisine pek çok sorular sordu; Yehuda, İsa olduğunu inkâr ederek bunlara, amaca uymayan cevaplar verdi.

O zaman, Hirodes, tüm sarayıyla birlikte onunla alay etti ve soytarılara giydirildiği gibi ona da beyazlar giydirip, geri Pilatus'a gönderdi ve dedi, "İsrail kavmine adalette başarısızlığa düşme!" Ve Hirodes bunu yazdı, çünkü önde gelen kâhinler, din adamları ve Ferisîler kendisine çok miktarda para vermişlerdi. Vali, bunu Hirodes'in bir hizmetçisinden duyunca, o da biraz para elde edebilmek için Yehuda'yı serbest bırakmak istermiş gibi yaptı. Bunun üzerine, kamçılayarak öldürmeleri için kendilerine din adamlarının ödemede bulunduğu kölelerine onu kamçılattı. Ama bu konuda fermanını vermiş bulunan Allah, bir başkasını sattığı bu korkunç ölümü çekmesi için, Yehuda'yı çarmıha saklıyordu. Her ne kadar askerler onu, vücudu kan revan içinde kalıncaya kadar kırbaçlamışlarsa da, Yehuda'nın kırbaç altında ölmesine izin vermedi.

Sonra, alay ederek, üzerine eski mor bir elbise giydirip, dediler, "Yeni kralımızı giydirmek ve taçlandırmak gerek." Böyle deyip, dikenler topladılar ve kralların başlarına giydikleri altın ve kıymetli taşlardan oluşan taçlar gibi bir taç yaptılar ve bu dikenli tacı Yehuda'nın başına koydular. Asa yerine eline bir kamış verdiler ve yüksek bir yere oturttular. Ve askerler önüne gelip, alaylı alaylı baş eğerek, onu Yahudiler'in kralı olarak selâmladılar. Ve yeni kralların vermeye alışık oldukları hediyeleri almak için ellerini açtılar ve hiç bir şey almayınca da Yehuda'yı tokatlayıp dediler, "Askerlerine ve hizmetçilerine ödemede bulunmayacaktın da, ne diye taç giydin aptal kral?"

Din adamları ve Ferisilerle birlikte önde gelen kâhinler, Yehuda'nın kırbaçlarla ölmemiş olduğunu görünce, Pilatus'un onu serbest bırakmasından korkarak, valiye para hediyesinde bulundular. O da bunu alıp. Yehuda'yı ölüm suçlusu olarak din adamlarına ve Ferisî'lere verdi. Bunun üzerine, onun yanısıra iki hırsızı da çarmıhta ölüm cezasına çarptırdılar. Sonra onu, suçluları astıkları Kalveri dağına götürdüler ve orada, daha çok rezil olsun diye çıplak olarak çarmıha gerdiler.

Yehuda, bağırmaktan başka gerçekte bir şey yapmadı , "Allah, suçlunun kurtulup gittiğini ve benim de haksız yere öldüğümü göre göre, beni neden terk ettin?" Cidden diyorum ki, Yehuda'nın sesi, yüzü ve şekli İsa'ya o kadar benziyordu ki, şakirtleri ve müminleri onun İsa olduğuna tamamen inandılar; bu yüzden bazıları, İsa'nın sahte bir peygamber olduğuna ve gösterdiği mucizeleri büyü sanatıyla gerçekleştirdiğine inanarak, İsa'nın doktrininden ayrıldılar; çünkü İsa dünyanın sonunun yaklaştığı zamana kadar ölmeyeceğini söylemişti. Çünkü o zaman dünyadan alınmalıydı. Öte yandan, İsa'nın akidesinde sapasağlam devam edenler, ölenin tümüyle İsa'ya benzediğini görüp, İsa'nın demiş olduğu şeyleri de hatırlamadıklarından üzüntüye kapıldılar. Ve İsa'nın annesinin eşliğinde Kalveri dağına gidip, İsa'nın ölümünde sürekli ağlayarak bulunmakla kalmadılar, aynı zamanda Nikademus ve Aberimetya'lı Yusuf'un aracılığıyla İsa'nın vücudunu, gömmek için validen aldılar. Ve kesinlikle kimsenin inanmayacağı ağlamalarda onu çarmıhtan indirip, yüz liralık çok kıymetli merhemlerle sararak, Yusuf'un yeni mezarına gömdüler.

Sonra, herkes kendi evine döndü. Bunu yazan, Yuhanna ve kardeşi Yakup'la birlikte, İsa'nın annesiyle beraber Nasıra'ya gitti. Allah'tan korkmayan şakirtler geceleyin gidip, Yehuda'nın cesedini çalarak sakladılar ve İsa'nın yeniden dirildiğini yaydılar; bu yüzden büyük karışıklık doğdu. O zaman, baş kâhin, afaroz cezasını göze almadan, kimsenin Nasıra'lı İsa'dan söz etmemesini emretti. Ve büyük bir işkence başladı; pek çokları taşlandı, pek çokları dövüldü ve pek çokları ülkeden sürüldü; çünkü bu konuda ağızlarını tutamıyorlardı. Nasıra'ya, çarmıhta ölmüş bulunan hemşerileri İsa'nın yeniden dirildiği haberi geldi. Bunun üzerine, bu satırları yazan İsa'nın annesinden ağlamayı bırakıp, sevinmesini rica etti. Çünkü oğlu yeniden dirilmişti. Bunu duyan bakire Meryem ağlayarak dedi, "Kudüs'e gidip oğlumu bulalım. Onu gördüğüm zaman rahat ölebilirim."

49. İsa Gelerek İnananlarla Üç Gün Kalıyor

Bakire, baş kâhinin fermanının çıktığı gün, bu satırları yazan, Yakup ve Yuhanna'yla birlikte Kudüs'e döndü. Burada, Allah'tan korkan bakire, baş kâhinin fermanının haksız olduğunu bilmesine rağmen, yanında kalanlara oğlunu unutmalarını emretti. O zaman, herkes ne kadar da müteessir oldu! İnsanların kalbini gözleyen Allah biliyor ki, muallimimiz İsa olduğuna inandığımız Yehuda'nın ölümünün üzüntüsüyle, onu yeniden dirilmiş görmenin arzusu arasında, İsa'nın annesiyle birlikte bitip tükeniyorduk. Bu yüzden, Meryem'in koruyucuları olan melekler, İsa'nın meleklerin eşliğinde kaldığı üçüncü göğe çıkıp, her şeyi İsa'ya anlattılar. Bunun üzerine İsa, kendisine annesini ve şakirtlerini görme gücü vermesi için Allah'a dua etti. O zaman rahim olan Allah, dört gözde meleği Cebrail, Mikail, Rafail ve Uriel'e İsa'yı annesinin evine götürüp, yalnızca akidesine inananlarca görülmesine izin vererek, üç gün sürekli olarak kendisini gözetmelerini emretti.

İsa nurla çevrilmiş olarak, bakire Meryem'in, iki kız kardeşi ve Marta ve Meryem Magdalen, Lazarus, bu satırları yazan, Yuhanna, Yakup ve Petrus'la birlikte kalmakta olduğu odaya geldi. Bunun üzerine, herkes korkudan ölü gibi düştü. Ve İsa annesini ve diğerlerini yerden kaldırıp dedi, "Korkmayın, çünkü ben İsa'yım ve ağlamayın, çünkü ben diriyim, ölmüş değilim." Herkes uzun bir süre İsa'nın karşısında kendinden geçmiş gibi kaldı; çünkü İsa'nın öldüğüne artık inanmış bulunuyorlardı. Sonra, Bakire ağlayarak dedi, "Söyle bana oğlum, sana ölüleri diriltme gücü veren Allah neden yakınlarının ve dostlarının utancına rağmen ve akidenin düştüğü utanca rağmen senin ölmene, izin verdi? Çünkü seni seven herkes adeta ölmüş durumda."

İsa annesini kucaklayıp cevap verdi, "İnan bana anne, çünkü sana gerçekten diyorum ki, ben hiç ölmedim; Allah beni dünyanın sonuna kadar saklamış bulunuyor."

Ve bunu deyip, dört meleğe görünmelerini ve meselenin nasıl geçtiği konusunda şahitlik etmelerini rica etti. Bunun üzerine, melekler dört parlak güneş gibi göründüler, öyle ki, herkes korkudan yine ölü gibi yere düştü. O zaman İsa meleklere, görünebilsinler ve konuştukları annesiyle ashabı tarafından duyulabilsin diye, giymeleri için dört keten bezi verdi. Ve her bir kimseyi yerden kaldırıp, rahatlatarak dedi,

"Bunlar Allah'ın elçileridir; Allah'ın gizliliklerini bildiren Cebrail, Allah'ın düşmanlarına karşı savaşan Mikâil, ölenlerin ruhlarını alan Rafail (Azrail) ve herkesi Son Gün'de Allah'ın mahkemesine çağıracak olan Uriel (İsrafil)."

O zaman dört melek, Allah'ın İsa'yı nasıl çağırdığını ve bir başkasını sattığı cezayı çekmesi için Yehuda'yı nasıl değiştirdiğini Bakireye naklettiler. Sonra, bu satırları yazan dedi, "Ey muallim, sen bizimle birlikte kalırken benim için meşru olduğu gibi, şimdi de sana soru sormak benim için meşru mudur?" İsa cevap verdi, "Ne istersen sor Barnabas, sana cevap vereceğim." O zaman bu satırları yazan dedi, "Ey muallim, Allah rahim olduğu halde, neden senin öldüğüne inandırarak bize eziyet etti? Ve annen senin için o kadar ağladı ki, nerdeyse ölecekti. Ve Allah'ın bir mukaddesi olan sen, Allah neden üzerine, Kalveri dağında hırsızlar arasında öldürüldüğün iftirasının atılmasına izin verdi?" İsa cevap verdi,

"İnan bana Barnabas, her günahı ne kadar küçük de olsa, Allah'a karşı günahla suç işlendiğinden, Allah büyük ceza ile cezalandırır. Bu nedenle, annem ve benimle birlikte olan imanlı şakirtlerin beni birazcık da dünya sevgisiyle sevdiklerinden, adaletli olan Allah, Cehennem alevleriyle cezalanmaması için bu sevgiyi şu andaki üzüntüyle cezalandırdı. Her ne kadar ben dünyada suçsuz idiysem de, insanlar bana "Allah ve Allah'ın oğlu" dediklerinden, Hüküm Günü'nde şeytanların alayına uğramayayım diye herkesi benim çarmıhta öldüğüme inandırdı.

Böylece bu dünyada Yahuda'nın ölümüyle insanların alayına uğramamı diledi. Ve bu alay, geldiği zaman bu aldanmayı Allah'ın kanununa inananlara açıklayacak olan Allah'ın elçisi Muhammed'in gelişine kadar sürecektir." Bu şekilde konuştuktan sonra İsa dedi, "Sen adilsin ey Allah'ımız Rab, çünkü sonsuz şan ve şeref ancak Sana aittir."

Ve İsa bu satırları yazana dönüp dedi, "Bak Barnabas, benim dünyada kalışım süresince tüm olup bitenlerle ilgili olarak benim İncil'imi elbette yazmalısın. Ve aynı şekilde Yehuda'nın başına gelenleri de yaz ki, müminler aldanmasın ve herkes gerçeğe inansın." O zaman, yazan cevap verdi, "İnşallah her dileği yaparım ey muallim, ama Yehuda'nın başına gelenler nasıl oldu bilmiyorum, çünkü hepsini görmedim." İsa cevap verdi, "İşte her şeyi gören Yuhanna ve Petrus, olup bitenlerin hepsini sana söylerler." Ve sonra İsa kendisini görmeleri için bize, imanlı şakirtlerini çağırmamızı emretti. O zaman Yakup ve Yuhanna, Nikodemus ve Yusuf'la birlikte yedi havari ve yetmiş ikiden başka daha pek çoklarını topladılar ve hepsi İsa ile birlikte yemek yediler. Üçüncü gün İsa dedi;

"Annemle birlikte Zeytinlik Dağı'na gidin, çünkü oradan yeniden göğe çıkacağım, beni kimin götürdüğünü görürsünüz." Korkularından Şam'a kaçmış bulunan yetmiş iki şakirdin yirmi beşi dışında herkes oraya gitti. Ve hepsi ibadet halindeyken, İsa öğleyin Allah'a senada bulunan çok sayıda melekle geldi ve yüzünün nuru herkesi korkudan sararttı ve yüz üstü yere düştüler. Ama İsa kendilerini kaldırıp, rahatlatarak dedi,

"Korkmayın, ben mualliminizim. Şimdi siz beni ve Allah'ı yalancılar yerine mi koyuyorsunuz? Çünkü Allah bana, size söylediğim gibi hemen hemen dünyanın sonuna kadar yaşamayı bahsetmiştir. Bakın size diyorum ki, ben değil hain Yehuda öldü. Dikkat edin, çünkü şeytan sizi aldatmak için her çabayı gösterecektir, ama siz tüm İsrail'de ve dünyanın her yanında duyduğunuz ve gördükleriniz için benim şahitlerim olun."

Ve İsa böyle konuşup, müminlerin kurtuluşu ve günahkârların hidayeti için Allah'a dua etti. Ve duası sona erdi, annesini kucaklayıp dedi, "Selam sana anneciğim, seni ve beni yaratan Allah'a dayan." Ve böyle söyleyip, şakirtlerine dönerek dedi, "Allah'ın lütfu ve rahmeti sizinle olsun." Sonra, orada bulunanların gözleri Önünde dört melek onu göğe çıkardılar.

İsa ayrıldıktan sonra, şakirtler İsrail'in ve dünyanın değişik bölgelerine dağıldılar ve Şeytan'ın nefret ettiği Hak, her zaman olduğu gibi, Batılın işkencelerine uğradı. Çünkü şakirtmiş gibi görünen birtakım şerli insanlar İsa'nın öldüğünü ve tekrar dirilmediğini yazdılar. Diğer bazıları, onun gerçekten öldüğünü, ama tekrar dirildiğini yazdılar. Bir diğerleri ise İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu yazdılar ve yazıyorlar; aralarında aldatılmış olan Pavlus da vardır. Ama biz, yazabildiğimiz kadarını Allah'tan korkanlara anlatıyoruz ki, Allah'ın son Hüküm Günü'nde kurtulabilsinler.

İNCİLİN SONU

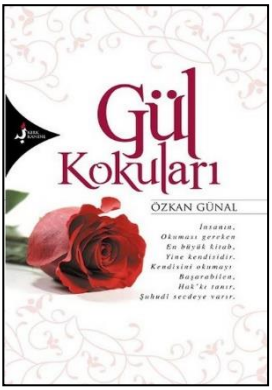
Gül
Kokuları
ÖZKAN GÜNAL
İnsanın,
Okuması gereken
En büyük kitab,
Yine kendisidir.
Kendisini okumayı
Başarabilen,
Hak'kı tanır,
Şuhudi secdeye varır.

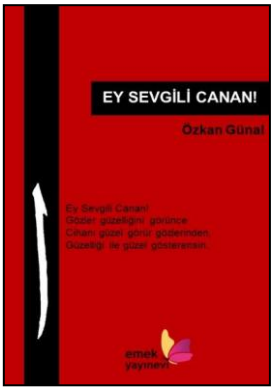
EY SEVGİLİ CANAN!
Özkan Günal
Ey Sevgili Canan!
Gözler güzeliğini görünce
Canan güzel görür gözlerinden
Güzeliği ile güzel gösteremem.
emek
yayınevi

Gül
Kokuları
2
ÖZKAN GÜNAL

SEVGİYE DAİR
Oysa ben her gece Seni sevdiğimi itiraf ediyorum kendime Sana hiç söyleyememiş olsam bile.
Özkan Günal...

GİTMELİYİM
Hiç konuşmadan sevdik birbirimizi.
Özkan Günal

SEBEBİ YAR CEMALİ
Kendimden Kendime Muhabbetimdir
Özkan GÜNAL...

AŞKTIR TEVHİD-İ İNSAN
Muhakkak ki Biz seni, şahit, müjdeleyen ve uyarıcı olarak gönderdik
İbrahim Günal

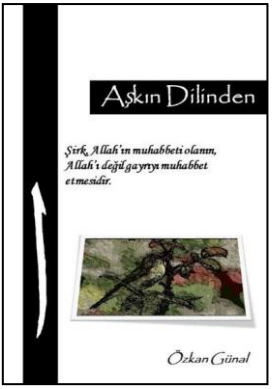
Aşkın Dilinden
Şirk, Allah'ın muhabbeti olanın, Allah'ı değil gayrıyı muhabbet etmesidir.
Özkan Günal

NOKTA
Âlem kitaptır, biz harfiz,
Muhammed noktadır.
Âlem kitabında, harflerden
Muhammed görülür.
Özkan Günal...

Özüm Uyanıyor
Nar-ı Aşk
Ya ilahi!
Aşka Bakıp Seni Gördük
Özkan Günal

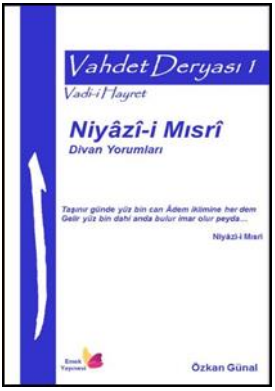
Vahdet Deryası 1
Vadi-i Hayret
Niyâzî-i Mısrî
Divan Yorumları
Özkan Günal

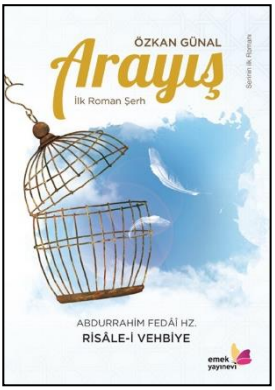
ÖZKAN GÜNAL
Arayış
İlk Roman Şerh
ABDURRAHİM FEDÂÎ HZ.
RİSÂLE-İ VEHBİYE

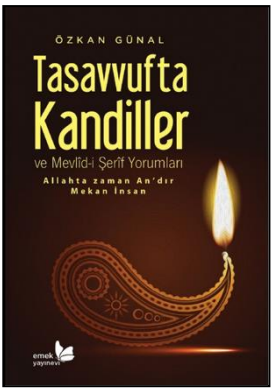
ÖZKAN GÜNAL
Tasavvufta
Kandiller
ve Mevlîd-i Şerîf Yorumları
Allahta zaman An'dır
Mekan İnsan

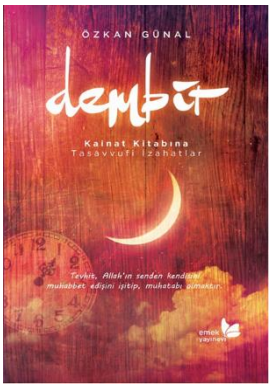
ÖZKAN GÜNAL
Kainat Kitabına
Tasavvufi İzahatlar

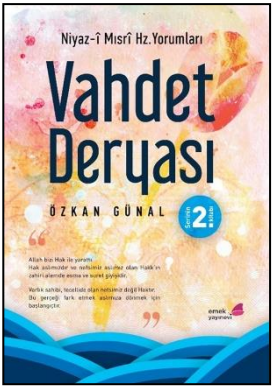
Niyaz-î Mısrî Hz. Yorumları
Vahdet
Deryası
ÖZKAN GÜNAL
2. Cilt

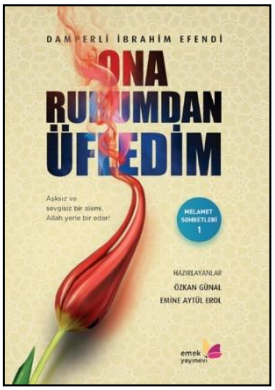
DAMARLI İBRAHİM EFENDİ
ONA
RUHUMDAN
ÜFLEDİM
Aşksız ve
sevgisiz bir ölem.
Allah yerle bir eder!
MELAMET
SOHBETLERİ
1
HAZIRLAYANLAR
ÖZKAN GÜNAL
EMİNE AYTÜL EROL

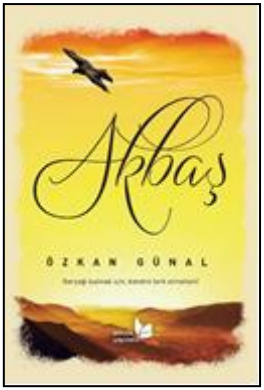
Akbaş
ÖZKAN GÜNAL

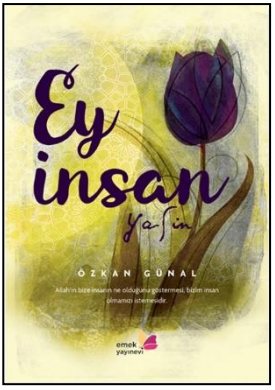
Ey
insan
yaşın
ÖZKAN GÜNAL

Barnabas İncili

Mesih denilen, Allah'ın dünyaya gönderdiği yeni Peygamber İsa'nın, havarisi Barnabas'ın anlatımına göre gerçek kitabı.

Mesih denilen Nasıralı İsa'nın havarisi Barnabas, yeryüzünde oturan herkese barış, huzur ve teselli diler.

Pek sevgili, yüce ve ulu Allah, büyük öğretme ve mucizeler merhametinden şu son günlerde peygamberi İsa Mesih aracılığıyla bizi ziyaret etmiştir. Şeytan tarafından aldatılan pek çokları, dindarlık maskesi altında en dinsiz akideyi vaaz ederek, İsa'ya Allah'ın oğlu demekte, Allah'ın sonsuza değin emrettiği sünnet olmayı red etmekte ve her türlü kirli etin yenmesine izin vermektedirler. Bunlar arasında bulunan, kendinden üzüntü duymadan söz edemediğim Pavlus da aldatılmıştır.

Kurtulasınız, şeytan tarafından aldatılmayasınız ve Allah'ın hükmü önünde hüsrana uğramayasınız diye İsa ile yaptığım konuşma ve görüşmelerde gördüğüm ve duyduğum gerçeği yazıyorum. Bu nedenle, sana yazdığımın aksine yeni akideyi vaaz edecek herkese dikkat et ki, ebedi kurtuluşa eresin. Yüce Allah seninle olsun, seni şeytan'dan ve her şerden korusun. Âmin.

Ben, Allah'ın resulünün yolunu hazırlamak için geldim. Bu Resul, sizden birkaç yıl sonra, İncil tahrif edilip hakiki inananların otuz kişi kadar kalacağı bir zamanda gelecektir. O zaman, Cenabı Hak, elçisini gönderecektir. Onun başının üzerinde beyaz bir bulut bulunur. O, putları kırar. Onun sayesinde, insanlar Allah'ı tanır ve ben de hakiki olarak tanınırım.